

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง
ของอัยการสูงสุด
พ.ศ.๒๕๕๓

มีและจำหน่ายแผ่นดีวีดีและวีซีดีลามกโดยไม่ผ่านการตรวจ และไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ม.๒๕, ๓๔, ๓/๔, ๓/๙)

ป.อาญา หลายกรรม อายุความ (ม. ๙๑, ๙๕)

ประกอบการค้าสิ่งของลามก (ม. ๒๔๓)

การที่ผู้ต้องหาซื้อแผ่นดีวีดีและวีซีดีภาพยนตร์ลามกไว้ในครอบครองและจำหน่ายให้แก่ลูกค้าโดยไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์และโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน เป็นความผิดหลายกรรมตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๒๕, ๓๔, ๓/๔, ๓/๙ ทั้งเป็นความผิดคนละกรรมกับความผิดฐานเพื่อความประสงค์แห่งการค้าหรือโดยการค้ามีไว้หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งภาพยนตร์อันลามกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๓ ซึ่งพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลจนคดีถึงที่สุดแล้ว อย่างไรก็ตามความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๒๕, ๓๔, ๓/๔, ๓/๙ มีโทษปรับสถานเดียวเป็นความผิดที่ต้องระวางโทษอย่างอื่น มีอายุความฟ้องผู้กระทำความผิดภายในหนึ่งปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๕) เมื่อผู้ต้องหากระทำความผิดในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ ครบกำหนดอายุความฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่อัยการสูงสุดได้รับความเห็นแย้งเมื่อพ้นกำหนดอายุความดังกล่าวแล้ว คดีเป็นอันขาดอายุความ ยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้กล่าวหาพบกับพวกร่วมผู้ต้องหา กำลังจำหน่ายแผ่นดีวีดีและแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ลามก ให้แก่ประชาชนทั่วไป จึงจับกุมผู้ต้องหา

พร้อมยึดแผ่นดีวีดี และแผ่นวีซีดีเป็นของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีในข้อหา จำหน่ายภาพยนตร์ในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านการตรวจและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ประกอบธุรกิจจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒, ๕, ๓๘, ๓๘, ๓๙ และเพื่อประสงค์แห่งการดำเนินคดีมิให้แพร่หลาย ด้วยประการใด ๆ ซึ่งวัดตุลามาก โดยผิดกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๓ ซึ่งได้แยกดำเนินคดีที่ศาลแขวงและได้พิพากษาลงโทษคดีถึงที่สุดแล้ว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานจำหน่ายภาพยนตร์ในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านการตรวจและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ประกอบธุรกิจจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แผ่นดีวีดีและวีซีดีลามกของกลาง ถือเป็น ภาพยนตร์ ตามความหมายของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ การที่ผู้ต้องหาซื้อแผ่นดีวีดีและแผ่นวีซีดีลามกของกลางไว้ในครอบครองและจำหน่าย ให้แก่ลูกค้า โดยไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณา ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน จึงเป็นการกระทำความผิด หลายกรรมต่างกันตามมาตรา ๒๕, ๓๘, ๓๘, ๓๙ ทั้งเป็นความผิดคนละกรรมกับความผิด ฐานเพื่อความประสงค์แห่งการค้าหรือโดยการค้า มิใช่หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งภาพยนตร์ลามก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๓ แต่เนื่องด้วยผู้ฝ่าฝืน พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๕ ต้องรับโทษตามมาตรา ๓๘ และผู้ฝ่าฝืนตามมาตรา ๓๘ ต้องรับโทษตามมาตรา ๓๙ ซึ่งทั้งสองฐานมีโทษปรับสถานเดียว จึงเป็นความผิดที่ต้องระวางโทษอย่างอื่น มีอายุความต้องฟ้องผู้กระทำความผิดภายในกำหนดหนึ่งปี นับแต่วันกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕(๕) แต่อัยการสูงสุด ได้รับความเห็นแย้งจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเมื่อพ้นกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่

ผู้ต้องหากระทำความผิดไปแล้ว คดีจึงขาดอายุความ สั่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา
ฐานจำหน่ายภาพยนตร์ในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต
จากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และประกอบกิจการจำหน่ายภาพยนตร์
โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน
ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๕, ๓๘, ๓๘, ๓/๙
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา
(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ เพราะคดีขาดอายุความ ตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด
ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๕๔ (๖)

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

พิมพ์ข้อความหมิ่นประมาทหลายครั้งต่อเนื่องกันเป็นกรรมเดียว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖/๒๕๕๓

ป.อาญา หมิ่นประมาทโดยการโฆษณา (ม. ๓๒๖, ๓๒๘)

ผู้ต้องหาพิมพ์ข้อความหมิ่นประมาทผู้เสียหายและบุตรผู้เสียหายในเว็บไซต์ แม้จะได้กระทำในวันเดียวกันหลายครั้งและได้กระทำวันอื่นต่างวันกันด้วย แต่ก็เป็น การกระทำต่อเนื่องกันและมีเจตนาเดียวกันคือหมิ่นประมาทผู้เสียหายกับบุตรผู้เสียหาย จึงเป็นการกระทำผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณากรรมเดียว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายตรวจพบว่าได้มีการลงเผยแพร่ข้อความในเว็บไซต์ทาง อินเทอร์เน็ตใส่ความหมิ่นประมาทผู้เสียหาย และบุตรชายของผู้เสียหายหลายครั้ง ในช่วง ระหว่างวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๒ จากบุคคลผู้ใช้ชื่อว่า “mumgs” โดยมีข้อความสรุปสาระสำคัญว่า “ที่โรงเรียนนานาชาติระดับต้น ๆ ของเมืองไทย มีนักเรียนคนหนึ่ง ทำตัวเกรงมาก ชกตี และขู่เพื่อแย่งของเล่นจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ล่าสุดได้ตบนักเรียนหญิง คนหนึ่งจนเลือดกลบปาก เด็กคนนี้มีพ่อเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายให้ผู้บริหารโรงเรียน ทำให้ทุกคนต้องให้ความสนใจ พวกเค้านามสกุล...(นามสกุลผู้เสียหาย) เค้าใหญ่มากเลยหรือคะ” “ล่าสุดเด็กคนนี้ไปแซงคิวเพื่อนในโรงอาหาร เด็กผู้หญิงอีกคนก็ไปสะกิดว่าอย่าแซงคิวคุณชายจิโน่ ก็เลยตบน้องคนนี้จนเลือดออก เห็นกันทั่ว” “ทำไมคนที่ไม่ได้ทำอะไรผิดต้องเป็นฝ่ายหนี คนที่ทำผิดก็อยู่ได้อย่างมีความสุขเหมือนเดิม” “ตอนนี้ก็ได้แต่บอกลูกว่าอย่าไปยุ่งกับเด็กคนนี้ เค้าเคยถามแบบเด็กตอนที่ลาออกจากโรงเรียนเดิมว่า “แม่คะทำไม เราต้องออกจากโรงเรียนนี้คะ หนูไม่ได้ทำผิดอะไร แต่เป็น...(ชื่อเพื่อน) ต่างหากที่ตีหนู ทำไมเค้าไม่ไปเองละคะ คนอื่นจะได้อยู่ได้....” “และในเมื่อเราก็คู่ลูกคนธรรมดา นามสกุลไม่ดังเท่า “พวก...(นามสกุลผู้เสียหาย)” แต่เราก็คือพ่อแม่ที่รักลูกเท่า ๆ กับพวกเค้า แค่อยากจะบอกว่าโรงเรียนนานาชาติ ที่มีโบสถ์

อยู่หน้าโรงเรียนและมีพระในศาสนาอยู่เป็นได้ขนาดนี้ ไม่น่าเลยคะ” จากการตรวจสอบพบว่าผู้ต้องหาเป็นผู้เผยแพร่ข้อความดังกล่าว ผู้เสียหายจึงได้แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้เสียหายให้การยืนยันว่าผู้เสียหายได้เปิดเว็บไซต์ของโรงเรียนพบว่า มีผู้ใช้นามแฝงว่า mums พิมพ์ข้อความหมิ่นประมาทผู้เสียหายกับบุตรของผู้เสียหาย ลงในเว็บไซต์ดังกล่าวในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๒ เวลา ๐๓.๓๙ นาฬิกา, เวลา ๐๓.๔๙ นาฬิกา, เวลา ๐๓.๕๗ นาฬิกา, เวลา ๐๔.๐๑ นาฬิกา, ในวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๒ เวลา ๐๒.๐๘ นาฬิกา และในวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๒ เวลา ๑๓.๔๒ นาฬิกา และมีนางสาว ส. ให้การยืนยันว่าได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากผู้ต้องหาว่าผู้ต้องหาเป็นผู้พิมพ์ข้อความลงในเว็บไซต์ดังกล่าวในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๒ ซึ่งเมื่อได้พิจารณาข้อความทั้งหมดตามวันเวลาที่ปรากฏในเว็บไซต์ที่ได้ลงเผยแพร่ดังกล่าวแล้ว เห็นว่า เป็นข้อความที่ผู้พิมพ์ต้องการสื่อความหมายให้ผู้ปกครองของนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนในโรงเรียนได้ทราบว่าบุตรของผู้เสียหาย เป็นเด็กที่มีนิสัยเกเร ชอบทำร้ายร่างกายเพื่อน มีพฤติกรรมแย่งของเล่นของเพื่อนนักเรียนด้วยกัน แต่ทำอะไรไม่ได้เนื่องจากเป็นบุตรของผู้เสียหายซึ่งเป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการบริหารโรงเรียนและผู้เสียหายเป็นผู้มีอิทธิพลทำให้ไม่มีผู้ใดกล้ายุ่งด้วย อันเป็นข้อความที่ทำให้ผู้เสียหายและบุตรของผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังจากผู้ปกครองของนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนในโรงเรียนที่ได้เปิดดูข้อความในเว็บไซต์ดังกล่าว และนางสาว ส. บุคคลที่สาม ซึ่งเป็นผู้ปกครองของนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนก็ได้เปิดคอมพิวเตอร์อ่านพบข้อความหมิ่นประมาทในเว็บไซต์ดังกล่าวในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๒ เมื่อพิจารณาประกอบกับผลการตรวจสอบข้อมูลจากรายคอมพิวเตอร์ ตามหนังสือกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และหนังสือของบุคคลชื่อ พ. ซึ่งเป็นผู้ดูแลเว็บไซต์ (Webmaster) แล้ว รับฟังได้ว่าข้อความ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

หมิ่นประมาทในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๒ เวลา ๐๗.๓๙ นาฬิกา, ๐๗.๔๙ นาฬิกา, ๐๗.๕๗ นาฬิกา และ ๐๘.๐๑ นาฬิกา และในวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๒ เวลา ๑๓.๔๒ นาฬิกา ได้พิมพ์ลงใน เว็บไซต์ดังกล่าวโดยการใช้งานผ่านเลขหมายโทรศัพท์ซึ่งผู้ต้องหาเป็นผู้เช่าเลขหมายโทรศัพท์ ดังกล่าวกับบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ติดตั้งอยู่บ้านที่ผู้ต้องหาได้แจ้งต่อทางโรงเรียน และต่อพนักงานสอบสวนว่าเป็นที่อยู่ของผู้ต้องหา อีกทั้งผู้ต้องหายังมีบุตรสาวเรียนหนังสือ อยู่ในโรงเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นเดียวกับบุตรชายผู้เสียหายได้เรียนอยู่ คดีจึงมีพยานหลักฐาน รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้พิมพ์ข้อความหมิ่นประมาทผู้เสียหายกับบุตรชายของผู้เสียหาย เผยแพร่ในเว็บไซต์ดังกล่าวโดยใช้นามแฝงว่า mumgs อันเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท โดยการโฆษณาโดยไม่ปรากฏว่าได้มีบุคคลอื่นร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาด้วย และถึงแม้ การกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวจะได้กระทำในวันเดียวกันหลายครั้งหลายเวลาและได้กระทำ ในวันอื่นต่างวันกันด้วย แต่ก็เป็นกรกระทำที่ต่อเนื่องกันและมีเจตนาเดียวกันคือเจตนา หมิ่นประมาทผู้เสียหายกับบุตรชายผู้เสียหาย จึงเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว ซ้ำขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖, ๓๒๘ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓, ๔

“เอามันเลย” เป็นการก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๘/๒๕๕๓

ป.อาญา ทำร้ายร่างกาย (ม. ๒๙๕)

ตัวการ (ม. ๘๓)

ผู้ใช้ (ม. ๘๔)

ผู้ต้องหาที่ ๑ ชี้ไปที่ผู้เสียหายและพูดว่า “เอามันเลย” แล้วลูกน้องของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก เข้ารุมทำร้ายผู้เสียหายแล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้อาวุธมีดแทงที่แก้มซ้ายของผู้เสียหายเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย โดยผู้ต้องหาที่ ๑ มิได้เข้าร่วมในการทำร้ายผู้เสียหายด้วยนั้น ไม่อาจถือได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นตัวการร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก แต่เป็นการก่อให้เกิดผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก กระทำความผิดด้วยการใช้ยุยงส่งเสริม อันเป็นความผิดฐานใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕, ๘๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๒ ได้เถียงกับ นาย ช. เรื่องการเติมน้ำมันรถให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้เสียหายซึ่งทำงานอยู่ในปั้มเข้าไปถามเหตุการณ์และพูดทำนองไล่ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้ออกจากปั้ม ผู้ต้องหาที่ ๒ แสดงอาการไม่พอใจแล้วขับรถออกไป หลังจากนั้น ๑ ชั่วโมง ผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก ๕ คน กลับมาจะใช้มีดแทงผู้เสียหาย แต่ผู้จัดการปั้มห้ามไว้ ต่อมาอีก ๒ ชั่วโมง ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พาลูกน้อง ๒ คนเข้าไปในปั้มที่เกิดเหตุ โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก ๕ คนรออยู่บริเวณหน้าปั้ม ผู้ต้องหาที่ ๑ ชี้ไปที่ผู้เสียหายพร้อมกับพูดว่า “เอามันเลย” ผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวกและลูกน้องของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้วิ่งเข้ารุมทำร้ายผู้เสียหายในทันที โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้มีดแทงถูกแก้มซ้ายของผู้เสียหายเป็นแผลลึกขนาดยาว ๓ เซนติเมตร แพทย์ลงความเห็นใช้เวลารักษา ๗ วัน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ชี้ไปที่ผู้เสียหายและพูดว่า “เอามันเลย” แล้วลูกน้องของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก เข้ารวมทำร้ายผู้เสียหาย แล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้อาวุธมีดแทงที่แก้มซ้ายของผู้เสียหายเป็นแผลลึกขนาดยาว ๓ เซนติเมตร แพทย์ลงความเห็นที่ใช้เวลารักษา ๓ วัน เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย โดยผู้ต้องหาที่ ๑ มิได้เข้าร่วมในการทำร้ายผู้เสียหายด้วยนั้น ไม่อาจถือได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นตัวการร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวกทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย ซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕, ๘๓ แต่เป็นการก่อให้เกิดผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก กระทำความผิดด้วยการใช้ ยุยงส่งเสริม อันเป็นความผิดฐานใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕, ๘๔ ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕, ๘๔ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ตามฐานความผิดที่ชี้ขาดให้ฟ้องแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อนยื่นฟ้อง โดยให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔, ๑๓๔/๑, ๑๓๔/๒, ๑๓๔/๓, ๑๓๔/๔ ให้ถูกต้อง ครบถ้วน

แม้กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดโดยไม่ต้องคำนึงว่ามีเจตนาหรือไม่ แต่ผู้กระทำก็ต้องประสงค์ต่อผล และมีเจตนาอันเป็นองค์ประกอบความผิดอยู่ด้วย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ศุลกากรฯ (ม.๑๖,๒๓,๙๙)

แม้ พ.ร.บ. ศุลกากรฯ มาตรา ๑๖ บัญญัติว่าการกระทำในมาตรา ๒๓ และ มาตรา ๙๙ ให้ถือว่าเป็นความผิดโดยมิพักต้องคำนึงว่าผู้กระทำมีเจตนาหรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่ก็ตาม แต่ก็หมายความว่าเพียงมิให้คำนึงถึงเจตนาแห่งการกระทำเท่านั้น ส่วนความมุ่งหมายแห่งการกระทำหรือความประสงค์ต่อผลนั้น ยังคงต้องเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๒๓ อยู่ โดยต้องมีเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐ หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นด้วย เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ทราบว่าจะของที่นำเข้าเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงไม่มีความผิดฐานนำหรือพาของต้องจำกัดหรือของต้องห้ามเข้ามาในราชอาณาจักร

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นนิติบุคคลจดทะเบียน ณ สาธารณรัฐเกาหลี มีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจในประเทศไทย ได้ทำสัญญาก่อสร้างโรงงานแยกก๊าซธรรมชาติหน่วยที่ ๕ ให้แก่บริษัท ป. ซึ่งตามสัญญา ผู้ต้องหาที่ ๑ จะต้องนำสารเคมีภัณฑ์ AMDEA HICAP เข้ามาเพื่อทดสอบระบบก่อนมีการส่งมอบโรงงานแยกก๊าซธรรมชาติหน่วยที่ ๕ ให้แก่บริษัท ป. ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำเข้าสารเคมีภัณฑ์ AMDEA HICAP จากต่างประเทศ เข้ามาในประเทศไทยตามใบขนสินค้าขาเข้าจำนวน ๓ ฉบับ โดยมีการผ่านพิธีการทางศุลกากรและชำระภาษีอากรถูกต้อง และได้นำสารเคมีดังกล่าวไปใช้ทดสอบระบบก่อนส่งมอบโรงงานแยกก๊าซธรรมชาติหน่วยที่ ๕ หลังจากการนำเข้าสารเคมีดังกล่าวประมาณ ๑ ปีเศษ เจ้าหน้าที่ศุลกากรฝ่ายตรวจสอบ

สิทธิประโยชน์ได้ยึดเอกสารของผู้ต้องหาที่ ๑ ไปตรวจสอบ ต่อมาแจ้งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ทราบว่า เคมีภัณฑ์ดังกล่าวเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงได้แจ้งข้อมูลส่วนผสมของสารเคมีภัณฑ์ดังกล่าวที่ได้รับจากบริษัท B ซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าดังกล่าวให้กรมศุลกากรทราบและแจ้งด้วยว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มีหนังสือขอทราบผลการวิเคราะห์จากสำนักควบคุมวัตถุอันตราย และต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ได้แจ้งให้บริษัท B. ผู้ผลิตส่งข้อมูลเกี่ยวกับสารดังกล่าวเพิ่มเติม แต่บริษัท B ได้ส่งส่วนประกอบทางเคมีของสารดังกล่าวให้แก่สำนักควบคุมวัตถุอันตรายโดยตรงทำให้ทราบว่าสารดังกล่าวเป็นวัตถุอันตรายตามกฎหมาย แต่ก่อนที่สำนักควบคุมวัตถุอันตรายจะตรวจสอบ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ไปยื่นคำขอขึ้นทะเบียนวัตถุอันตรายและคำขออนุญาตนำเข้าวัตถุอันตรายต่อสำนักควบคุมวัตถุอันตราย และสำนักควบคุมวัตถุอันตรายได้ออกใบสำคัญการขึ้นทะเบียนวัตถุอันตรายและใบอนุญาตนำเข้าวัตถุอันตรายให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ และในวันดังกล่าวพนักงานสอบสวนคดีพิเศษได้ร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มีหนังสือถึงกรมศุลกากรเพื่อขอทำความตกลงเปรียบเทียบงดการฟ้องคดีตามที่ได้เคยทำกับบริษัท อ. จำกัด แต่กรมศุลกากรแจ้งว่าไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากขัดกับข้อตกลงที่ทำกับกรมสอบสวนคดีพิเศษ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันนำเข้าวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ โดยไม่ได้รับอนุญาตการนำเข้ามาจากพนักงานเจ้าหน้าที่กรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ชนิดของสินค้าที่ผู้ต้องหาที่ ๑ สำแดงไว้ในใบขนสินค้าขาเข้าทั้ง ๗ ฉบับ กับสินค้าที่ผู้ต้องหาที่ ๑ สั่งซื้อจากบริษัท B. ประเทศเยอรมันตามเอกสารประกอบใบขนสินค้าขาเข้า ได้แก่ COMMERCIAL INVOICE ,PACKING LIST และ BILL OF LADING ได้ระบุตรงกันว่าเป็น AMDEA HICAP ซึ่งตามรายชื่อวัตถุอันตรายตามบัญชี ก. และบัญชี ข. แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่องบัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๘ ไม่ปรากฏชื่อ AMDEA HICAP เป็นวัตถุอันตรายแต่อย่างใด และการที่นาย พ. นักวิทยาศาสตร์ ๓/ สำนักควบคุมวัตถุอันตราย กรมโรงงานอุตสาหกรรม ให้การว่า AMDEA HICAP เป็นสารเคมีภัณฑ์

ที่ไม่อาจระบุว่าเป็นวัตถุอันตราย และจะทราบต่อเมื่อได้เอกสารหลักฐานที่เป็นองค์ประกอบทางเคมีมาให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพิจารณา ย่อมแสดงให้เห็นว่า แม้แต่นักวิทยาศาสตร์ซึ่งทำงานอยู่ในสำนักควบคุมวัตถุอันตรายกรมโรงงานอุตสาหกรรมก็ยังไม่ทราบว่า AMDEA HICAP เป็นวัตถุอันตราย จนกว่าจะได้ชื่อของวัตถุที่เป็นองค์ประกอบทางเคมีของ AMDEA HICAP มาให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพิจารณา และเมื่อได้พิจารณาคำให้การนาย ศ. นายตรวจุศลการ ๖ ว กรมศุลกากร ซึ่งเป็นผู้ตรวจสินค้าที่ผู้ต้องหาที่ ๑ นำเข้าตามใบขนสินค้าขาเข้าทั้ง ๗ ฉบับ ที่ให้การว่าได้ตรวจสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้าดังกล่าวแล้ว เป็นสินค้าที่บรรจุอยู่ในภาชนะเป็นแท่งค์ ที่ระบุเครื่องหมายและเลขหมายหีบห่อถูกต้องตรงตามใบตราส่ง (BILL OF LADING) จึงได้ตรวจปล่อยสินค้าให้แก่ผู้นำเข้า โดยได้บันทึกไว้หลังใบขนสินค้าว่าตรวจสภาพภายนอกแล้ว พอใจก็แสดงให้เห็นว่าสภาพภายนอกของแท่งค์ที่บรรจุสินค้า AMDEA HICAP ที่นำเข้าดังกล่าว มิได้ระบุชื่อ Methyldiethanolamine วัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ที่เป็นองค์ประกอบทางเคมีของสินค้าที่นำเข้าแต่อย่างใด นายตรวจุศลการดังกล่าวจึงมิได้มีการขอตรวจสอบหลักฐานการได้รับอนุญาตให้นำเข้าและการขึ้นทะเบียนวัตถุอันตรายจากผู้ต้องหาที่ ๑ ประกอบกับ นาย ธ. พนักงานบริษัท B. ประเทศไทย ก็ให้การว่าบริษัท B. สำนักงานใหญ่ที่ประเทศเยอรมัน ได้ส่งหนังสือระบุอัตราส่วนและส่วนประกอบทางเคมีทั้งหมดของเคมีภัณฑ์ AMDEA HICAP มาให้นาย ธ. นำไปยื่นต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมโดยตรงโดยไม่ผ่านทางผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ร้องขอ เพราะเหตุกลัวส่วนประกอบทางเคมีของเคมีภัณฑ์ AMDEA HICAP ซึ่งเป็นข้อมูลลับทางการค้า จะตกอยู่ในมือของคู่แข่งของบริษัท ย่อมแสดงให้เห็นได้อีกว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ที่มีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ดำเนินการในประเทศไทยต่างไม่ทราบว่า AMDEA HICAP ที่สั่งซื้อจากบริษัท B. ประเทศเยอรมัน และนำเข้าตามใบขนสินค้าขาเข้าทั้ง ๗ ฉบับ ดังกล่าว มี Methyldiethanolamine วัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ที่ผู้นำเข้าต้องยื่นคำขออนุญาตและขึ้นทะเบียนวัตถุอันตรายก่อนการนำเข้า เป็นองค์ประกอบทางเคมีอยู่ด้วย พยานหลักฐานไม่พอฟังว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีเจตนา นำเข้าวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ โดยฝ่าฝืนมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕(๔) แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ทราบว่า AMDEA HICAP ที่นำเข้ามี Methyldiethanolamine อันเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ เป็นองค์ประกอบทางเคมี ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ จะบัญญัติว่า การกระทำที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร

พุทธศักราช ๒๕๖๙ นั้น ให้ถือว่าเป็นความผิดโดยมิพักต้องคำนึงว่าผู้กระทำความผิดเจตนาหรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อ หรือหาไม่ก็ตาม แต่บทบัญญัติในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒ ดังกล่าวก็หมายความว่าความถึงแต่เพียงมิให้คำนึงถึงเจตนาแห่งการกระทำเท่านั้น ส่วนความมุ่งหมายแห่งการกระทำ หรือความประสงค์ต่อผลนั้นยังคงต้องเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๒๙ อยู่ เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ และ ที่ ๒ ร่วมกันนำเข้า AMDEA HICAP โดยไม่ทราบว่าเป็นสารเคมีที่มี Methyl-diethanolamine วัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ เป็นส่วนประกอบทางเคมีของ AMDEA HICAP แม้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่อาจอ้างว่าไม่มีเจตนาในการนำเข้าตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒ แต่การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ที่จะเป็นความผิดตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จะต้องมีความมุ่งหมายแห่งการกระทำหรือประสงค์ต่อผล โดยต้องมีเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐหรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นด้วย ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๔๒/๒๕๐๓ และ ๖๙๒๕/๒๕๓๔ ดังนั้นเมื่อฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ระบุชนิดของสินค้าที่นำเข้าตามใบขนสินค้าขาเข้าจำนวน ๙ ฉบับว่าเป็น AMDEA HICAP ตามประเภทพิกัด ๓๘๒๔.๙๐๐-๙๐๒/KGM โดยชำระอากรขาเข้าในอัตราร้อยละห้า ได้ผ่านการตรวจปล่อยสินค้าจากนายตรวจศุลกากรตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ แม้ว่าต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะตรวจสอบซื้อสินค้า AMDEA HICAP ในใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้ต้องหาที่ ๑ นำเข้าดังกล่าว แล้วเห็นว่าเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ แต่เมื่อมีการให้เจ้าหน้าที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมทำการตรวจสอบซื้อ AMDEA HICAP ว่าเป็นวัตถุอันตรายหรือไม่ และเจ้าหน้าที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมไม่อาจยืนยันว่า AMDEA HICAP เป็นวัตถุอันตราย เว้นแต่จะได้ชื่อของวัตถุที่เป็นองค์ประกอบทางเคมีของ AMDEA HICAP จึงจะทราบว่า เป็นวัตถุอันตรายหรือไม่ ทางฝ่ายผู้ต้องหาที่ ๑ ก็ได้ขอรับรองบริษัท B. ประเทศเยอรมันผู้ผลิต AMDEA HICAP ให้แจ้งชื่อวัตถุอันเป็นองค์ประกอบทางเคมีของ AMDEA HICAP มาให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมตรวจสอบ และเมื่อได้ทราบว่ามี Methyl-diethanolamine ซึ่งเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ เป็นองค์ประกอบทางเคมีของ AMDEA HICAP ผู้ต้องหาที่ ๑ ก็ได้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนวัตถุอันตรายและยื่นคำขออนุญาตนำเข้าวัตถุอันตรายดังกล่าวต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งการดำเนินการของผู้ต้องหาที่ ๑ ดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นเจตนาของผู้ต้องหาที่ ๑ ในการนำเข้า AMDEA HICAP ได้ชัดเจนว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มิได้มีเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือ

ข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นทั้งมิได้มีเจตนาที่จะรื้อค่าภาษี ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงไม่มีความผิดฐานนำหรือพาของต้องจำกัด หรือของต้องห้ามเข้ามาในพระราชอาณาจักรหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำเข้าโดยเจตนาจะรื้อค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของนั้นๆ หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ มาตรา ๒๓ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓ สำหรับความผิดฐานร่วมกันสำแดงเท็จซึ่งขณะเกิดเหตุเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ มาตรา ๙๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗ มาตรา ๔ ซึ่งผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และต่อมาได้แก้ไขโทษเป็นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ นั้น เป็นความผิดที่ต้องได้ฟ้อง และได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดห้าปี นับแต่วันกระทำความผิด มิฉะนั้นเป็นอันขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) ซึ่งคดีนี้กล่าวหาว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดฐานสำแดงเท็จระหว่างวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๓ ถึงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๓/เมื่อนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดจนถึงปัจจุบันเกินกำหนดห้าปีไปแล้ว ดังนั้น กรณีกล่าวหาผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดฐานสำแดงเท็จจึงเป็นอันขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) เข้าเงื่อนไขระดับคดี ตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๕๔ (๖) ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันนำเข้าวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ซึ่งเป็นอันตรายที่ต้องขึ้นทะเบียนแต่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๓, ๔๕ (๔), ๓/๓, ๓/๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันนำหรือพาของต้องจำกัดหรือของต้องห้ามเข้ามาในราชอาณาจักรหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายหรือข้อจำกัดใดๆอันเกี่ยวแก่การนำเข้าโดยเจตนาจะรื้อค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับ

ของนั้น ๆ หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้น ตามพระราชบัญญัติ
ศาลการ พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๒๓ พระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๙๐
มาตรา ๓ (๓) กับยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันสำแดงเท็จ
ตามพระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๙๙ พระราชบัญญัติศาลการ
(ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๓ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘
มาตรา ๔ เพราะคดีขาดอายุความ ตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา
ของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๕๔ (๖)

การกระทำที่ย่อมเล็งเห็นผลของการกระทำ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๐/๒๕๕๓

ป.อาญา พยายามฆ่า (ม.๒๔๘, ๘๐)

ผู้ต้องหา กับพวก ซึ่งมีสาเหตุไม่พอใจผู้เสียหายได้ยื่นคำร้องขอให้ผู้เสียหายอยู่บริเวณที่เกิดเหตุ เมื่อผู้เสียหายขับขีรถจักรยานยนต์เข้ามาในระยะใกล้ ผู้ต้องหา กับพวก ได้ใช้ขวดสุราและขวดเบียร์ขว้างใส่ศีรษะผู้เสียหายโดยแรง ดังนี้ ผู้ต้องหา ย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าขวดสุราและขวดเบียร์อาจถูกผู้เสียหายที่ศีรษะซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกาย ทำให้ผู้เสียหายหมดสติและรถจักรยานยนต์เสียหลักล้มลงเป็นเหตุให้ศีรษะของผู้เสียหายกระแทกพื้นถนนถึงแก่ความตายได้ หรือทำให้รถเสียหลักตกลงในแม่น้ำ และผู้เสียหายจมน้ำถึงแก่ความตายได้ ถือว่าผู้ต้องหา มีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส ผู้ต้องหา จึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหาย ขับขีรถจักรยานยนต์กลับจากโรงเรียนหลังจากแข่งขันฟุตบอลโดยมีนาย บ. ขับขีรถจักรยานยนต์อีกคันหนึ่งมีนาย ท. นั่งซ้อนท้ายมาด้วยกันไปตามถนนสายบ้านท่าไผ่-บ้านยกกระบัตร เพื่อมุ่งหน้ากลับบ้านคลองไม้แดง แต่เมื่อมาถึงบริเวณหัวสะพานบ้านท่าไผ่ ได้พบกลุ่มวัยรุ่นประมาณ ๔-๕ คน จอดรถจักรยานยนต์ติดเครื่องยนต์พร้อมเปิดไฟใส่ตัวรถอยู่ โดยมีผู้ต้องหา ไม่สวมเสื้อ ในมือขวาทือขวดสีด้าแดง วิ่งนำหน้ากลุ่มวัยรุ่นดังกล่าว แล้ววัยรุ่นในกลุ่มได้ขว้างขวดไปที่ใบหน้าผู้เสียหาย แต่ไม่ถูก เพราะผู้เสียหายหลบทัน ทันใดนั้นผู้ต้องหา ได้ใช้ขวดที่ถืออยู่ขว้างมาถูกที่ศีรษะด้านหลัง ผู้เสียหายอย่างรุนแรง ทำให้ผู้เสียหายมีนงงคล้ายจะหมดสติ ผู้เสียหาย ขับรถได้ ๒-๓ เมตร ก็มีขวดขว้างมาถูกที่เครื่องยนต์รถจักรยานยนต์อีก ผู้เสียหาย ขับรถส่ายไปมา แล้วประคองรถแล่นเลียบริมแม่น้ำ แล้วรถล้มตกถนน ผู้เสียหาย กระเด็นตกลงในแม่น้ำวังซึ่งต่ำกว่าถนนประมาณ ๑๐ เมตร ผู้เสียหาย วายน้ำไปทางทิศใต้แล้วขึ้นฝั่ง นาย บ. ได้ช่วยนำผู้เสียหายกลับบ้านพัก ผู้เสียหาย รู้สึกปวดศีรษะมาก บิดาผู้เสียหาย จึงนำตัวผู้เสียหาย ส่งโรงพยาบาล แล้วผู้เสียหาย ได้แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายขับรถจักรยานยนต์ไปตามถนนเลียบริมแม่น้ำวังซึ่งเป็นทางลูกรังมีสภาพขรุขระด้วยความเร็วประมาณ ๑๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง การที่ผู้ต้องหาพบกับพวกซึ่งมีสาเหตุไม่พอใจผู้เสียหายมาก่อนได้ยื่นดักกรอผู้เสียหายอยู่บริเวณที่เกิดเหตุ เมื่อผู้เสียหายขับรถเข้ามาในระยะใกล้ผู้ต้องหาพบกับพวกได้ใช้ขวดสุราและขวดเปียร์ขว้างใส่ศีรษะผู้เสียหายโดยแรง ดังนี้ ผู้ต้องหาอย่าละเลยเห็นผลการกระทำนั้นได้ว่า ขวดสุราและขวดเปียร์อาจถูกผู้เสียหายที่ศีรษะซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกายทำให้ผู้เสียหายหมดสติและรถเสียหลักล้มลงเป็นเหตุให้ศีรษะของผู้เสียหายกระแทกพื้นถนนถึงแก่ความตายได้หรือทำให้รถเสียหลักตกลงในแม่น้ำและผู้เสียหายจมน้ำถึงแก่ความตายได้ ถือว่าผู้ต้องหาฆ่าผู้เสียหาย เมื่อผู้ต้องหากระทำความผิดไปตลอดแล้วแต่การกระทำไม่บรรลุผลเนื่องจากผู้เสียหายเพียงแต่หมดสติไปชั่วคราวและได้รับอันตรายสาหัส ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๘, ๔๐, ๔๓ และขอให้ศาลสั่งริบขวดเปียร์และเศษขวดสุราของกลาง

นำเช็คไปเรียกเก็บเงินก่อนถึงวันถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญา

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๔/๒๕๕๓

พ.ร.บ. เช็คฯ (ม.๔(๑)(๒)(๓))

การที่ผู้เสียหายนำเช็คของกลางไปเรียกเก็บเงินก่อนวันถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน และธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คในขณะที่หนี้ยังไม่อาจบังคับได้ตามสัญญา การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นพี่น้องกัน ได้ขอกู้ยืมเงินจำนวน ๕๓๗,๔๐๐ บาท จากผู้เสียหายเพื่อนำไปลงทุนทำธุรกิจ ผู้เสียหายตกลงให้ผู้ต้องหาที่ ๑ กู้ และได้มอบเงินจำนวนดังกล่าวให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ โดยได้ทำสัญญากู้ยืมเป็นหลักฐาน โดยสัญญากู้ยืมข้อ ๓ ระบุว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้กู้จะนำเงินกู้มาชำระให้แก่ผู้เสียหายผู้ให้กู้ ภายในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ และในวันกู้ยืมเงินผู้ต้องหาทั้งสองได้มอบเช็คธนาคาร ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๒ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายและผู้ต้องหาที่ ๑ ลงลายมือชื่อสลักหลังเช็คจำนวน ๑๔ ฉบับ ส่งจ่ายเงินรวม ๕๓๗,๔๐๐ บาท มอบให้ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญา ครั้นเมื่อเช็คแต่ละฉบับถึงกำหนดชำระ ผู้เสียหายได้นำเช็ค ไปเรียกเก็บเงินจากธนาคาร แต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คฉบับที่ ๑ - ๓ เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ โดยให้เหตุผลว่า “เงินในบัญชีไม่พอจ่าย” ปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คฉบับที่ ๔ - ๖ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ตามเช็คฉบับที่ ๗ - ๙ เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๒ และตามเช็คฉบับที่ ๑๐ - ๑๔ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ โดยให้เหตุผลเดียวกันว่า “บัญชีปิดแล้ว” ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงิน ฉบับลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ข้อ ๓ มีข้อความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ยอมสัญญาว่าจะนำเงินที่กู้จำนวน ๕๓๗,๔๐๐ บาท มาชำระให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นผู้ให้กู้ ภายในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ และตามข้อ ๔ มีข้อความว่า เพื่อเป็นหลักฐานในการกู้ยืมเงินนี้ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำเช็คของกลาง จำนวน ๑๔ ฉบับ มอบให้ไว้แก่ผู้เสียหายเพื่อใช้ชำระหนี้เงินกู้ยืมดังกล่าว การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ออกเช็คของกลางทั้ง ๑๔ ฉบับ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้สลักหลังเช็คของกลางดังกล่าว แม้จะเป็นการร่วมกันออกเช็คของกลางเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายก็ตาม แต่หนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินจะบังคับได้หลังจากวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ การที่ผู้เสียหายนำเช็คของกลางที่ระบุในสัญญาข้อ ๔ ลำดับที่ ๑ - ๙ ไปเรียกเก็บเงินเมื่อวันที่ ๒๔ และ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันก่อนถึงกำหนดชำระหนี้เงินกู้ยืม และถูกธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คในขณะที่ยังไม่อาจบังคับได้ตามสัญญาข้อ ๓ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ ซ้ำขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น ออกเช็คในขณะที่ออกเช็คนั้นไม่มีเงินอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑) (๒) (๓) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

แสดงความคิดเห็นหรือข้อความในกระบวนการพิจารณาคดีในศาล เพื่อประโยชน์แก่คดีของตนไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๕/๒๕๕๓

ป.อาญา หมิ่นประมาท (ม.๓๒๖, ๓๓๑)

ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา ในคดีที่ผู้เสียหายได้ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลปกครองกลาง และขอคุ้มครองชั่วคราว กรณีที่ผู้ต้องหาไม่นำเรื่องพิจารณาให้ผู้เสียหายซึ่งผ่านการคัดเลือกเข้าดำรงตำแหน่งนิติกร ๙ ชช ผู้ต้องหาจึงยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองกลางต่อศาลปกครองสูงสุดโดยได้ยื่นบันทึกร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมและกล่าวโทษผู้เสียหายซึ่งมีผู้ร้องเรียนว่าผู้เสียหายกระทำผิดวินัยหลายกรณี แบนประกอบคำร้องอุทธรณ์ด้วย การที่ผู้ต้องหายื่นบันทึกร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมฯ ประกอบคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองดังกล่าว เป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความในกระบวนการพิจารณาคดีในศาลโดยสุจริตเพื่อให้ศาลปกครองสูงสุดเพิกถอนคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิจารณาของศาลปกครองกลางอันเป็นการใช้สิทธิทางศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของตนโดยมิได้มุ่งประสงค์ที่จะหมิ่นประมาทผู้เสียหาย จึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้ประกาศรับสมัครบุคคลเพื่อคัดเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติเพื่อดำรงตำแหน่ง นิติกร ๙ ชช ผู้เสียหายได้ยื่นใบสมัครเพื่อขอเข้ารับการคัดเลือกตามประกาศ คณะกรรมการคัดเลือกฯ ได้ประเมินคัดเลือกให้ผู้เสียหายเป็นผู้ได้รับคัดเลือก สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้ประกาศผลการคัดเลือก และได้รับความเห็นชอบจากปลัดกระทรวงสาธารณสุขแล้ว แต่ในระหว่างช่วงเวลาส่งเรื่องให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณานั้น ผู้ต้องหาซึ่งเข้ามาดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาได้นำเรื่อง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

การประเมินตัวบุคคลที่ผู้เสียหายได้รับการคัดเลือกมาพิจารณาใหม่ เนื่องจากมีผู้ร้องทุกข์เกี่ยวกับการคัดเลือกข้างต้นโดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงขึ้น ผู้เสียหายเห็นว่า การที่ผู้ต้องหาไม่ส่งเรื่องการประเมินตัวบุคคลและผลงานของผู้เสียหายไปยังสำนักงาน ก.พ. เพื่อพิจารณาอนุมัติเป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมีเจตนาถ่วงล่าช้าผู้เสียหาย ทำให้ผู้เสียหาย เสียสิทธิที่จะได้รับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งในตำแหน่งนิติกร ๙ ชช ผู้เสียหายจึงได้ยื่นฟ้อง ผู้ต้องหาในฐานะดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาลปกครองกลาง โดยขอให้ศาล พิพากษาหรือมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ พิจารณาผลงานของผู้เสียหายและ ทำความเห็นตามหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายเป็นเงินจำนวน ๓๔๓,๖๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยและใช้ค่าฤชาธรรมเนียมค่าทนายแก่ผู้เสียหายด้วย และผู้เสียหายในฐานะ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลไต่สวนฉุกเฉินและมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง ของผู้ต้องหาหรือกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวศาลปกครองกลาง จึงมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา) ระงับการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการ ดำเนินการคัดเลือกบุคคลขึ้นดำรงตำแหน่งนิติกร ๙ ชช ไว้เป็นการชั่วคราวระหว่างการพิจารณา จนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ผู้ต้องหาในฐานะเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำร้องขออุทธรณ์คำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครอง เพื่อบรรเทาทุกข์ ชั่วคราวก่อนการพิพากษาโดยในคำร้องอุทธรณ์ผู้ต้องหาได้อ้างว่าคำสั่งของผู้ต้องหาในการแต่งตั้ง ผู้ใด เป็นผู้รักษาการเป็นอำนาจของผู้ต้องหาและชี้แจงว่าเหตุที่ผู้ต้องหาไม่ตั้งผู้เสียหายรักษาการ ในตำแหน่งนิติกร ๙ ชช เนื่องจากเห็นว่าผู้เสียหายบริหารงานโดยไม่มีประสิทธิภาพ และขาดความ เป็นเอกภาพและได้มีผู้ร้องเรียนผู้เสียหายในหลายกรณีถึงความไม่ถูกต้องในการปฏิบัติหน้าที่ และไม่เป็นกลาง และได้แนบหนังสือร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมและกล่าวโทษข้าราชการ กระทำผิดวินัยที่มีผู้ยื่นร้องเรียนกล่าวโทษทางวินัยผู้เสียหายต่อเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและ ยาให้กับศาลปกครองกลาง ผู้เสียหายเห็นว่า การที่ผู้ต้องหาอ้างหนังสือคำร้องทุกข์ดังกล่าว ต่อศาลปกครองสูงสุด เป็นการไม่ชอบและไม่เกี่ยวกับประเด็นแห่งคดีซึ่งคำร้องทุกข์ดังกล่าว มีข้อความใส่ความผู้เสียหายว่าประพฤติชั่วร้ายขาดจริยธรรมใช้อำนาจข่มขู่ผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นการหมิ่นประมาท ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานหมิ่นประมาท หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ผู้เสียหายซึ่งดำรงตำแหน่งนิติกร ๘ รักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มกฎหมายอาหารและยา สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ได้ยื่นฟ้องผู้ต้องหา ซึ่งดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา ต่อศาลปกครองกลางฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีผู้ต้องหาไม่ส่งผลการประเมินที่ผู้เสียหายได้รับคัดเลือกให้ขึ้นดำรงตำแหน่งนิติกร ๙ ชช (ด้านกฎหมายอาหารและยา) แทนตำแหน่งที่ว่างลงให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณาอนุมัติ และขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาคดี ต่อมาศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาโดยให้ผู้ต้องหาระงับการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการคัดเลือกบุคคลขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวไว้เป็นการชั่วคราวระหว่างการพิจารณาจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ผู้ต้องหาจึงยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองกลางดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด และส่งบันทึกร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมและกล่าวโทษข้าราชการกระทำผิดวินัยที่มีผู้ร้องเรียนต่อผู้ต้องหา กล่าวโทษว่าผู้เสียหายกระทำผิดวินัย แนบประกอบคำร้องอุทธรณ์โดยเนื้อหาในบันทึกร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมฯ ดังกล่าวเป็นการร้องเรียนว่าผู้เสียหายบริหารงานไม่มีประสิทธิภาพขาดเอกภาพ มีผู้ร้องเรียนผู้เสียหายหลายกรณีถึงความไม่ถูกต้องในการปฏิบัติหน้าที่และไม่เป็นกลาง นอกจากนี้ผู้ต้องหายังได้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงในการพิจารณาคัดเลือกข้าราชการเพื่อบรรจุแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนิติกร ๙ ชช (ด้านกฎหมายอาหารและยา) ที่เป็นปัญหาแห่งคดีให้ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงสาธารณสุข และสำนักงาน ก.พ. พร้อมแนบเอกสารประกอบคำร้องอุทธรณ์ในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อศาลด้วย ดังนั้น การที่ผู้ต้องหายื่นบันทึกร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมฯ ประกอบคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองดังกล่าว จึงเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความในกระบวนการพิจารณาคดีในศาลโดยสุจริตเพื่อให้ศาลปกครองสูงสุดเพิกถอนคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิจารณาของศาลปกครองกลางอันเป็นการใช้สิทธิทางศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของตนโดยมิได้มุ่งประสงค์

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ที่จะหมิ่นประมาทผู้เสียหาย การกระทำของผู้ต้องหา จึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๑ ซึ่งขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖, ๓๓๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓

ข้อบกพร่องในทางก่อให้เกิดความเสียหาย ไม่ให้ความช่วยเหลือตามสมควร เพราะกลัวถูกทำร้าย เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓/๒๕๕๓

พ.ร.บ. จรรยาบรรณฯ (ม. ๓/๘, ๑๖๐)

ข้อบกพร่องในทางก่อให้เกิดความเสียหาย รณนันทน์ผู้ต้องหาหยุดห่างออกไปประมาณ ๒๐๐ เมตร แต่ผู้ต้องหาไม่กลับไปให้ความช่วยเหลือผู้ขับขี่รถคันที่ถูกชน เพราะกลัวถูกทำร้าย จนมีรถพยาบาลผ่านมาและพาผู้ขับขี่รถคันที่ถูกชนไป ผู้ต้องหา มีความผิดฐานไม่ให้ความช่วยเหลือตามสมควร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุซึ่งเป็นเวลากลางวัน ผู้ต้องหาข้อบกพร่องในทางก่อให้เกิดความเสียหาย รณนันทน์ผู้ต้องหาหยุดห่างออกไปประมาณ ๒๐๐ เมตร แต่ผู้ต้องหาไม่กลับไปให้ความช่วยเหลือผู้ขับขี่รถคันที่ถูกชน เพราะกลัวถูกทำร้าย จนมีรถพยาบาลผ่านมาและพาผู้ขับขี่รถคันที่ถูกชนไป ผู้ต้องหา มีความผิดฐานไม่ให้ความช่วยเหลือตามสมควร

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่มีความผิดฐานข้อบกพร่องในทางก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่หยุดรถและให้ความช่วยเหลือตามสมควร และแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันที หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามภาพถ่ายในสำนวน สภาพความเสียหายของรถคันทั้งสองคันและสภาพรถคันที่ถูกชนโดยหลังจากถูกชนแล้วตกจากถนนลงไปในดินตื้นที่ข้างถนน พังได้ว่าขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาข้อบกพร่องในทางก่อให้เกิดความเสียหาย รณนันทน์ผู้ต้องหาหยุดห่างออกไปประมาณ ๒๐๐ เมตร แต่ผู้ต้องหาไม่กลับไปให้ความช่วยเหลือผู้ขับขี่รถคันที่ถูกชน เพราะกลัวถูกทำร้าย จนมีรถพยาบาลผ่านมาและพาผู้ขับขี่รถคันที่ถูกชนไป ผู้ต้องหา มีความผิดฐานไม่ให้ความช่วยเหลือตามสมควร

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

หยุดได้ในทันที เนื่องจากความเร็วและน้ำหนักสิ่งของที่บรรทุกอยู่เต็มกระบะท้ายของรถคันที่ผู้ต้องหาขับ เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาต้องค่อยๆ ชะลอความเร็วของรถลงและประคองรถเพื่อมิให้ตกถนนหรือพลิกคว่ำ รถผู้ต้องหาจึงไปหยุดห่างจากจุดเกิดเหตุประมาณ ๒๐๐ เมตร พยานหลักฐานจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาจะมีเจตนาที่จะไม่หยุดรถตามที่ถูกกล่าวหา และเนื่องจากที่เกิดเหตุเป็นถนนในชนบท ไม่ปรากฏว่ามีสถานีตำรวจหรือสถานที่ราชการอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ทั้งเครื่องยนต์รถของผู้ต้องหาที่เสียขับเคลื่อนไปไม่ได้ การที่ผู้ต้องหายังคงอยู่ที่รถและได้แสดงตัวพร้อมแจ้งเหตุต่อพนักงานสอบสวนทันทีที่ไปถึงรถ จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาจะมีเจตนาที่จะไม่แสดงตัวและไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันที แต่เหตุที่ผู้ต้องหาไม่กลับไปให้ความช่วยเหลือผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ถูกผู้ต้องหาขับชน นั้น รับฟังได้จากคำให้การของนาย อ. ผู้นั่งมาในรถของผู้ต้องหาว่า เนื่องจากผู้ต้องหากลัวถูกทำร้าย หากใช้เป็นเพราะผู้ต้องหาได้เห็นว่าได้มีรถของโรงพยาบาลมาที่เกิดเหตุดังที่ผู้ต้องหาให้การไม่ ประกอบกับเมื่อพิจารณาช่วงเวลาที่นาย จ. ติดอยู่ในรถ แล้วพยายามคลานออกจากรถจนมานั่งตั้งสติอยู่ข้างถนน น่าเชื่อว่าเป็นช่วงเวลานานพอที่ผู้ต้องหา ซึ่งหยุดรถอยู่ในระยะห่างเพียง ๒๐๐ เมตร จะสามารถกลับไปให้ความช่วยเหลือนาย จ. ได้ แต่ผู้ต้องหาก็กหาได้กลับไปให้ความช่วยเหลือตามสมควรไม่ แสดงให้เห็นว่าขณะนั้นผู้ต้องหาจะมีเจตนาที่จะไม่ให้ความช่วยเหลือผู้ที่ตนขับรถชนตกถนนดังกล่าว ถึงแม้ต่อมาจะมีรถของโรงพยาบาลผ่านมาและพา นาย จ. ส่งโรงพยาบาล ก็หาเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดฐานขับรถในทางก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นแล้วไม่ให้ความช่วยเหลือตามสมควรไม่ คดีจึงมีพยานหลักฐานพอพ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานนี้ ชี้ขาดให้พ้องผู้ต้องหา ฐานขับรถในทางซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น แล้วไม่ให้ความช่วยเหลือตามสมควร ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๔, ๖๐ พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓

พฤติการณ์ร่วมกันทำร้ายโดยมีเจตนาฆ่า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙/๒๕๕๓

ป.อาญา พยายามฆ่า (ม.๒๔๘, ๔๓, ๔๐)

พอาอาวุธฯ (ม. ๓๓/๑)

ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายกับผู้ต้องหาที่ ๑ มีเรื่องชกต่อยกัน ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ พาผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ มาทำร้ายผู้เสียหายทันที โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้หมวกกันน็อคตีที่ศีรษะผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ต่างใช้มีดดาบยาว ๑๐๐ เซนติเมตร ใบมีดกว้าง ๑๐ เซนติเมตร พันที่ด้านหลังและพันที่ศีรษะซ้ำอีก แต่ผู้เสียหายยกมือขึ้นกันไว้ ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บรวม ๑๒ แผล โดยเฉพาะบาดแผลที่ข้างลำตัวและด้านหลัง หากทะลุเข้าช่องอกหรือช่องท้องถูกอวัยวะสำคัญภายใน อาจถึงแก่ความตายได้ พฤติการณ์ของผู้ต้องหาทั้งสาม ถือได้ว่าทำร้ายผู้เสียหายโดยมีเจตนาฆ่าให้ตาย อันเป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น และร่วมกันพาอาวุธ ไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายกับผู้ต้องหาที่ ๑ นั่งดื่มสุราที่บ้านของผู้เสียหายแล้วเกิดโต้เถียงชกต่อยกัน ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้กลับออกไป หลังจากนั้นประมาณ ๓๐ นาที ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พาผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ กลับมาที่บ้านของผู้เสียหาย แล้วผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้หมวกกันน็อคตีที่ศีรษะผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้มีดดาบยาวประมาณ ๑๐๐ เซนติเมตร ใบมีดกว้างประมาณ ๑๐ เซนติเมตร พันผู้เสียหายที่ศีรษะด้านหลังและใช้มีดพันที่ศีรษะผู้เสียหายซ้ำอีก แต่ผู้เสียหายยกมือขึ้นกันไว้ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ ใช้มีดขนาดเดียวกันพันที่ศีรษะผู้เสียหายเช่นกัน แต่ผู้เสียหายยกมือขึ้นกันไว้ ผู้ต้องหาที่ ๓ จึงใช้มีดฟันผู้เสียหายอีกหลายครั้ง ถูกที่ลำตัวและหลังขวา ต่อมามีคนร้องตะโกนว่า “ตำรวจมา” ผู้ต้องหาทั้งสามจึงวิ่งหลบหนีไป ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บรวม ๑๒ แผล หลังเกิดเหตุเจ้าหน้าที่จับกุมตัวผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓ หลบหนี

โดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓/๑ เนื่องจากพนักงานอัยการ
ยังไม่มีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้งสามในความผิดฐานดังกล่าว การที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
มีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสามในฐานความผิดนี้ จึงไม่ใช่ความเห็นแย้งที่
อัยการสูงสุดจะพึงชี้ขาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕
อย่างไรก็ตาม เมื่อความปรากฏในชั้นพิจารณาชี้ขาดความเห็นแย้งของอัยการสูงสุดในคดีนี้
จึงใช้อำนาจอัยการสูงสุดตามพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๑๒
(ปัจจุบันเป็นพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕)
สั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ และควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓ ฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง
หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓/๑,
๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖
มาตรา ๔ และให้แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓
มาฟ้องคดีภายในอายุความ ๒๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

พฤติการณ์อยู่ในวิสัยที่จะกระทำซ้ำเราได้เป็นพยายามซ้ำขึ้น

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐/๒๕๕๓

ป.อาญา พยายามซ้ำขึ้น (ม. ๒๓๖, ๘๐)

การที่ผู้ต้องหาใช้กำลังปลุกปล้ำกอดจับและผลักผู้เสียหายล้มลงกับพื้น แล้วถอดกางเกงในของผู้เสียหายออกและจับอวัยวะเพศของผู้เสียหาย จากนั้น ผู้ต้องหาได้ถลกกางเกงของตนลงจนถึงก้น ย่อมแสดงว่าผู้ต้องหาประสงค์ที่จะซ้ำขึ้น กระทำซ้ำเราผู้เสียหายและอยู่ในวิสัยที่จะกระทำซ้ำเราผู้เสียหายได้แล้ว แต่ผู้เสียหาย หลอกให้ผู้ต้องหาปล่อยก่อนแล้วถือโอกาสวิ่งหนีออกจากที่เกิดเหตุได้ การกระทำ ของผู้ต้องหาถือเป็นการลงมือกระทำความผิดแล้วแต่กระทำไปไม่ตลอด จึงเป็นความผิดฐานพยายามซ้ำขึ้นกระทำซ้ำเราผู้เสียหายโดยใช้กำลังประทุษร้าย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหาย นาย ช. สามีไม่จดทะเบียนสมรส ของผู้เสียหาย ผู้ต้องหา และเพื่อนอีกสองคนนั่งดื่มสุรากันภายในอุ้งรถยนต์ของนาย ช. ที่ผู้ต้องหาทำงานอยู่ด้วย ต่อมานาย ช. ง่วงจึงเข้านอนก่อน เมื่อเลิกดื่มเพื่อนสองคน ซี่รถจักรยานยนต์ออกไป ผู้ต้องหาเข้ามาช่วยผู้เสียหายปิดประตู แต่ปิดยังไม่สนิทผู้ต้องหา ได้เข้าไปกอดจับและพยายามล้วงเข้าไปในกางเกงของผู้เสียหาย แล้วผลักผู้เสียหายล้มลง กับพื้นบอกผู้เสียหายให้อยู่นิ่ง ๆ ไม่ให้ร้อง แล้วพูดว่าวันนี้ขอสอดใส่เข้าไปก่อนก็แล้วกัน ถ้าไม่ได้สอดใส่ก็ตงานฟรี แล้วถอดกางเกงในของผู้เสียหายออกจับอวัยวะเพศของผู้เสียหายแล้ว ผู้ต้องหาได้ถลกกางเกงของตนออกจนถึงก้น ผู้เสียหายจึงออกอุบายบอกให้ผู้ต้องหาปิดประตู ให้สนิทก่อน ผู้ต้องหาเชื่อจึงลุกออกจากตัวผู้เสียหายหันไปปิดประตู ผู้เสียหายจึงวิ่งหลบหนี ไปขอความช่วยเหลือจากนาย ช. ที่นอนอยู่ในห้องนอน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด ฐานพยายามซ้ำขึ้นกระทำซ้ำเราผู้อื่นโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์ที่ผู้ต้องหาใช้กำลังปลุกปล้ำ กอดจูบ และผลักผู้เสียหายล้มลงกับพื้น แล้วถอดกางเกงในของผู้เสียหายออกและจับอวัยวะเพศของผู้เสียหายจากนั้นผู้ต้องหาได้ถลกกางเกงของตนลงจนถึงก้น ย่อมแสดงว่าผู้ต้องหาประสงค์ที่จะข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายและอยู่ในวิสัยที่จะกระทำชำเราผู้เสียหายได้แล้ว แต่ผู้เสียหายหลอกให้ผู้ต้องหาปล่อยก่อนแล้วถือโอกาสวิ่งหลบหนีออกจากที่เกิดเหตุได้ การกระทำของผู้ต้องหาถือเป็นการลงมือกระทำความผิดแล้วแต่กระทำไปไม่ตลอด จึงเป็นความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายโดยใช้กำลังประทุษร้าย ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยใช้กำลังประทุษร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๖, ๘๐ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓

ลงโทษตามบทเฉพาะ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑/๒๕๕๓

ป.อาญา พลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิพลอม (ม.๒๖๕, ๒๖๘)

การพลอมบัตรเข้าชมการแข่งขันฟุตบอล เป็นความผิดฐานพลอมเอกสารสิทธิตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ และฐานพลอมตัวที่จำหน่ายแก่ประชาชนเพื่อผ่านเข้าสถานที่ใด ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๙ อันเป็นการกระทำความผิดผิดกฎหมายหลายบท ตามมาตรา ๙๐ ต้องลงโทษตามมาตรา ๒๖๕ ซึ่งเป็นบทหนัก แต่ความผิดตามมาตรา ๒๕๙ เป็นบทเฉพาะและยกเว้นมาตรา ๙๐ การที่ผู้ต้องหาหน้าบัตรของกลางไปขายและเสนอขายแก่ประชาชน จึงไม่เป็นความผิดฐานพลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิพลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้ต้องหาได้เสนอขายบัตรเข้าชมการแข่งขันฟุตบอลระหว่างทีมชาติไทยกับทีมชาติอิหร่านพลอมให้กับประชาชนที่เข้ามาเพื่อชมการแข่งขัน ซึ่งนาย ว. และนาย ช. ได้ซื้อจากผู้ต้องหาจำนวน ๘ ใบ ในราคาใบละ ๑๐๐ บาท จากนั้นนาย ว. และนาย ช. กับพวกได้นำตั๋วที่ซื้อจากผู้ต้องหาไปแสดงกับนางสาว พ. ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ประตูทางเข้าเอ็น ๕ ได้รับแจ้งว่าเป็นบัตรพลอมไม่สามารถที่จะเข้าไปชมการแข่งขันฟุตบอลภายในสนามได้ ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นตัวแทนจากฝ่ายจัดการแข่งขันจึงไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจว่ามีผู้ซื้อบัตรดังกล่าวมาจากผู้ต้องหาซึ่งเดินเร่ขายบัตรพลอมด้านหน้าสนามกีฬา เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไปที่เกิดเหตุพบผู้กล่าวหาได้ชี้ตัวผู้ต้องหากำลังเดินเสนอขายบัตรเข้าชมการแข่งขันฟุตบอล จึงแสดงตัวตรวจค้นและยึดได้บัตรเข้าชมการแข่งขันอีกจำนวน ๕๐ ใบ และตรวจได้จากผู้ที่เข้าชมอีกจำนวน ๙ ใบ โดยผู้กล่าวหายืนยันว่าบัตรดังกล่าวเป็นของพลอม เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงยึดบัตรดังกล่าวเป็นของกลางแล้วนำตัวผู้ต้องหาส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานพลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิพลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้บัตรของกลางจะเป็นเอกสารสิทธิ ซึ่งความผิดในการปลอมบัตรของกลางดังกล่าวถือเป็นความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ และฐานปลอมตัวที่จำหน่ายแก่ประชาชนเพื่อผ่านเข้าสถานที่ใด ๆ ตามมาตรา ๒๕๙ อันเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามมาตรา ๙๐ ต้องลงโทษผู้กระทำผิดตามมาตรา ๒๖๕ ซึ่งเป็นบทหนักก็ตาม แต่เนื่องจากการกระทำ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๙ กฎหมายได้บัญญัติเป็นความผิดไว้ โดยเฉพาะและเป็นบทยกเว้นของมาตรา ๙๐ ซึ่งมีให้ลงโทษตามบทที่มีโทษหนัก ดังนั้น การที่ผู้ต้องหา นำบัตรของกลางดังกล่าวไปขายและเสนอขายแก่ประชาชน จึงไม่เป็นความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ซ้ำขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหา ฐานปลอมเอกสารสิทธิ และใช้เอกสารสิทธิปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕, ๒๖๘

ความเห็นแย้งของผู้ว่าราชการจังหวัด และอำนาจ อสส.
ตาม พ.ร.บ.องค์กรอัยการฯ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔/๒๕๕๓

พ.ร.บ. บัตรประจำตัวประชาชน (ม.๔, ๑๔)

พ.ร.บ. องค์กรอัยการฯ (ม.๑๕)

ป.อาญา แจ้งความเท็จ (ม.๑๓๗, ๒๖๗)

อัยการจังหวัดเลยมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗, ๒๖๗, ๘๓ การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเลยมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ โดยเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานความผิดตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔, ๑๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ เท่ากับว่าเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗, ๒๖๗, ๘๓ แล้วแต่เมื่อความปรากฏในชั้นพิจารณาชี้ขาดความเห็นแย้งอัยการสูงสุดสามารถใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕ มีคำสั่งทางคดีในฐานความผิดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเลยมีความเห็นเสนอหรือในความผิดฐานอื่นได้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ที่ไม่มียบัตรประจำตัวประชาชนและเป็นบุตรชายของผู้ต้องหาที่ ๒ ได้แสดงตัวว่าเป็นนาย บ. อยู่บ้านเดียวกับผู้ต้องหาที่ ๒ และเป็นบุตรชายผู้ต้องหาที่ ๒ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่พร้อมยื่นคำขอมียบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ โดยอ้างว่าบัตรประจำตัวประชาชนหาย ซึ่งการขอมียบัตรประชาชนใหม่จะต้องมีบุคคลนำเชื่อถือรับรองว่าผู้ต้องหาที่ ๑ คือนาย บ. จริง ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงได้ขอให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ช่วยรับรองว่าผู้ต้องหาที่ ๑ คือนาย บ. ผู้ต้องหาที่ ๓ เชื่อตามที่ผู้ต้องหาที่ ๒ บอกว่าผู้ต้องหาที่ ๑ คือนาย บ. บุตรชายผู้ต้องหาที่ ๒ จริง จึงรับรองลงในคำขอมียบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ของผู้ต้องหาที่ ๑

และตอบรับรองต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ คือนาย บ. จริง พนักงานเจ้าหน้าที่ จึงดำเนินการออกบัตรประจำตัวประชาชนฉบับใหม่ให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อมานาย บ. ได้เดินทางกลับบ้าน และเนื่องจากบัตรประจำตัวประชาชนของนาย บ. ได้หายไป นาย บ. จึงยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ สำนักทะเบียนอำเภอดำรงจึงตรวจสอบพบว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้อ้างเป็นนาย บ. และยื่นขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ไปแล้ว นายอำเภอดำรงจึงมอบให้ปลัดอำเภอร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสาม พนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน แจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการและแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานในการขอมีบัตรประจำตัวประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๓, ๒๖๓, ๘๓ พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๖ จัตวา, ๑๔ พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๘ ผู้ว่าราชการจังหวัดเลยมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ โดยเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานในการขอมีบัตรประจำตัวประชาชน หรือช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกอันเป็นการสนับสนุนให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ไปซึ่งบัตรประจำตัวประชาชน ตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๔, ๑๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดพิจารณาว่า พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน และแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๓, ๒๖๓, ๘๓ หรือไม่ และชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในการขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเลยมีความเห็นแย้งโดยเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกอันเป็นการสนับสนุนให้

ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ไปซึ่งบัตรประจำตัวประชาชน ตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๔, ๑๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ นั้น เท่ากับว่าได้ให้ความเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานะร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน และแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗, ๒๖๗, ๘๓ แล้ว กรณีย่อมถือว่าพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ตามฐานความผิดดังกล่าวแล้ว แม้ความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดเลยดังกล่าวจะไม่ใช่ความเห็นแย้งที่อัยการสูงสุดต้องพิจารณาชี้ขาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ก็ตาม แต่เมื่อความปรากฏในชั้นพิจารณาชี้ขาดความเห็นแย้งของอัยการสูงสุด หากอัยการสูงสุดเห็นฟ้องด้วยการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นความผิดตามฐานความผิดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเลยเสนอมา หรือเป็นความผิดฐานอื่น อัยการสูงสุดก็สามารถใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๕ มีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ เพื่อให้ได้รับโทษตามความผิดที่กระทำลงได้ แต่หากอัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่าการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่เป็นความผิดตามฐานความผิดดังกล่าว อัยการสูงสุดก็ไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งทางคดีในข้อหาความผิดนี้แต่ประการใด

การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการออกบัตรประจำตัวประชาชนว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นบุตรชายของผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ทำบัตรประจำตัวประชาชนสูญหาย ต้องการขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ แล้วผู้ต้องหาที่ ๑ ได้กรอกข้อความเท็จในแบบคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชนเพื่อให้เจ้าพนักงานดำเนินการออกบัตรประจำตัวประชาชนให้ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยมีผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งเป็นครูอยู่ในพื้นที่เกิดเหตุลงชื่อรับรองบุคคลในแบบคำขอฯ ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ คือ นาย บ. บุตรของผู้ต้องหาที่ ๒ จริงจนเจ้าพนักงานหลงเชื่อได้ออกบัตรประจำตัวประชาชนให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ไปเมื่อได้ความว่าขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๓ เพิ่งย้ายไปเป็นครูอยู่ในพื้นที่เกิดเหตุ ส่วนนาย บ. บุตรของผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ออกจากบ้านไปทำงานที่กรุงเทพมหานครก่อนหน้าที่ผู้ต้องหาที่ ๓ จะย้ายไปรับราชการในพื้นที่เกิดเหตุประมาณ ๑๐ ปี โดยผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่เคยรู้จักนาย บ. มาก่อน เมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นคนรู้จักนับถือกันได้ยืนยันและขอให้ผู้ต้องหาที่ ๓ รับรองว่าผู้ต้องหาที่ ๑ คือ นาย บ. การที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ลงชื่อรับรองในคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชนของ

ผู้ต้องหาที่ ๑ ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ คือนาย บ. โดยเชื่อตามคำยืนยันของผู้ต้องหาที่ ๒ ว่าเป็นความจริง โดยไม่ปรากฏหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้กระทำไปโดยทุจริต การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ จึงฟังได้ว่าเป็นการกระทำโดยเข้าใจโดยสุจริตว่าข้อเท็จจริงที่ตนได้แจ้งและรับรองต่อเจ้าพนักงานดังกล่าวเป็นความจริงถือว่าไม่มีเจตนาร่วมกระทำความผิดหรือสนับสนุนให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในการขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๔, ๖ จัตวา, ๑๔ (๑) พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

แม้ไม่ผิดข้อโกง แต่ฟังว่าผิดลักษณะของนายจ้าง ก็สั่งฟ้องได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๓/๒๕๕๓

ป.อาญา ข้อโกง (ม.๓๔๑)

ลักทรัพย์ฯ (ม.๓๓๔, ๓๓๕ (๑) (๑๑), ๙๑)

ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาร่วมกันข้อโกงตามที่มีความเห็นแย้ง แต่ฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ลักษณะของนายจ้างฯ ผู้เสียหาย อัยการสูงสุดสั่งฟ้องฐานลักทรัพย์นายจ้างฯ ได้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้เสียหายประกอบธุรกิจเกี่ยวกับรับจ้างบรรทุกสินค้าให้กับบริษัท ขายสินค้าขนาดใหญ่ รับส่งสินค้าไปยังสถานที่ที่ลูกค้าของบริษัทฯ กำหนดไว้ เมื่อบริษัทฯ ได้รับการติดต่อจากลูกค้าให้นำสินค้าไปส่งที่ใด ทางบริษัทฯ จะแจ้งให้หัวหน้าหน่วยหรือ ผู้จัดการหน่วยซึ่งมีหน้าที่กำหนดตัวพนักงานขับรถของบริษัทฯ และรถยนต์บรรทุกที่จะไปรับ-ส่งสินค้า เมื่อกำหนดได้แล้วทางบริษัทฯ จะมอบกุญแจพร้อมด้วยบัตรเติมน้ำมัน ไปเติมน้ำมันกับสถานีบริการน้ำมันของบริษัทเชลล์ จำกัด ได้ทุกแห่งทุกที่ในเส้นทางเฉพาะสถานีบริการน้ำมันที่รับบัตรเติมน้ำมัน ส่วนการชำระค่าน้ำมันทางบริษัทเชลล์ฯ จะเรียกเก็บเงินจากบริษัทฯ ผู้เสียหาย ภายหลัง เมื่อพนักงานขับรถรถยนต์บรรทุกส่งสินค้าเสร็จเรียบร้อยก็จะนำรถยนต์กลับมาบริษัทฯ พร้อมกับคืนกุญแจรถยนต์และบัตรเติมน้ำมันให้กับฝ่ายหน่วยงาน และต้องส่งบันทึกการทำงานประจำวันของพนักงาน ซึ่งมีรายละเอียดเช่น หมายเลขทะเบียนรถยนต์, เส้นทางขนส่งสินค้าไปที่ใด, เมื่อใด, เสริจสิ้นเมื่อใด, ระยะทางที่เดินทาง, รายการที่เติมน้ำมัน เช่นเติมน้ำมันจำนวนเท่าใด, ที่สถานีบริการน้ำมันแห่งใด โดยก่อนที่บริษัทฯ จะส่งมอบรถแต่ละคันให้กับพนักงานขับรถนั้น รถทุกคันจะเติมน้ำมันอยู่ก่อนแล้วประมาณ ๔๐๐ - ๔๑๐ ลิตร และรถจะสามารถวิ่งได้ระยะทาง ๑,๒๔๐ - ๑,๒๗๑ กิโลเมตร รถจะวิ่งในระยะเวลาประมาณ ๓.๑ กิโลเมตร/น้ำมัน ๑ ลิตร เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้ต้องหาที่ ๑ พนักงานขับรถของผู้เสียหายได้นำบันทึกการทำงานประจำวันของพนักงาน ส่งมอบให้แก่ฝ่ายหน่วยงาน

ซึ่งในบันทึกระบุว่าเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๙.๐๐ น. ได้ขับซีรยนต์บรรทุกสินค้า ไปส่งให้กับลูกค้าที่ จังหวัดอุดรธานี และกลับมายังบริษัท วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๘.๓๐ น. รวมระยะทาง ๑,๐๕๑ กิโลเมตร ระหว่างการเดินทางได้เติมน้ำมันจำนวน ๒ ครั้ง จำนวน ๒๗๐ ลิตร และจำนวน ๓๐๕.๐๖ ลิตร แต่ไม่ได้ระบุว่ามีการเติมน้ำมันที่ใด ต่อมาประมาณ กลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๕ ฝ่ายการเงินและบัญชีของบริษัท ผู้เสียหายตรวจสอบพบว่าการเดินทางดังกล่าวของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เติมน้ำมันจำนวน ๕ ครั้ง คือ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เวลา ๒๐.๒๑ น. จำนวน ๒๗๐ ลิตร เป็นเงิน ๓,๔๕๔ บาท ที่สถานีบริการน้ำมัน อ. อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี, วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๐.๐๐ น. จำนวน ๓๐๕.๐๖ ลิตร เป็นเงิน ๓,๙๕๙ บาท ที่สถานีบริการน้ำมัน จ. อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา, เวลา ๐๔.๒๔ น. จำนวน ๒๐๐ ลิตร เป็นเงิน ๒,๖๑๘ บาท ที่สถานีบริการน้ำมัน ศ. อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น, เวลา ๐๔.๕๗ น. จำนวน ๓๓๐ ลิตร เป็นเงิน ๔,๓๒๐ บาท ที่สถานีบริการ น้ำมัน ศ. อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น และเวลา ๐๕.๕๖ น. จำนวน ๒๓๓.๒๙ ลิตร เป็นเงิน ๓,๐๖๒ บาท ที่สถานีบริการน้ำมัน ศ. อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น แต่จากการตรวจเปรียบเทียบ กับบันทึกใบการทำงานของผู้ต้องหาที่ ๑ ปรากฏว่าการเติมน้ำมันที่สถานีบริการน้ำมัน ศ. ผู้ต้องหาที่ ๒ จำนวน ๓ ครั้ง ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้แจ้งในบันทึกการทำงานที่ส่งมอบให้กับบริษัท ผู้เสียหาย จึงเชื่อว่า การเติมน้ำมันดังกล่าวนี้ไม่ได้เติมน้ำมันแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ ทำให้บริษัท หลงเชื่อ และจ่ายเงินให้แก่บริษัทเซลล์ จำกัด ไปเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ทำให้บริษัท เสียหาย จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ และหักหุ้นส่วนจำกัด ศ. ผู้ต้องหาที่ ๒ เจ้าของสถานีบริการน้ำมัน ศ.ฯ ร่วมกันฉ้อโกง สำหรับหักหุ้นส่วนจำกัด ศ. ผู้ต้องหาที่ ๒ โดยนาย ศ. หุ้นส่วนผู้จัดการได้ให้การในฐานะพยานไว้ว่าตามวันเวลาที่เกิดเหตุ เป็นผู้จัดการหักหุ้นส่วนจำกัด ศ. โดยสถานีบริการดังกล่าวเป็นสมาชิกบัตรพลีคาร์ด ของบริษัทเซลล์ แห่งประเทศไทย (จำกัด) ให้บริการกับสมาชิกบัตรพลีคาร์ดฯ ในส่วน ของบริษัทผู้เสียหายซึ่งเป็นสมาชิกของบัตรพลีคาร์ดฯ จะให้พนักงานขับรถมาเติมน้ำมัน ที่สถานีบริการฯ เป็นประจำ โดยพนักงานขับรถทุกคนของบริษัทผู้เสียหายจะต้องนำ บัตรพลีคาร์ดฯ มาด้วยทุกครั้งถึงจะเติมน้ำมันที่สถานีบริการฯ ได้ ในคดีนี้จากการตรวจสอบ สำเนาสลิปเติมน้ำมันหมายเลข ๐๑๔๖๑๒ พบว่าเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๔.๒๓ น. เติมน้ำมันที่สถานีบริการฯ จำนวน ๒๐๐ ลิตร เป็นเงิน ๒,๖๑๘ บาท, สำเนาสลิปเติมน้ำมัน

หมายเลข ๐๑๔๖๑๔ เวลา ๐๔.๕๗ น. จำนวน ๓๓๐ ลิตร เป็นเงิน ๔,๓๒๐ บาท, สำเนาสลิป
เติมน้ำมันหมายเลข ๐๑๔๖๑๔ เวลา ๐๕.๕๕ น. จำนวน ๒๒๓.๙๒ ลิตร เป็นเงิน ๓,๐๖๒ บาท
และห้างหุ้นส่วนฯ ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้รับเงินจากบริษัทเชลล์แห่งประเทศไทยเรียบร้อยแล้ว

คดีมีปัญหาคือการฟ้องสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง
หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นพนักงานขับรถ
ของบริษัทผู้เสียหาย ได้ขับรถยนต์บรรทุกสินค้าจากอำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกา ไปส่งที่จังหวัดอุดรธานี โดยผู้ต้องหาที่ ๑
ได้รับบัตรชื้อน้ำมัน (Shell Fleet Card) จากผู้เสียหายเพื่อใช้ชื้อน้ำมันเติมรถคันที่ผู้ต้องหาที่ ๑
ขับในระหว่างทาง และได้มีการใช้บัตรชื้อน้ำมันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ รับไปดังกล่าว ชื้อน้ำมันเติมรถ
คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับในระหว่างทางจากสถานีบริการน้ำมันจำนวน ๕ ครั้ง ได้แก่ ครั้งที่ ๑
ชื้อจากสถานีบริการน้ำมัน อ. อำเภอเมืองสระบุรี จังหวัดสระบุรี จำนวน ๒๓/๐ ลิตร ราคา
๓,๔๕๔ บาท ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เวลา ๒๐.๒๑ นาฬิกา ครั้งที่ ๒ ชื้อจาก
สถานีบริการน้ำมัน จ. อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๓๐๕.๐๖ ลิตร
ราคา ๓,๙๕๙ บาท ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๐.๐๐ นาฬิกา ครั้งที่ ๓ ชื้อจาก
สถานีบริการน้ำมัน ศ. อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น จำนวน ๒๐๐ ลิตร ราคา ๒,๖๑๘ บาท
ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๔.๒๔ นาฬิกา ครั้งที่ ๔ ชื้อจากสถานีบริการน้ำมัน ศ.
จำนวน ๓๓๐ ลิตร ราคา ๔,๓๒๐ บาท ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๔.๕๗ นาฬิกา
และครั้งที่ ๕ ชื้อจากสถานีบริการน้ำมัน ศ. จำนวน ๒๒๓.๙๒ ลิตร ราคา ๓,๐๖๒ บาท
ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๕.๕๖ นาฬิกา ซึ่งเมื่อได้พิจารณาถึงสมรรถนะของรถคันที่
ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับใช้น้ำมัน ๑ ลิตร ขับได้ ๓.๑ กิโลเมตร ตามที่ นาย ธ. ผู้รับมอบอำนาจจาก
ผู้เสียหายให้การแล้ว น่าเชื่อว่าการชื้อน้ำมันในครั้งที่ ๑ และ ครั้งที่ ๒ ข้างต้น เหมาะสมกับ
ระยะทางและระยะเวลาที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถจากอำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ถึงจังหวัดขอนแก่น จึงเชื่อได้ว่าได้มีการชื้อน้ำมันครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ เติมลงในถังบรรจุน้ำมัน

ในรถคันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับจริง และน่าจะเชื่อว่ามีผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถถึงจังหวัดขอนแก่น น้ำมันในถังบรรจุน้ำมันในรถคันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ ได้ลดน้อยลง ดังนั้น จึงเชื่อว่าการซื้อน้ำมัน ครั้งที่ ๓ จำนวน ๒๐๐ ลิตร ที่สถานีบริการน้ำมัน ศ. ก็เป็นการซื้อน้ำมันเติมลงในถัง บรรจุน้ำมันในรถคันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ เพื่อใช้ขับจากจังหวัดขอนแก่น ถึงอำเภอสว่างน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แต่การซื้อน้ำมันอีก ๒ ครั้ง ได้แก่ ครั้งที่ ๔ ที่ซื้อจากสถานีบริการ น้ำมัน ศ. จำนวน ๓๓๐ ลิตร ราคา ๔,๓๒๐ บาท ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๔.๕๗ นาฬิกา และครั้งที่ ๕ ซื้อจากสถานีบริการน้ำมัน ศ. จำนวน ๒๓๓.๙๒ ลิตร ราคา ๓,๐๖๒ บาท ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๕.๕๖ นาฬิกา นั้น น่าเชื่อว่าเป็นการซื้อน้ำมันไป เป็นประโยชน์ของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยทุจริต เนื่องจากการซื้อน้ำมันในครั้งที่ ๔ และครั้งที่ ๕ เป็นการซื้อจากสถานีบริการน้ำมัน ศ. ซึ่งเป็นสถานีบริการน้ำมันเดียวกันกับการซื้อในครั้งที่ ๓ ทั้งยังเป็นการซื้อน้ำมันในเวลากระชั้นชิดกับการซื้อน้ำมันในครั้งที่ ๓ ซึ่งไม่สามารถซื้อเพื่อเติม ลงในถังบรรจุน้ำมันในรถคันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับได้ เพราะถังบรรจุน้ำมันในรถคันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ สามารถบรรจุน้ำมันได้เพียง ๔๒๐ ลิตร เมื่อการซื้อน้ำมันทั้งห้าครั้งดังกล่าวเป็นการซื้อโดยใช้ บัตรซื้อน้ำมัน (Shell Fleet Card) ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับไปจากผู้เสียหาย ย่อมเป็นการใช้บัตรซื้อน้ำมัน ทำการซื้อน้ำมันแทนผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงเป็นเจ้าของน้ำมันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ซื้อทั้งห้าครั้ง ดังกล่าว โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นแต่เพียงผู้ยึดถือน้ำมันที่ซื้อดังกล่าวแทนผู้เสียหายเท่านั้น ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ส่งบันทึกการทำงานประจำวันของผู้ต้องหาที่ ๑ ระบุว่าในการขับรถคันดังกล่าว ไปส่งสินค้าที่จังหวัดอุดรธานีและขับกลับอำเภอสว่างน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ซื้อน้ำมันเติมไปเพียง ๒ ครั้ง คือ ซื้อเติมจำนวน ๒๓๐ ลิตร กับจำนวน ๓๐๕.๐๖ ลิตร ผิดไปจากที่มีการซื้อน้ำมันจริงที่ซื้อถึง ๕ ครั้ง ประกอบกับการซื้อน้ำมันถึง ๕ ครั้งดังกล่าว เป็นการซื้อในปริมาณมากถึง ๑,๓๓๘.๙๒ ลิตรสามารถใช้ขับได้เป็นระยะทางถึง ๔,๑๔๓.๔ กิโลเมตร เกินกว่าระยะทางที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้ขับไปกลับในการขับไปส่งสินค้าดังกล่าวมาก จึงย่อมเป็นพิรุธ ที่ส่อให้เห็นได้ชัดเจนว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้อาศัยโอกาสที่ยึดถือบัตรซื้อน้ำมัน (Shell Fleet Card) ของผู้เสียหายซื้อน้ำมันจากสถานีบริการน้ำมัน ศ. ในครั้งที่ ๔ และครั้งที่ ๕ เอาไปใช้ประโยชน์ ของตนโดยทุจริต แล้วปกปิดไม่ให้ผู้เสียหายได้ทราบถึงการ ลักน้ำมันในการซื้อน้ำมันครั้งที่ ๔ และครั้งที่ ๕ ดังกล่าว พยานหลักฐานจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ลักน้ำมันจำนวน ๓๓๐ ลิตร ราคา ๔,๓๒๙ บาท ของผู้เสียหาย จากการซื้อครั้งที่ ๔ ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา

๐๔.๕๗ นาฬิกา และลักน้ำมันจำนวน ๒๓๓.๙๒ ลิตร ราคา ๓,๐๖๒ บาท ของผู้เสียหายจากการซื้อครั้งที่ ๕ ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๐๕.๕๖ นาฬิกา ไปโดยทุจริตการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างในเวลากลางคืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๑๑) และเป็นการกระทำอันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน แต่หาใช่เป็นความผิดฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ดังที่ถูกล่าหาไม่ ส่วนกรณีผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าของสถานีบริการน้ำมัน ศ. ตามทางการสอบสวนได้ความเพียงว่าในการขายน้ำมันให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ ในครั้งที่ ๓ ครั้งที่ ๔ และครั้งที่ ๕ ได้มีพนักงานของผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ขายน้ำมันให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ได้รู้เห็นเป็นใจหรือสั่งการให้พนักงานเติมน้ำมันร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ ลักเอาน้ำมันในการขายครั้งที่ ๔ และครั้งที่ ๕ แต่อย่างใด และฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ฉ้อโกงผู้เสียหายในการขายน้ำมันในครั้งที่ ๔ และครั้งที่ ๕ ด้วย พยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ในความผิดฐานฉ้อโกง จึงมีคำชี้ขาดและคำสั่ง ดังนี้

๑. ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และhängหุ้นส่วนจำกัด ศ. ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๘๓

๒. ใช้อำนาจอัยการสูงสุดตามพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕ สั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างในเวลากลางคืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕, ๓๓๕ (๑) (๑๑), ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

จำหน่ายบัตรสมาร์ทการ์ดซึ่งมีข้อมูลตรงกับบัตรของผู้เสียหาย เป็นการจำหน่ายซึ่งบัตรอิเล็กทรอนิกส์ปลอม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๘/๒๕๕๓

ป.อาญา บัตรอิเล็กทรอนิกส์ (ม.๒๖๙/๔)

ผู้ต้องหาจำหน่ายบัตรสมาร์ทการ์ดของกลางซึ่งมีข้อมูลตรงกับบัตรของนาง ว. สมาชิกของบริษัทผู้เสียหายให้แก่ร้อยตำรวจเอก ส. ที่ทำการล่อซื้อ แม้บัตรสมาร์ทการ์ดและอุปกรณ์เชื่อมต่อของกลางมิใช่ของบริษัทผู้เสียหายที่ออกให้แก่สมาชิกของบริษัทผู้เสียหายไว้สำหรับรับชมรายการต่าง ๆ ตามที่บริษัทผู้เสียหายกำหนดให้สมาชิกของบริษัทผู้เสียหายชมได้ ก็ถือได้ว่าบัตรสมาร์ทการ์ดของกลางเป็นบัตรอิเล็กทรอนิกส์ปลอมซึ่งผู้ต้องหาจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๙/๔ วรรคสอง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุบริษัทผู้เสียหายได้สืบทราบอยู่ที่ร้านของผู้ต้องหา มีการจำหน่ายบัตรสมาร์ทการ์ดของบริษัทผู้เสียหายปลอม ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุ ร้อยตำรวจเอก ส. ได้ล่อซื้อบัตรสมาร์ทการ์ด จำนวน ๑ ใบและอุปกรณ์เชื่อมต่อ ในราคา ๑๓,๐๐๐ บาท จากร้านของผู้ต้องหา โดยพนักงานในร้านผู้ต้องหาได้ทดสอบการใช้งานของบัตรสมาร์ทการ์ดว่าสามารถใช้รับชมรายการยูทูปชีของ บริษัทผู้เสียหายได้จริง ร้อยตำรวจเอก ส. นำของกลางไปให้บริษัทผู้เสียหาย ทำการตรวจสอบ ซึ่งบริษัทผู้ผลิตบัตรสมาร์ทการ์ดให้แก่บริษัทผู้เสียหายได้ตรวจสอบแล้วยืนยันว่าบัตรสมาร์ทการ์ดของกลาง มีการบันทึกข้อมูลหน่วยความจำที่คัดลอกมาจากข้อมูลที่มีการบันทึกไว้ในบัตรสมาร์ทการ์ดของบริษัทผู้เสียหาย ที่ทำให้สามารถรับชมสัญญาณภาพและเสียงได้ ต่อมา ร้อยตำรวจเอก ส. กับพวกจึงไปจับกุมตัวผู้ต้องหา นำตัวพร้อมของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานจำหน่ายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งบัตรอิเล็กทรอนิกส์ปลอม หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีร้อยตำรวจเอก ส. ให้การว่าได้ลักขโมยบัตรสมาร์ทการ์ดและอุปกรณ์เชื่อมต่อของกลางจากผู้ต้องหาในราคา ๑๓,๐๐๐ บาท และนาย ธ. วิศวกรของบริษัทผู้ผลิตบัตรสมาร์ทการ์ดให้แก่บริษัทผู้เสียหายให้การว่าได้ตรวจสอบบัตรสมาร์ทการ์ดของกลางแล้ว บัตรสมาร์ทการ์ดของกลางมีขนาดเท่ากับบัตรสมาร์ทการ์ดของบริษัทผู้เสียหาย มีซิลิกอนชิพ (Silicon Chip) ที่มีการบันทึกข้อมูลหน่วยความจำที่สามารถอ่านและเขียนได้ที่คัดลอก (Copy) มาจากข้อมูลที่มีการบันทึกไว้ในบัตรสมาร์ทการ์ดของบริษัทผู้เสียหาย ที่ทำให้สามารถรับชมสัญญาณภาพและเสียงได้ และเมื่อสอดบัตรสมาร์ทการ์ดของกลางเข้ากับเครื่องรับและถอดรหัสสัญญาณ (IRD) เครื่องรับและถอดรหัสสัญญาณสามารถอ่านข้อมูลที่บันทึกอยู่ภายในชิพที่ฝังอยู่บนบัตรสมาร์ทการ์ดของกลางแล้วถอดรหัสเป็นสัญญาณภาพและเสียงที่บริษัทผู้เสียหายส่งสัญญาณให้กับสมาชิกของบริษัทผู้เสียหายได้ ทั้งยังมีนาย ส. ให้การยืนยันว่าบัตรสมาร์ทการ์ดของกลางมีข้อมูลตรงกับของนาง ว. สมาชิกบริษัทผู้เสียหาย และบัตรสมาร์ทการ์ดและอุปกรณ์เชื่อมต่อของกลางมิใช่บัตรที่บริษัทผู้เสียหายออกให้แก่สมาชิกของบริษัทผู้เสียหาย ทั้งบัตรสมาร์ทการ์ดและอุปกรณ์เชื่อมต่อของกลาง เมื่อนำไปใช้ร่วมกันกับเครื่องรับและถอดรหัสสัญญาณ (IRD) และอุปกรณ์อื่นที่เกี่ยวข้องของบริษัทผู้เสียหายแล้ว สามารถรับชมรายการต่าง ๆ ตามที่บริษัทผู้เสียหายกำหนดให้สมาชิกของบริษัทผู้เสียหายชมได้ บัตรสมาร์ทการ์ดของกลางจึงเป็นบัตรอิเล็กทรอนิกส์ และเป็นบัตรอิเล็กทรอนิกส์ปลอมที่ผู้ต้องหาทำไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่ายให้แก่ ร้อยตำรวจเอก ส. คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่ายซึ่งบัตรอิเล็กทรอนิกส์ที่ทำปลอมหรือแปลงขึ้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๙/๔ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๕ ขอรืบบัตรสมาร์ทการ์ดและอุปกรณ์เชื่อมต่อของกลาง

พนักงานเทคนิคเป็นเพียงลูกจ้างประจำ เมื่อได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่มีกฎหมายใดบัญญัติให้เป็นเจ้าพนักงาน จึงไม่เป็นเจ้าพนักงาน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๔/๒๕๕๓

ป.อาญา สนับสนุน (ม.๘๖)

เจ้าพนักงานเรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินฯ (ม.๑๔๙)

เจ้าพนักงานหมายความว่าบุคคลผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายและการแต่งตั้งต้องมีกฎหมายระบุถึงวิธีการแต่งตั้งและมีการแต่งตั้งถูกต้องตามที่กฎหมายระบุไว้ นั้น พนักงานเทคนิคเป็นเพียงลูกจ้างประจำของสำนักงานเขต เมื่อไม่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมาย และไม่มีกฎหมายใดบัญญัติให้เป็นเจ้าพนักงาน แม้จะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ก็หาใช่เจ้าพนักงานไม่

ข้อเท็จจริงได้ความตามคำให้การของผู้กล่าวหาว่า ก่อนเกิดเหตุได้มาตั้งแผงขายหอยบนดินบนทางเท้าหน้าธนาคาร ก. บริเวณปากซอยจุดเกิดเหตุ และถูกผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานเทศกิจเขต ว. จับกุมในข้อหาตั้งวางสิ่งของบนทางเท้าและพาไปชำระค่าปรับที่สำนักงานเขต ว. จำนวน ๒ ครั้ง เนื่องจากบริเวณดังกล่าวเป็นทางเท้าและห้ามค้าขาย ผู้กล่าวหาจึงสอบถามจากผู้ค้าขายในบริเวณดังกล่าวว่า หากต้องการค้าขายโดยไม่ต้องถูกจับกุมจะทำเช่นใด มีผู้ค้ารายหนึ่งแนะนำให้ไปคุยกับผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งรู้จักสนิทสนมกับผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ บอกกับผู้กล่าวหาว่า หากต้องการค้าขายในบริเวณดังกล่าวก็ให้จ่ายเงินเดือนละ ๓๐๐ บาท เพื่อนำไปมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้กล่าวหาจึงส่งมอบเงินให้ผู้ต้องหาที่ ๒ เพื่อนำไปมอบให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ จำนวน ๓ ครั้ง ครั้งละ ๓๐๐ บาท

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเรียก รับสินบนฯ และเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานฯ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเรียกสินบน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙ เจ้าพนักงานย่อมหมายความว่าบุคคลผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมาย กล่าวคือในการแต่งตั้งต้องมีกฎหมายระบุถึงวิธีการแต่งตั้งไว้ และได้มีการแต่งตั้งถูกต้องตามกฎหมายที่ระบุไว้นั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเพียงลูกจ้างประจำของสำนักงานเขต ว. ตำแหน่งพนักงานเทศกิจ ตามคำสั่งสำนักงานเขต ว. ให้อำนาจราชการกรุงเทพมหานครหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีคำสั่งแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๔, ๓ และพระราชบัญญัติรักษาความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ แต่อย่างใด แม้ผู้ต้องหาที่ ๑ จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ชุดสายตรวจจับผิดชอบพื้นที่ที่เกิดเหตุตามคำสั่งสำนักงานเขต ว. มีหน้าที่รักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยโดยทั่วไป รวมทั้งการตรวจและบังคับการเกี่ยวกับการรुकล้ำที่สาธารณะก็ตาม แต่คำสั่งของสำนักงานเขต ว. ดังกล่าวมิใช่กฎหมาย เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมาย และไม่มีกฎหมายใดบัญญัติให้เป็นเจ้าพนักงาน ถึงแม้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ จะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการก็หาใช่เจ้าพนักงานไม่ การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งรู้จักสนิทสนมกับผู้ต้องหาที่ ๑ รับเงินจากผู้เสียหาย แล้วนำไปมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เพื่อให้ผู้เสียหายวางแผงขายหอยบนดินบนทางเท้าสาธารณะบริเวณที่เกิดเหตุได้โดยไม่ถูกผู้ต้องหาที่ ๑ จับกุม การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงไม่เป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ก็ไม่มีความผิดฐานสนับสนุนผู้ต้องหาที่ ๑ ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙, ๘๖ ด้วย ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานเป็นเจ้าพนักงานเรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกะทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๕ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานสนับสนุนเจ้าพนักงานเรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกะทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙, ๘๖ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๕

ร้านอาหารที่มีการติดต่อค้าประเวณีถือเป็นสถานการค้าประเวณี

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๕/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีฯ (ม. ๙, ๑๑)

ป.อาญา เป็นธุระจัดหาฯ (ม. ๒๘๒)

ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปล่อซื้อการค้าประเวณีที่ร้านอาหารที่เกิดเหตุ พบผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ดูแลร้านเข้ามาติดต่อกับผู้กล่าวหาว่าต้องการหญิงสาว ชาวลาวไปหลบนอนหรือไม่ เมื่อผู้กล่าวหากับพวกตอบตกลงจ่ายเงินและพาหญิงสาว ชาวลาวออกไป ร้านอาหารดังกล่าวจึงถือเป็นสถานการค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๙ มาตรา ๔ ส่วนการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าของกิจการผู้ดูแลหรือผู้จัดการการค้าประเวณีหรือ สถานการค้าประเวณีโดยฝ่าฝืนกฎหมายและเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ซึ่งบุคคลเพื่อให้บุคคลนั้นทำการค้าประเวณี

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้กล่าวหาได้รับการร้องเรียนว่าร้านอาหารที่เกิดเหตุ มีการนำหญิงสาวชาวลาวมาทำการลักลอบค้าประเวณี ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุ ร้อยตำรวจเอก ข.กับพวกได้ปลอมตัวเข้าไปล่อซื้อการค้าประเวณีที่ร้านดังกล่าวพบหญิงสาว ชาวลาวนั่งรอให้บริการลูกค้า จากนั้นผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ดูแลกิจการในร้านได้เข้ามาติดต่อกับผู้กล่าวหากับพวกว่าต้องการหญิงสาวชาวลาวไปร่วมหลบนอนหรือไม่ เมื่อผู้กล่าวหาตกลง และมอบธนบัตรที่ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานก่อนแล้วให้ผู้ต้องหาและพาหญิงสาวชาวลา ออกจากร้านไป จากนั้นจึงแจ้งให้พวกผู้กล่าวหาเข้าจับกุมผู้ต้องหาพร้อมกับยึดธนบัตร ที่ใช้ล่อซื้อเป็นของกลางนำตัวพร้อมของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีต่อไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด ฐานเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณีโดยฝ่าฝืน

ต่อกฎหมาย และเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลเพื่อให้บุคคลนั้นทำการค้าประเวณีหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๙ มาตรา ๔ “สถานการณ์การค้าประเวณี” หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณี และให้หมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย คดีมีผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพวกซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ยืนยันว่าเข้าล่อซื้อการค้าประเวณีที่ร้านอาหารที่เกิดเหตุ มีผู้ต้องหาซึ่งดูแลกิจการร้านอาหารดังกล่าวเข้ามาติดต่อกับผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพวก ว่าต้องการหญิงสาวชาวลาวไปร่วมหลับนอนหรือไม่ เมื่อผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพวกตอบตกลง และได้จ่ายเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท เป็นธนบัตรที่ได้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานก่อนหน้าแล้ว จึงพาหญิงสาวชาวลาว ๓ คน ซึ่งขายบริการออกไปจากร้าน พร้อมทั้งได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจอื่นซึ่งสังเกตการณ์อยู่เข้าจับกุมและยึดเงินสดที่ล่อซื้อ คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องและอนุญาตให้ฟ้องผู้ต้องหา ในฐานะเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการณ์การค้าประเวณีและเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อการอนาจาร เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๙,๑๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๒, ๙๐, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๔

ต่างกรรม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๙/๒๕๕๓

ป.อาญา หมิ่นประมาท (ม.๓๒๖)

ดูหมิ่นซึ่งหน้า (ม.๓๙๓)

ถ้อยคำที่ผู้ต้องหาพาดพิงถึงผู้เสียหายว่า “ไอ้ลูกคนชู้โกง” เมื่อพิจารณาประกอบกับพฤติการณ์ที่ผู้ต้องหาเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับบิดาของผู้เสียหายมาก่อน จึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาดูถูกเหยียดหยาม สบประมาท ทำให้ผู้เสียหายอับอายขายหน้า จึงเป็นความผิดฐาน ดูหมิ่นผู้อื่นซึ่งหน้า และถ้อยคำที่ผู้ต้องหาพูดว่า “พ่อมึงโกงเงินกูไปตั้งหลายแสน” ต่อหน้า มารดาของผู้เสียหาย และนาย น. ซึ่งพักอาศัยอยู่ข้างบ้าน ถือได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาใส่ความผู้ตายซึ่งเป็นบิดาของผู้เสียหาย และเป็นการกระทำขึ้นใหม่ภายหลังต่างเวลากัน ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานหมิ่นประมาทผู้ตาย อีกกรรมหนึ่ง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บิดาของผู้เสียหายรู้จักกับผู้ต้องหามาเป็นเวลานานประมาณ ๔๐ ปี และทำงานช่วยดูแลกิจการร้านค้าของผู้ต้องหาตลอดมาจนมาเปิดกิจการเป็นของตนเองในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ และเลิกทำงานให้ผู้ต้องหาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ แต่เหตุที่มีบ้านและร้านค้าอยู่ตรงข้ามฝั่งถนนกันจึงมีเรื่องโต้เถียงเรื่องการจอดรถและเคยฟ้องร้องคดีแพ่งต่อกัน บิดาของผู้เสียหายถึงแก่ความตายในปี พ.ศ.๒๕๕๐ ผู้ต้องหาไม่มีความเกี่ยวข้องกับผู้เสียหายอยู่เสมอ จนกระทั่งวันเวลาเกิดเหตุผู้เสียหายขับรถมาส่งมารดาที่บ้านพัก ขณะจะกลับขึ้นรถเห็นผู้ต้องหาลงจากรถมายืนอยู่หน้าบ้านตะโกนบอกให้ ผู้ที่ขับขีรถจักรยานยนต์ผ่านมาชนผู้เสียหายแล้วยังตะโกนทำทนายให้ผู้เสียหายมาชกต่อยกันโดยเรียกผู้เสียหายว่าไอ้ลูกคนชู้โกง เมื่อผู้เสียหายถามว่า “ว่าใคร” ผู้ต้องหาตะโกนบอกว่า “ว่ามึงแหละ พ่อมึงโกงเงินกูไปตั้งหลายแสน” ผู้เสียหายพูดว่า “แน่จริงชกกูสิ” และผู้ต้องหาพูดว่า “พ่อมึงโกงกู” มารดาผู้เสียหายและนาย น. เพื่อนบ้านเข้าห้ามและพยายามแยกทั้งสองฝ่ายออกจากกัน แต่ทั้งผู้เสียหายและผู้ต้องหายังคงทำร้ายซึ่งกันและกันแล้วต่างไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับอีกฝ่าย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานหมิ่นประมาทผู้ตายหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าบ้านพักของผู้เสียหายและผู้ต้องหา อยู่ฝั่งตรงข้ามถนนกัน บิดาของผู้เสียหายเคยทำงานและช่วยดูแลกิจการที่ร้านของผู้ต้องหามาก่อน หลังจากบิดาของผู้เสียหายแยกออกมาประกอบกิจการของตนเอง ได้มีเรื่องทะเลาะโต้เถียงกับผู้ต้องหาเกี่ยวกับเรื่องที่ดินจอตลอด และพิพาทฟ้องร้องคดีกันเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดินแถวใกล้บ้านพักของผู้เสียหาย ต่อมาบิดาของผู้เสียหายถึงแก่ความตาย ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ประมาณ ๑ ปีเศษ ตามวันเวลาเกิดเหตุขณะที่ผู้เสียหายขับรถมาจากจดที่หน้าบ้านพักผู้ต้องหาซึ่งยืนอยู่หน้าบ้านฝั่งตรงข้าม ได้ร้องตะโกนบอกให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ผ่านมาขับรถชนผู้เสียหายให้ตายและร้องด่าผู้เสียหายว่า “ไอ้ลูกคนชู้โกง” เมื่อผู้เสียหายเดินไปสอบถามผู้ต้องหาว่าพูดว่าใคร ผู้ต้องหาได้พูดตะโกนตอบว่า “ว่ามึงแหละ พ่อมึงโกงเงินกูไปตั้งหลายแสน” ต่อหน้ามารดาของผู้เสียหาย และนาย น. ซึ่งพักอาศัย อยู่ข้างบ้านที่เกิดเหตุ ถ้อยคำที่ผู้ต้องหาพูดด่าผู้เสียหายว่า “ไอ้ลูกคนชู้โกง” เมื่อพิจารณาประกอบกับพฤติการณ์ที่ผู้ต้องหาเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับบิดาของผู้เสียหายมาก่อน จึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาเจตนาดูถูกเหยียดหยาม สบประมาท ทำให้ผู้เสียหายอับอายขายหน้า จึงเป็นความผิดฐานดูหมิ่นผู้อื่นซึ่งหน้า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ (ซึ่งพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานนี้ไว้แล้ว) ส่วนถ้อยคำที่ผู้ต้องหาพูดว่า “พ่อมึงโกงเงินกูไปตั้งหลายแสน” ถือได้ว่าผู้ต้องหาเจตนาใส่ความผู้ตายซึ่งเป็นบิดาของผู้เสียหาย อันน่าจะเป็นเหตุให้ผู้เสียหายและมารดาของผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังจากผู้อื่นได้ และเป็นการกระทำความผิดขึ้นใหม่ภายหลังต่างเวลากันมิได้กระทำโดยเกิดจากกรรมเดียวกัน ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานหมิ่นประมาทผู้ตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๓/๑ อีกกรณหนึ่ง คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานหมิ่นประมาทผู้ตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๓, ๔๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

สมครใจวิวาทอ้างป้องกันไม่ได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๘๐/๒๕๕๓

ป.อาญา ป้องกัน (ม. ๖๘)

ผู้ต้องหาสมครใจเข้าร่วมวิวาททำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันกับฝ่ายผู้ตายและผู้เสียหาย กรณีจึงไม่เป็นเหตุที่ผู้ต้องหาจะอ้างได้ว่า เป็นภยันตรายที่เกิดจากการประทุษร้ายที่ละเมิดต่อกฎหมายอันจะเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาต่อสู้ป้องกันสิทธิของตนได้ และการที่ผู้ต้องหาใช้มีดพับของกลางแทงผู้ตายที่บริเวณทรวงอกซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกาย ผู้ต้องหาย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าผู้ตายอาจถึงแก่ความตายได้ เมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายเพราะบาดแผลที่ผู้ต้องหาแทงทำร้าย ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ขณะที่ผู้เสียหายกับนาย ช.และพวกอีกหลายคนกำลังนั่งดื่มสุรากันอยู่ที่ร้านอาหารที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหากับพวกรวม ๔ คน ได้เข้ามาที่ร้านดังกล่าว เมื่อผู้ต้องหาเห็นเพื่อนของผู้เสียหายซึ่งรู้จักคุ้นเคยกันมาก่อนจึงเข้าไปพูดคุยและร่วมดื่มสุราดด้วยกัน ระหว่างที่ดื่มสุรากันนั้นผู้ต้องหาได้ขอน้ำจากนาย ม. แต่นาย ม. ไม่ทำให้ผู้ต้องหาไม่พอใจแล้วได้ขว้างแก้วสุราใส่นาย ม. จึงเกิดการชกต่อยกันระหว่างผู้ต้องหากับนาย ม. แต่ได้มีคนห้ามจึงแยกย้ายกันไปกลับบ้าน ระหว่างที่ผู้เสียหายและนาย ช. ขึ้นคร่อมรถจักรยานยนต์เพื่อจะขับกลับบ้านนั้น นาย ม. ได้ร้องด่าผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงเดินเข้ามาหานาย ม. กับได้ชกนาย ม. เป็นเหตุให้นาย ม. ล้มลง ผู้เสียหายจึงเข้าไปเพื่อจะช่วยนาย ม. จึงถูกผู้ต้องหาใช้ขวดสุราตีที่ศีรษะอย่างแรงเป็นเหตุให้ผู้เสียหายทรุดลงนั่งกับพื้น นาย ช. จึงใช้ขวดสุราตีที่ศีรษะของผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงเดินเข้าหานาย ช. กับได้ชกมีดพกขนาดตัวมีดยาว ๒.๕ นิ้ว ออกมาจากเอวแล้วใช้มีดเล่มดังกล่าวเป็นอาวุธเข้าต่อสู้กับนาย ช. ระหว่างที่ต่อสู้กัน นาย ช. ได้ใช้ขวดสุราตีใส่ผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงแสวงสวิงไปถูกที่บริเวณหน้าอกของนาย ช. จากนั้นผู้ต้องหาได้ชักมีดพกทำให้ผู้ต้องหาเสียหลักล้มลงโดยล้มไปยังบริเวณที่ผู้เสียหายนั่งอยู่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

มีคนที่ผู้ต้องหาถืออยู่จึงแทงไปโดนหลังของผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงลุกขึ้นแล้วพุงนาย ธ. พาป็น
กำแพงรั้วหลังร้านเกิดเหตุ โดยพาไปหลบซ่อนอยู่ในป่าข้างกำแพงแล้วโทรศัพท์แจ้งเหตุให้
เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้มายังที่เกิดเหตุกับได้นำตัวนาย ธ. และผู้เสียหายส่ง
โรงพยาบาล เพื่อทำการตรวจรักษา แต่นาย ธ. ได้รับบาดเจ็บสาหัสและถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา
ส่วนผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย แพทย์มีความเห็นว่าต้องใช้เวลารักษาประมาณ
๓ วันจึงหายเป็นปกติ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฆ่าผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีได้ความว่าก่อนเกิดเหตุ ผู้ต้องหาไม่เรื่องชกต่อย
กับเพื่อนของผู้เสียหายที่ร้านอาหารที่เกิดเหตุ แต่มีคนห้ามไว้จึงแยกย้ายกันกลับบ้าน ระหว่าง
ที่ผู้เสียหาย ผู้ตายซึ่งเป็นเพื่อนของผู้เสียหายอีกคนหนึ่งกำลังจะขับรถจักรยานยนต์กลับบ้าน
นาย ม. ได้ร้องด่าทำทนายให้ผู้ต้องหามาชกกันอีก ผู้ต้องหาจึงเดินเข้ามาเพื่อนของผู้เสียหายล้ม
ลง ผู้เสียหายเห็นเหตุการณ์จึงเข้าไปช่วย แต่ถูกผู้ต้องหาใช้ขวดสุราตีที่ศีรษะอย่างแรงจนศีรษะ
แตกหลุดลงนั่งกับพื้น ผู้ตายเห็นดังนั้นจึงใช้ขวดตีที่ศีรษะของผู้ต้องหา ๑ ครั้งจนศีรษะแตก
ผู้ต้องหาได้หยิบมีดพับของกลางขนาดตัวมีดยาวประมาณ ๒.๕ นิ้ว ด้ามยาวประมาณ ๓
นิ้ว ออกมาจากกระเป๋าคาดเอวถือกวัดแกว่งไปมา ผู้ตายถือขวดจะเข้าไปตีผู้ต้องหาอีก
ผู้ต้องหาจึงใช้มีดแทงสวนไป ๑ ครั้งถูกผู้ตายบริเวณทรวงอก และเมื่อผู้ต้องหาตีมีดออกมา
ได้เกิดเสียหลักล้มลงทำให้มีดที่ผู้ต้องหาถืออยู่ไปแทงถูกผู้เสียหายที่กลางหลังได้รับบาดเจ็บอีก
๑ แห่ง ผู้ตายถึงแก่ความตายในเวลาต่อมาเนื่องจากเสียเลือดมากตามข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า
ผู้ต้องหาสมัครใจเข้าร่วมวิวาททำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันกับฝ่ายผู้ตายและผู้เสียหาย กรณี
จึงไม่เป็นเหตุที่ผู้ต้องหาจะอ้างได้ว่า เป็นภยันตรายที่เกิดจากการประทุษร้ายที่จะเกิดต่อ
กฎหมายอันจะเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาต่อสู้ป้องกันสิทธิของตนได้ และการที่ผู้ต้องหาใช้มีดพับของ
กลางแทงผู้ตายที่บริเวณทรวงอกซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกาย ผู้ต้องหาอย่ามองเล็งเห็นผลได้
ว่าผู้ตายอาจถึงแก่ความตายได้ เมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายเพราะบาดเจ็บที่ผู้ต้องหาแทงทำ
ร้าย ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานฆ่าผู้ตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔

สำหรับมีตพับของกลางที่ผู้ต้องหาพาติดตัวไปในที่เกิดเหตุ แม้โดยลักษณะจะไม่ใช่อาวุธโดยสภาพก็ตาม แต่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๕) ให้คำจำกัดความคำว่า “อาวุธ” ว่า “หมายรวมถึงสิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพ แต่ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ” เมื่อผู้ต้องหาใช้มีดนั้นแทงผู้ตายถึงแก่ความตายและแทงผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่กาย จึงถือเป็นอาวุธผู้ต้องหาจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๑ อีกกรณีหนึ่ง ชีชาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔ และสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๑, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ โดยให้แจ้งพนักงานสอบสวนทำการแจ้งข้อหาพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๑ ที่มีคำสั่งฟ้องแก่ผู้ต้องหาและสอบสวนคำให้การผู้ต้องหาให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่แก้ไขใหม่ก่อนยื่นฟ้อง

ปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง ไม่เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๙๓/๒๕๕๓

ป.อาญา เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ (ม.๑๕๓)

ปลอมเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการปลอม (ม.๒๖๕, ๒๖๘)

ผู้ต้องหาทั้งสามละเว้นไม่ตรวจนับจำนวนพ่อนันท์และแม่พ่อนันท์ไก่อพื้นเมืองว่าครบจำนวนตามที่สั่งซื้อหรือไม่และได้จัดทำใบตรวจรับพัสดุโดยไม่ตรวจสอบความถูกต้องแท้จริงของเอกสาร การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่บกพร่องเท่านั้น ไม่มีความผิดฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ส่วนการที่ผู้ต้องหาทั้งสามนำบัญชีรายชื่อผู้เข้าร่วมอบรมโครงการดังกล่าวซึ่งเป็นเอกสารราชการมีลายมือชื่อปลอมของผู้กล่าวหาทั้งสาม ไปใช้เป็นหลักฐานประกอบการเบิกเงินค่าใช้จ่ายในการอบรมนั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสามไม่ได้เป็นผู้ปลอมลายมือชื่อของผู้กล่าวหาทั้งสาม ทั้งไม่ทราบมาก่อนว่าลายมือชื่อของผู้กล่าวหาทั้งสามในบัญชีรายชื่อดังกล่าวเป็นลายมือชื่อปลอม แม้ผู้ต้องหาทั้งสามจะนำบัญชีรายชื่อดังกล่าวไปใช้ ก็ไม่เป็นความผิดฐานใช้เอกสารราชการปลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ตำบล นย. จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นประธานกรรมการ ผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ เป็นกรรมการ ได้เสนอโครงการส่งเสริมและอนุรักษ์ไก่อพื้นเมืองพันธุ์แท้ ซึ่งต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ได้อนุมัติให้ดำเนินโครงการดังกล่าว โดยกำหนดให้คัดเลือกชาวบ้านในเขตพื้นที่รับผิดชอบของ อบต. นย.จำนวน ๑๐ หมู่บ้าน หมู่บ้านละ ๔ คน รวม ๔๐ คน เข้าร่วมโครงการ ผู้เข้าร่วมโครงการจะได้รับไก่อพื้นเมืองคนละ ๑๑ ตัว แยกเป็นพ่อนันท์ ๑ ตัว แม่พ่อนันท์ ๑๐ ตัว เพื่อนำไปเลี้ยงและขยายพันธุ์ ภายในเวลา ๑ ปี จากนั้นผู้เข้าร่วมโครงการจะต้องส่งคืนพ่อนันท์และ

แม่พันธุ์ไก่ที่ได้รับไปให้กับ อบต.นย. เพื่อส่งมอบให้กับผู้เข้าร่วมโครงการรายอื่น งบประมาณการจัดซื้อพ่อพันธุ์ไก่ จำนวน ๔๐ ตัว ตัวละ ๒๐๐ บาท และแม่พันธุ์ไก่ จำนวน ๔๐๐ ตัว ตัวละ ๑๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔๘,๐๐๐ บาท ค่าเวชภัณฑ์ เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท ค่าวัสดุอุปกรณ์ เป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาทและค่าจ้างเหมาประกอบอาหารและเครื่องดื่มสำหรับผู้เข้ารับการอบรม เป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๕,๐๐๐ บาท อบต.นย. สั่งซื้อพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ไก่พื้นเมืองจากร้าน ร. ของนาย ก. เพื่อนำมามอบให้ผู้เข้าร่วมโครงการร้าน ร. ส่งพ่อพันธุ์ไก่พื้นเมืองให้กับ อบต.นย. ผู้ต้องหาทั้งสามซึ่งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุได้จัดทำใบตรวจรับพัสดุว่าได้ตรวจรับพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ไก่มีคุณภาพและปริมาณถูกต้องครบถ้วน โดยไม่ได้ตรวจนับไก่ทั้งหมดว่ามีจำนวนครบตามที่สั่งซื้อหรือไม่ หลังจากผู้ต้องหาทั้งสามมอบหมายให้นาย ส. นำพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ไกดังกล่าวไปส่งมอบให้กับชาวบ้านที่เข้าร่วมโครงการปรากฏว่าพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ไก่ที่ได้รับมาจากร้าน ร. ไม่ครบตามจำนวน มีชาวบ้านที่เข้าร่วมโครงการไม่ได้รับแม่พันธุ์ไก่ จำนวน ๒ ราย ไม่ได้รับทั้งพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์ไก่จำนวน ๕ ราย รวมไก่ที่ขาดไปจำนวน ๕๗ ตัว นาย ส. แจ้งให้ผู้ต้องหาทั้งสามทราบ ผู้ต้องหาทั้งสามจึงแจ้งให้นาย ก. เจ้าของร้าน ร. ทราบนาย ก. ได้จ่ายเงินทดแทนให้ตามจำนวนไก่ที่ขาดไป ผู้ต้องหาทั้งสามนำเงินทดแทนดังกล่าวมอบให้ผู้ที่ยังไม่ได้รับไก่จำนวน ๕ ราย และจ่ายเงินทดแทนให้แก่สมาชิกที่ได้รับไก่ไม่ครบ จำนวน ๒ ราย ซึ่งได้รับแม่พันธุ์ไก่ขาดไปคนละ ๑ ตัว ภายหลังจากเสร็จสิ้นการอบรมแล้วผู้กล่าวหาที่ ๑ ซึ่งเป็นสมาชิก อบต.นย. ได้ตรวจสอบบัญชีรายชื่อผู้เข้าอบรมพบว่า มีรายชื่อและลายมือชื่อของผู้กล่าวหาที่ ๑ ผู้กล่าวหาที่ ๒ ผู้กล่าวหาที่ ๓ เข้าร่วมอบรมและมีการนำลายมือชื่อปลอมดังกล่าวไปเบิกค่าอาหารและเครื่องดื่มด้วยซึ่งไม่เป็นความจริงเพราะความจริงแล้วผู้กล่าวหาทั้งสามไม่ได้เข้าร่วมอบรมแต่อย่างใด ต่อมาผู้กล่าวหาทั้งสามแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสามฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม นอกจากนี้ ผู้กล่าวหาที่ ๑ กับพวกรวม ๑๒ คน ได้ร้องเรียนต่ออำนาจรองเกี่ยวกับการทุจริตของคณะกรรมการและสมาชิกสภา อบต.นย. กรณีดังกล่าวด้วย อำเภอนางรองได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่าคณะกรรมการตรวจรับพัสดุมีความบกพร่องต่อหน้าที่ในการตรวจรับพัสดุโดยไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ ข้อ ๔๗ เห็นควรดำเนินการทางวินัยกับผู้ต้องหาทั้งสาม

อำเภอนางรองมีหนังสือถึงประธานบริหาร อบต.นย. ให้ดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ต้องหาทั้งสามและผู้เกี่ยวข้องต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญาให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้กระทำผิดและให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในทางแพ่ง(ความรับผิดชอบในทางละเมิด) มีความเห็นว่าโครงการเลี้ยงไก่พื้นเมืองมีความเสียหายทั้งสิ้น ๒,๔๒๖ บาท เหตุเกิดจากคณะกรรมการตรวจรับพัสดุโดยตรงประกอบกับเป็นความผิดพลาดในการตรวจสอบความถูกต้องก่อนการเบิกจ่ายของปลัด อบต. และประธานกรรมการบริหาร อบต. จึงเห็นควรให้เรียกชำระค่าเสียหายดังกล่าวทั้งจำนวนจากคณะกรรมการตรวจรับพัสดุปลัด อบต. และประธานกรรมการบริหาร อบต. เป็นจำนวนรายละเอียดเท่าๆกันซึ่งผู้ต้องหาทั้งสามได้ชดใช้เงินจำนวน ๒,๔๒๖ บาท ให้กับ อบต.นย. แล้ว ต่อมาได้มีการให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสามฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

คดีมีปัญหให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบที่จะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ถ้าขาดเจตนาพิเศษดังกล่าวการกระทำก็ไม่เป็นความผิด สำหรับคดีนี้ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบล นย. อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ได้อนุมัติโครงการส่งเสริมและอนุรักษ์ไก่พื้นเมืองพันธุ์แท้และเงินงบประมาณในการดำเนินการโครงการจำนวน ๕๕,๐๐๐ บาท โดยคัดเลือกชาวบ้านในเขตพื้นที่เข้าร่วมโครงการซึ่งผู้เข้าร่วมโครงการจะได้รับพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์ไก่ไปเลี้ยงและขยายพันธุ์ภายในเวลา ๑ ปี หลังจากนั้นผู้เข้าร่วมโครงการต้องส่งคืนพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์ไก่ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล นย.เพื่อส่งมอบให้กับผู้ร่วมโครงการรายอื่นการที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล นย. และผู้ต้องหาที่ ๒ กับผู้ต้องหาที่ ๓

กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล นย. ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุโครงการดังกล่าวได้จัดทำใบตรวจรับพัสดุระบุว่าได้ตรวจรับพ่อบ้านและแม่บ้านผู้ไ้พื้นเมืองมีคุณภาพและปริมาณถูกต้องครบถ้วน โดยผู้ต้องหาทั้งสาม ไม่ได้ตรวจนับไ้ทั้งหมดว่ามีจำนวนครบตามที่สั่งซื้อหรือไม่ และปรากฏในภายหลังว่าพ่อบ้านและแม่บ้านผู้ไ้ที่ได้รับมาจากร้านค้ามีจำนวนไม่ครบตามที่สั่งซื้อโดยขาดไปจำนวน ๕๗ ตัว ทำให้ชาวบ้านที่เข้าร่วมโครงการไม่ได้รับพ่อบ้านและแม่บ้านผู้ไ้จำนวน ๕ ราย และไม่ได้รับแม่บ้านผู้ไ้จำนวน ๒ ราย คิดเป็นความเสียหายที่โครงการได้รับเป็นเงินจำนวน ๒,๔๒๖ บาท เมื่อผู้ต้องหาทั้งสามทราบ ว่าไ้ที่ผู้ชายส่งมอบมีจำนวนไม่ครบก็ได้อ้างให้ผู้ชายทราบทันทีและผู้ชายได้ชดใช้เงินให้สมาชิกผู้เข้าร่วมโครงการที่ไม่ได้รับไ้ไปเลี้ยงเป็นไ้ที่เรียบร้อยแล้ว ส่วนผู้ต้องหาทั้งสามก็ได้ชดใช้เงินจำนวน ๒,๔๒๖ บาท ให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล นย. แล้วเช่นกัน ตามพฤติการณ์ดังกล่าวแม้จะฟังว่าผู้ต้องหาทั้งสามมิได้กระทำโดยทุจริต แต่การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามก็ถือเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบอย่างไรก็ตามเมื่อไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาทั้งสามมีเจตนาพิเศษละเว้นไม่ตรวจนับจำนวนพ่อบ้านและแม่บ้านผู้ไ้พื้นเมืองว่าครบจำนวนตามที่สั่งซื้อหรือไม่และได้จัดทำใบตรวจรับพัสดุโดยไม่ตรวจสอบความถูกต้องแท้จริงของเอกสารดังกล่าว เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่องค์การบริหารส่วนตำบล นย. ที่ว่าการอำเภอนางรอง กรมการปกครองหรือผู้หนึ่งผู้ใด การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่บกพร่องเท่านั้น ไม่มีความผิดฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ส่วนการที่ผู้ต้องหาทั้งสามนำบัญชีรายชื่อผู้เข้าร่วมอบรมโครงการดังกล่าวซึ่งเป็นเอกสารราชการมีลายมือชื่อปลอมของผู้กล่าวหาทั้งสามไปใช้เป็นหลักฐานประกอบการเบิกเงินค่าใช้จ่ายในการอบรมนั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติได้ว่า ผู้ต้องหาทั้งสามไม่ได้เป็นผู้ปลอมลายมือชื่อของผู้กล่าวหาทั้งสาม ทั้งไม่ทราบมาก่อนว่าลายมือชื่อของผู้กล่าวหาทั้งสามในบัญชีรายชื่อดังกล่าวเป็นลายมือชื่อปลอม ดังนั้น แม้ผู้ต้องหาทั้งสามจะนำบัญชีรายชื่อดังกล่าวไปใช้ก็ไม่ใช่เป็นความผิดฐานใช้เอกสารราชการปลอม คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานเป็นเจ้าพนักงานร่วมกันละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด และร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๓, ๒๖๕, ๒๖๘, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๑๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

อาวุธที่ใช้และตำแหน่งของอวัยวะสำคัญแสดงเจตนาฆ่า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๐๐/๒๕๕๓

ป.อาญา พยายามฆ่าผู้อื่น (ม.๒๔๘, ๘๐)

ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหามีอาการเมาสุรา เมื่อเห็นผู้เสียหายได้พูดว่าผู้เสียหายเคยทำร้ายตนมาก่อนและขู่จะฆ่าผู้เสียหาย พร้อมกับเดินเข้าไปใช้เท้าถีบผู้เสียหายและใช้มีดปลายแหลมที่ถืออยู่ในมือทั้งสองข้างจ้วงแทงที่บริเวณลำตัวผู้เสียหาย ๓ ครั้ง ถูกที่บริเวณซี่โครงซ้าย ๑ แห่ง ซี่โครงขวา ๑ แห่ง และบริเวณตะเข็บกางเกงใต้เข็มขัด ๑ แห่ง แต่ไม่มีบาดแผลแล้วใช้มีดที่ถืออยู่ในมือข้างขวาซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าจ้วงแทงที่บริเวณหน้าอกด้านซ้าย ผู้เสียหายหลบทันคมมีดจึงถูกที่ต้นแขนซ้ายได้รับบาดเจ็บ เมื่อพิจารณาลักษณะและขนาดของมีดปลายแหลมซึ่งมีขนาดใหญ่และบริเวณที่ถูกทำร้ายเป็นตำแหน่งที่ตั้งของอวัยวะสำคัญ หากถูกมีดแทงทำร้ายเข้าไปอาจถึงแก่ความตายได้ การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นและพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยเปิดเผยโดยไม่มีเหตุอันสมควร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหามีอาการเมาสุรา เมื่อเห็นผู้เสียหายอยู่บริเวณบ้านที่เกิดเหตุ ได้พูดจาว่าผู้เสียหายเคยทำร้ายตนมาก่อนจากนั้นได้พูดขู่จะฆ่าผู้เสียหายพร้อมเดินเข้าไปใช้เท้าถีบหน้าอกผู้เสียหายจนผู้เสียหายเซไปติดกับบันไดบ้าน ส่วนในมือทั้งสองของผู้ต้องหาอาวุธมีดปลายแหลม ผู้ต้องหาได้จ้วงแทงบริเวณลำตัวของผู้เสียหาย จำนวน ๕ ครั้ง ถูกที่บริเวณซี่โครงซ้าย ๑ แห่ง ซี่โครงขวา ๑ แห่ง และบริเวณตะเข็บกางเกงใต้เข็มขัด ๑ แห่ง แต่ไม่มีบาดแผล แล้วใช้มีดที่ถืออยู่ในมือข้างขวาซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าจ้วงแทงที่บริเวณหน้าอกด้านซ้าย ผู้เสียหายหลบคมมีดจึงถูกที่ต้นแขนซ้ายมีบาดแผลลึกขนาดยาว ๕ เซนติเมตร ลึก ๑ เซนติเมตร ลึกถึงชั้นกล้ามเนื้อเย็บ ๕ เข็ม แพทย์ลงความเห็นว่าบาดแผลดังกล่าวใช้เวลารักษาประมาณ ๑๐ วัน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาได้ใช้มีดของกลางเป็นอาวุธแทงไปยังร่างกายของผู้เสียหายตามตำแหน่งที่ผู้เสียหายให้การ ถึงแม้บริเวณซี่โครงขวา ซี่สุดท้ายใต้ซี่โครงซ้าย และได้เข็มขัดของผู้เสียหายที่ถูกผู้ต้องหาใช้มีดที่ถืออยู่ในมือข้างซ้ายแทงจะไม่เกิดบาดแผลก็เป็นเพราะความหนาของเสื้อยืดและตะเข็บกางเกงที่ผู้เสียหายสวมใส่อยู่ป้องกันความคมของมีดไว้ ส่วนสาเหตุที่ผู้ต้องหาแทงไม่ถูกหน้าอกของผู้เสียหายก็เนื่องจากผู้เสียหายหลบมีดในมือข้างขวาผู้ต้องหาที่จ้วงแทงเข้าใส่ได้ทัน ซึ่งเมื่อได้พิจารณาลักษณะและขนาดของมีดของกลางตามภาพถ่ายเป็นมีดที่มีความคมลักษณะปลายแหลมและขนาดใหญ่ บริเวณร่างกายทั้งสี่แห่งของผู้เสียหายที่ผู้ต้องหาใช้มีดทั้งสองเล่มแทงเป็นตำแหน่งที่ตั้งของอวัยวะสำคัญของร่างกาย หากถูกมีดแทงเข้าไปยังอวัยวะดังกล่าวอาจถึงแก่ความตายได้ ประกอบกับขณะผู้ต้องหาถูกนาย ป. และชาวบ้านดิ่งตัวไว้มิให้แทงผู้เสียหายนั้น ผู้ต้องหายังคงดิ้นขัดขึ้นบอกให้ปล่อยเพื่อจะตามไปฆ่าผู้เสียหาย คดีจึงมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาใช้มีดของกลางทั้งสองเล่มแทงผู้เสียหาย โดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายให้ถึงแก่ความตาย คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๘, ๘๐

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ชัดขึ้นไม่ยอมเป่าเครื่องวัดแอลกอฮอล์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๐๕/๒๕๕๓

ป.อาญา ดุหมื่นเจ้าพนักงานฯ, (ม.๑๓๖)

ต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงานฯ (ม.๑๓๘)

การที่ผู้ต้องหาปิดแขน สิบตำรวจเอก ร. ที่ถือเครื่องวัดปริมาณแอลกอฮอล์กับกางแขนกั้นยืนขวางไม่ให้สิบตำรวจเอก ร. ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ นาย ก. อีกทั้งยังใช้ลำตัว หน้าอก หัวไหล่และแขนกระแทกผู้กล่าวหาจนไปขัดขวางสิบตำรวจเอก ร. ที่กำลังจะให้ นาย ก. เป่าเครื่องตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ เป็นการต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้าย นอกจากนี้การที่ผู้ต้องหาตะโกนเสียงดังใส่สิบตำรวจเอก ร. และเจ้าพนักงานตำรวจว่า “ไอ้พวกเหี้ยมึงไม่ต้องเป่า เหี้ยสัตว์” และตะโกนบอกว่า “ไม่ต้องให้ไอ้พวกเหี้ยมันเป่าหรอก” กับตะโกนว่าเจ้าพนักงานตำรวจว่า “มึงกับกูต้องเจอกันอีกแน่ไม่จบแค่นี้ไอ้เหี้ย” เป็นการดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่อีกกรรมหนึ่งด้วย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะที่ผู้กล่าวหาอยู่กับพวก กำลังตั้งด่านตรวจเพื่อตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของบุคคลที่ขับรถยนต์ผ่านไป – มาตามถนนสายรัชดาภิเษก ขาออก บริเวณหน้าสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร ได้มีรถยนต์ ซึ่งมีนาย ก. เป็นคนขับขับผ่านมา จึงได้เรียกให้หยุดกับได้เชิญตัวนาย ก. มาที่โต๊ะเพื่อทำการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด โดยให้สิบตำรวจเอก ร. เป็นผู้ตรวจวัดโดยตรวจวัดด้วยวิธีการเป่าลมหายใจเข้าเครื่องตรวจวัด ขณะที่สิบตำรวจเอก ร. จะทำการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ผู้ต้องหาได้เดินเข้ามาหาทักทายพูดว่า “ไม่ต้องเป่า นังเหี้ย ๆ ไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องสนใจพวกมัน มันทำอะไรเราไม่ได้หรอก” จากนั้นได้ปิดแขนของสิบตำรวจเอก ร. ซึ่งขณะนั้นถือเครื่องตรวจวัดปริมาณ

แอลกอฮอล์ในเลือดอยู่ออก กับเดินเข้ามาทันกลางระหว่างสลิปตำรวจเอก ร. กับนาย ก. ผู้กล่าวหาเห็นเช่นนั้นจึงเข้าไปเชิญตัวผู้ต้องหาให้ออกมาโดยพูดว่า “เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ อย่าเข้ามาใกล้ผู้ตรวจวัด” กับได้พยายามกีดกันตัวผู้ต้องหาให้ออกไปจากโต๊ะที่สลิปตำรวจเอก ร. กำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ แต่ผู้ต้องหาไม่ยอมออกกับได้ใช้ตัวดันกระแทกใส่ผู้กล่าวหาแล้วได้ชี้หน้าผู้กล่าวหากับพูดว่า “ไอ้พวกเหี้ยมึง ไม่ต้องเป่า เหี้ย สัตว์” กับได้บอกห้ามไม่ให้นาย ก. เป่าเครื่องตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ดาบตำรวจ ส. จึงเข้ามาช่วยผู้กล่าวหาอีกแรงแต่สู้แรงผู้ต้องหาไม่ได้ ผู้ต้องหาพยายามกีดกันนาย ก. ให้ออกไปจากบริเวณโต๊ะที่สลิปตำรวจเอก ร. ปฏิบัติหน้าที่อยู่ ระหว่างนั้น พันตำรวจตรี ส. สารวัตรจราจร สถานีตำรวจนครบาลสุทิสสารได้มาตรวจความเรียบร้อย จึงได้ถูกผู้ต้องหาชี้หน้ากับพูดว่า “มึงไม่ต้องเข้ามาใกล้กู อยู่ห่างๆ กู อย่ามาฉกฉวย เดี่ยวมึงเจอกู” สลิปตำรวจเอก ร. เห็นเช่นนั้นจึงใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงเข้ามาแย่งโทรศัพท์มือถือไปจากมือของสลิปตำรวจเอก ร. สลิปตำรวจเอก ร. กับดาบตำรวจ ส. จึงเข้าร่วมกันจับกุมตัวผู้ต้องหา ผู้ต้องหาต่อสู้ขัดขืนโดยใช้เท้าเตะถีบ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เห็นเหตุการณ์ จึงเข้าร่วมกันจับกุมตัวผู้ต้องหาใส่กุญแจมือ เมื่อถูกจับใส่กุญแจมือ ผู้ต้องหาได้ ตะโกนด่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้จับกุมตนกับได้พูดแสดงความอาฆาตโดยพูดว่า “มึงกับกู ต้องเจอกันอีกแน่ ไม่จบแค่นี้ ไอ้เหี้ย” จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ควบคุมตัวผู้ต้องหาส่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ และต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะที่ผู้กล่าวหากับพวก ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจจราจร สถานีตำรวจนครบาลสุทิสสาร ตั้งจุดตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ ผู้ขับขี่รถบนถนนรัชดาภิเษก หน้าสถานีตำรวจนครบาลสุทิสสาร ได้เรียกรถยนต์คันที่นาย ก. ขับขี่ ให้หยุดเพื่อตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ ขณะที่สลิปตำรวจเอก ร. กำลังจะให้นาย ก. เป่าเครื่องตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ ผู้ต้องหาได้ตะโกนบอกนาย ก. ว่า “ไม่ต้องเป่า นังเหี้ยๆ ไม่ต้องไปทำอะไร

ไม่ต้องสนใจพวกมัน มันทำอะไรเราไม่ได้หรอก” แล้วผู้ต้องหาปิดแขนของสิบตำรวจเอก ร. ที่ถือเครื่องตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ กับกางแขนกั้นยื่นขวางไม่ให้สิบตำรวจเอก ร. ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์จากนาย ก. และขณะผู้กล่าวหาหันตัวผู้ต้องหาให้ออกจากโต๊ะตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ ผู้ต้องหาได้ใช้ลำตัว หน้าอก หัวไหล่ และแขน กระแทกผู้กล่าวหา จนเข้าไปขัดขวางสิบตำรวจเอก ร. ที่กำลังจะให้ นาย ก. เป่าเครื่องตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ เป็นการต่อสู้ขัดขวางสิบตำรวจเอก ร. และผู้กล่าวหา เจ้าพนักงานตำรวจจราจรในการปฏิบัติการตามหน้าที่ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์นาย ก. ผู้ขับขี่รถบนถนนเกิดเหตุ และการที่ผู้ต้องหาใช้มือผลักและใช้เท้าถีบต่อสู้ขัดขวางผู้กล่าวหา สิบตำรวจเอก ร. และดาบตำรวจ ส. ในขณะที่ผู้กล่าวหา สิบตำรวจเอก ร. และดาบตำรวจ ส. ทำการจับกุมผู้ต้องหาในกรณีที่ผู้ต้องหาใช้มือคว้าข้อมือของสิบตำรวจเอก ร. ปิดข้อมือของสิบตำรวจเอก ร. และแย่งโทรศัพท์ของสิบตำรวจเอก ร. ไป ก็เป็นการต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่จับกุมผู้ต้องหา การกระทำความผิดกฎหมายของผู้ต้องหาทั้งสองกรณีดังกล่าวข้างต้นเป็นการกระทำความผิดต่อเนื่องใกล้ชิดกัน สำหรับกรณีผู้ต้องหาตะโกนเสียงดังใส่สิบตำรวจเอก ร. กับเจ้าพนักงานตำรวจจราจรในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ของนาย ก. ด้วยถ้อยคำว่า “ไอ้พวกเหี้ยมึงไม่ต้องเป่า, เหี้ย, สัตว์” และตะโกนบอกนาย ก. ว่า “ไม่ต้องให้ไอ้พวกเหี้ยพวกนี้มันเป่าหรอก” กับตะโกนว่า เจ้าพนักงานตำรวจจราจรว่า “มึงกับกูต้องเจอกันอีกแน่ ไม่จบแค่นี้ ไอ้เหี้ย” ถ้อยคำว่า ไอ้พวกเหี้ย เหี้ย สัตว์ ไอ้เหี้ย ที่ผู้ต้องหาตะโกนในขณะที่เกิดเหตุดังกล่าว เป็นการดูหมิ่นและเหยียดหยามสิบตำรวจเอก ร. ผู้กล่าวหาและเจ้าพนักงานตำรวจจราจรซึ่งกำลังกระทำการตามหน้าที่ในการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์จากนาย ก. ผู้ขับขี่รถ (เทียบเคียงคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๔๕/๒๕๒๒) การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ ซึ่งขาดให้ฟ้องและอนุญาตให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ และต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ โดยใช้กำลังประทุษร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๖, ๑๓๘ วรรคสอง, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๔

พฤติการณ์ไม่เป็นยกยก เป็นเรื่องผิดสัญญาทางแพ่ง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๑๙/๒๕๕๓

ป.อาญา ยักยก (ม.๓๕๑๒)

การที่ผู้ต้องหาเช่าซื้อรถยนต์จากบริษัทผู้เสียหายจำนวน ๑ คัน ราคา ๒,๒๒๓,๑๑๐.๔๔ บาท ชำระเงินดาวน์จำนวน ๖๕๔,๒๐๕.๖๑ บาท ที่เหลือผ่อนชำระ เป็นงวดจำนวน ๔๘ งวด และผ่อนชำระไป ๑๙ งวดเป็นเงินจำนวน ๕๓/๓,๕๒๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๒๓๑,๓/๒๙.๖๑ บาท แล้วไม่ผ่อนชำระอีกจนบริษัทผู้เสียหาย บอกเลิกสัญญา เนื่องจากผู้ต้องหานำรถยนต์ไปจำหน่ายกับผู้รับจำนำ เมื่อผู้ต้องหา นำเงินไปชำระหนี้และขอรับรถยนต์คืนแต่สามีของผู้รับจำนำไม่ยอมคืนรถยนต์ให้ผู้ต้องหาได้แจ้งข้อเท็จจริงดังกล่าวให้กับผู้จัดการของบริษัทผู้เสียหายทราบ เพื่อติดตามรถยนต์คืน ตามพฤติการณ์เป็นการโต้แย้งกรรมสิทธิ์ในรถคันดังกล่าว ซึ่งบริษัทผู้เสียหายก็รับรู้ถึงเหตุการณ์ดังกล่าว กรณีมีเหตุอันควรน่าเชื่อว่าผู้ต้องหา มิได้มีเจตนาที่จะไม่ชำระค่ารถยนต์หรือไม่ให้บริษัทผู้เสียหายได้รับรถคืนอันเป็น การเพิกถอนเอาทรัพย์สินของบริษัทผู้เสียหายที่อยู่ในครอบครองของผู้ต้องหาไปโดยทุจริต แต่ประการใด การกระทำของผู้ต้องหาไม่มีความผิดฐานยกยก เป็นเพียงผิดสัญญา ทางแพ่งเท่านั้น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์จากบริษัทผู้เสียหาย ในราคา ๒,๒๒๓,๑๑๐.๔๔ บาท ชำระเงินดาวน์ จำนวน ๖๕๔,๒๐๕.๖๑ บาท ที่เหลือผ่อน ชำระเดือนละ ๓๐,๓๙๖ บาท รวม ๔๘ งวด หลังจากทำสัญญาไปแล้วผู้ต้องหาผ่อนชำระค่า งวดตลอดมารวม ๑๙ งวด เป็นเงิน ๕๓/๓,๕๒๔ บาท ต่อมาผู้ต้องหานำรถยนต์ไปเป็น หลักประกันในการกู้ยืมเงินจากนางสาว ส. และเมื่อนำเงินไปชำระหนี้และขอรับรถคืน นาย ว. สามีนางสาว ส.บ่ายเบี่ยงไม่ยอมคืนให้ ผู้ต้องหาจึงไม่ได้ชำระค่างวดติดต่อกัน ๓ งวด

จนบริษัทผู้เสียหายบอกเลิกสัญญาและแจ้งให้ผู้ต้องหาชำระหนี้ส่งคืนบริษัทผู้เสียหาย แต่ผู้ต้องหาไม่สามารถติดตามหนี้ไปคืนให้แก่บริษัทผู้เสียหายได้ บริษัทผู้เสียหาย จึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานยักยอกหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์จากบริษัทผู้เสียหาย ในราคา ๒,๒๒๓,๑๑๐.๔๔ บาท ชำระเงินดาวน์ จำนวน ๖๕๔,๒๐๕.๖๑ บาท ที่เหลือผ่อนชำระเดือนละ ๓๐,๓๙๖ บาท รวม ๔๘ งวด หลังจากทำสัญญาไปแล้วผู้ต้องหา ผ่อนชำระค่างวดตลอดมารวม ๑๙ งวด เป็นเงิน ๕๗๗,๕๒๔ บาท การที่ผู้ต้องหาไม่ชำระค่าเช่าซื้อในเวลาต่อมา จนบริษัทผู้เสียหายบอกเลิกสัญญาก็เนื่องจากผู้ต้องหานำรถยนต์ไปเป็นหลักประกันในการกู้ยืมเงินจากนางสาว ส. และเมื่อผู้ต้องหานำเงินไปชำระหนี้และขอรับรถคืน นาย ว.สามีนางสาว ส. ป้ายเปียงไม่ยอมคืนรถให้ ทั้งเมื่อผู้ต้องหาไปปรึกษากับนาย ป. ผู้จัดการบริษัทผู้เสียหาย ถึงวิธีการที่จะนำรถคืนดังกล่าวคืนมา นาย ป.กลับแนะนำให้ผู้ต้องหาทำหนังสือถึงบริษัทผู้เสียหายว่าได้ขายเงินดาวน์รถคืนดังกล่าวให้นางสาว ส.ไปแล้ว และช่วยตรวจแก้ไขข้อความในหนังสือดังกล่าวให้ผู้ต้องหาด้วย พฤติการณ์เป็นกรณีที่ยังมีการโต้แย้งกันเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในรถคืนดังกล่าวระหว่างผู้ต้องหากับนางสาว ส. และนาย ว. ซึ่งบริษัทผู้เสียหายก็รับรู้ถึงเหตุการณ์ดังกล่าว การที่ผู้ต้องหาไม่ชำระค่าเช่าซื้อให้บริษัทผู้เสียหายอาจเป็นเพราะเห็นว่ายังไม่ได้รับรถคืนจากนางสาว ส. และนาย ว. ประกอบกับเมื่อพิจารณาถึงการที่ผู้ต้องหาได้ชำระค่าเช่าซื้อให้บริษัทผู้เสียหายก่อนหน้านี้มาตลอด มิได้ปิดพินิจ กรณีจึงมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ต้องหา มิได้มีเจตนาที่จะไม่ชำระค่ารถหรือไม่ ให้บริษัทผู้เสียหายได้รับรถคืนเพื่อที่ผู้ต้องหาจะได้รับประโยชน์ อันเป็นการเบียดบังเอาทรัพย์สินของบริษัทผู้เสียหายที่อยู่ในครอบครองของผู้ต้องหาไปโดยทุจริตแต่ประการใด การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิด ฐานยักยอก คงเป็นเรื่องผิดสัญญาในทางแพ่งเท่านั้น ซึ่งบริษัทผู้เสียหายก็ได้ยื่นฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยต่อศาล ฐานผิดสัญญาเช่าซื้อและเรียกค่าเสียหาย และศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ต้องหาส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อไปคืนให้บริษัทผู้เสียหาย หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนเป็นเงิน ๑,๖๕๐,๐๐๐ บาทแล้ว ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

ลงชื่อในสัญญากู้ไปตามความจริง ไม่ผิดปลอมเอกสารสิทธิ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๒๐/๒๕๕๓

ป.อาญา ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม (ม.๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๘)

ผู้เสียหายเป็นผู้เขียนสัญญากู้ซึ่งมีข้อความในสัญญากู้ว่า “ได้ทำหนังสือสัญญากู้เงินให้ไว้แก่ นาง พ. (ผู้ต้องหาที่ ๑)” ซึ่งมีความหมายชัดเจนอยู่ในตัวว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ให้กู้ แม้ขณะที่ผู้เสียหายมอบหนังสือสัญญากู้ให้นาง ส. ซึ่งเป็นผู้นำเงินกู้มาให้แก่ผู้เสียหายจะยังไม่มีผู้ใดลงลายมือชื่อในช่องผู้ให้กู้ การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ลงลายมือชื่อในช่องผู้ให้กู้ภายหลังและให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรลงลายมือชื่อในช่องพยาน ก็เป็นการลงชื่อตามความเป็นจริง จึงไม่มีความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายได้ทำสัญญากู้ยืมเงินจากนาง ส. จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ที่บ้านของนาง ส. โดยผู้เสียหายเป็นผู้เขียนสัญญา และลงลายมือชื่อผู้กู้ต่อหน้านาง ส. ส่วนในช่องผู้ให้กู้ นาง ส. ไม่ได้ลงลายมือชื่อ และไม่มีผู้ใดลงลายมือชื่อเป็นพยาน หลังจากนั้น ผู้เสียหายได้ผ่อนชำระหนี้ดังกล่าวเรื่อยมาจนครบถ้วน โดยบางครั้งนาง ส. มาเก็บที่บ้าน และบางครั้งผู้เสียหายฝากให้นาย น. นำเงินไปชำระกับนาง ส. แต่นาง ส. ยังไม่คืนต้นฉบับสัญญากู้ให้ผู้เสียหาย โดยอ้างว่า สัญญาอยู่กับสามี และได้หลบหนีไป ต่อมาผู้เสียหายได้รับหนังสือบอกกล่าวทวงถามจากทนายความของผู้ต้องหาที่ ๑ ให้ผู้เสียหายชำระหนี้เงินกู้จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายเห็นว่าไม่เป็นความจริงจึงไปแจ้งความลงประจำวันไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มอบหมายให้ผู้ต้องหาที่ ๒ บุตรสาวเป็นโจทก์ฟ้องผู้เสียหายขอให้ชำระเงินจำนวน ๓๔,๘๗๕ บาท พร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท ต่อศาลจังหวัดอ่างทอง ศาลจังหวัดอ่างทองพิพากษายกฟ้อง ผู้เสียหายเห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำสัญญากู้ซึ่งผู้เสียหายทำไว้กับนาง ส. มาลงลายมือชื่อตนเองในช่องผู้ให้กู้ และให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ลงลายมือชื่อในช่องพยาน แล้วมอบหมายให้ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นโจทก์ฟ้องผู้เสียหาย เป็นการปลอมสัญญาและใช้เอกสารสัญญาปลอมฟ้องต่อศาลเป็นเหตุให้ได้รับความเสียหาย ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในข้อหา ร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีมีปัญหาก็ให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกัน
ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม หรือไม่

ัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามคำให้การของผู้เสียหาย ผู้เสียหายให้การว่า
ผู้เสียหายเป็นผู้เขียนสัญญากู้ยืมเงินและลงลายมือชื่อในช่องผู้กู้ไว้ต่อนาง ส. การที่ผู้เสียหาย
ซึ่งเป็นผู้กู้เขียนระบุไว้ในข้อ ๑ ของหนังสือสัญญากู้ว่า “ได้ทำหนังสือสัญญากู้เงินให้ไว้แก่
นาง พ.” ซึ่งเป็นชื่อของผู้ต้องหาที่ ๑ และมีความหมายชัดเจนอยู่ในตัวว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ให้กู้
พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าขณะที่ผู้เสียหายทำหนังสือสัญญากู้ให้ไว้ต่อนาง ส. ผู้เสียหาย
ได้ทราบอยู่แล้วว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของเงินและเป็นผู้ให้กู้ที่แท้จริง ดังนั้น ถึงแม้ว่าในขณะที่
ผู้เสียหายมอบหนังสือสัญญากู้ที่ผู้เสียหายได้เขียนข้อความดังกล่าวและได้ลงลายมือชื่อ
ของผู้เสียหายในช่องผู้กู้ไว้ให้แก่ นาง ส. จะยังไม่มีผู้ใดลงลายมือชื่อในช่องผู้ให้กู้และในช่อง
พยาน ก็ถือได้ว่าผู้เสียหายได้แสดงความยินยอมโดยปริยายว่าผู้เสียหายยินยอมให้ผู้ให้กู้
ที่แท้จริงลงชื่อในช่องผู้ให้กู้ได้ การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ลงชื่อในช่องผู้ให้กู้จึงเป็นการลงชื่อในฐานะ
ผู้ให้กู้ตามความเป็นจริง และการที่นาง ส. ซึ่งเป็นผู้นำเงินของผู้ต้องหาที่ ๑ ไปให้ผู้เสียหายกู้
กับผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ลงชื่อในช่องพยาน ก็เป็นการลงชื่อในฐานะ
พยานว่าผู้เสียหายได้กู้เงินไปจากผู้ต้องหาที่ ๑ ตามความเป็นจริงเช่นกัน ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒
จึงไม่มีความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ และการที่ผู้ต้องหาที่ ๑ นำหนังสือสัญญากู้ดังกล่าว
ไปฟ้องเรียกเงินกู้จากผู้เสียหายต่อศาลจังหวัดอ่างทอง ก็ไม่มีความผิดฐานใช้เอกสารสิทธิปลอม
ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิ ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๕, ๘๓ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานใช้เอกสารสิทธิปลอม
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔

ยินยอมให้เด็กเล่นเกมสโคมพิวเตอรืในร้านเกินเวลา ถือเป็นการดำเนินธุรกิจ ในลักษณะมุ่งหาประโยชน์ให้ตนโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่อสวัสดิภาพของเด็ก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๒๑/๒๕๕๓

พ.ร.บ. คู้มครองเด็กฯ (ม.๒๖ (๓), ๓/๘)

การที่ผู้ต้องหายินยอมให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๔ ปี เข้าไปเล่นเกมสโคมพิวเตอรื
ในร้านเกินเวลา ๒๒.๐๐ น. นอกจากเป็นการฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ
ที่ห้ามมิให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๔ ปี ใช้บริการหลังเวลา ๒๒.๐๐ น. ของทุกวัน
และผิดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตแล้ว ยังถือเป็นการดำเนินธุรกิจในลักษณะมุ่งหา
ประโยชน์โดยมิได้คำนึงถึงผลกระทบต่อสวัสดิภาพตลอดจนพัฒนาการที่เหมาะสม
และความประพฤติของเด็ก หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร เสี่ยงต่อ
การกระทำผิด จึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติคู้มครองเด็กฯ ด้วย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้กล่าวหาและพวกเจ้าพนักงานตำรวจ
ออกตรวจท้องที่ไปถึงบริเวณหน้าร้านบริการอินเทอร์เน็ตชื่อ จ. ซึ่งหน้าร้านปิดป้ายห้ามเด็ก
อายุต่ำกว่า ๑๔ ปี ใช้บริการหลังเวลา ๒๒.๐๐ น. จึงเข้าตรวจสอบพบเด็กหญิง ก., เด็กหญิง ป.
และเด็กหญิง อ. ซึ่งมีอายุ ๑๔ ปี ทั้งสามคน อยู่ในร้านและกำลังใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ต
ดังกล่าว ซึ่งเป็นเวลาเกินกว่าเวลาที่ได้รับอนุญาตให้เปิดบริการอินเทอร์เน็ตให้เด็กมีอายุ
ต่ำกว่าสิบแปดปีเข้าใช้บริการได้ ซึ่งกำหนดให้ใช้บริการได้ไม่เกินเวลา ๒๒.๐๐ น. ของทุกวัน
ผู้กล่าวหาจึงควบคุมตัวผู้ต้องหาที่เป็นเจ้าของร้านส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี

คดีมีปัญหาคือให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหา มีความผิดฐานบังคับ ชู่เชิญ ชักจูง
ส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือนำจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อ
การกระทำผิด หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ปัจจุบันได้มีผู้ประกอบการเปิดร้านอินเทอร์เน็ตให้บริการเครื่องเล่นเกมอินเทอร์เน็ตและเกมออนไลน์แก่ลูกค้าโดยเฉพาะลูกค้าที่เป็นเด็กมีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ ไปในทางที่กระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน รัฐจึงจำเป็นต้องออกกฎหมายและกฎระเบียบ ควบคุมสถานประกอบการดังกล่าว โดยกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อใช้บังคับกับสถานประกอบการและกำหนดหน้าที่ให้ผู้ประกอบการและผู้ใช้งานสถานประกอบการต้องถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดเพื่อให้ สถานประกอบการไม่เป็นแหล่งมั่วสุม เป็นสถานที่ปลอดจากการกระทำความผิดและปลอดภัยของผู้ใช้บริการ รวมทั้งกำหนดขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติต่อเด็ก เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการที่เหมาะสมและป้องกันมิให้เด็กตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ สำหรับคดีนี้ได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ฉายหรือให้บริการซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ได้ประกอบกิจการเปิดร้านอินเทอร์เน็ตให้บริการเครื่องเล่นเกมคอมพิวเตอร์แก่ลูกค้าในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ผู้ต้องหาจึงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการกำหนดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ซึ่งกำหนดเงื่อนไขการให้บริการและข้อห้ามเพื่อให้ผู้ประกอบการร้านอินเทอร์เน็ตถือปฏิบัติ โดยห้ามมิให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีใช้บริการหลังเวลา ๒๒.๐๐ นาฬิกาของทุกวัน และผู้ต้องหาที่ทราบดีอยู่แล้วการที่ผู้ต้องหายินยอมให้เด็กหญิง ก. กับพวกรวม ๓ คน ซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เข้าไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์ในร้านของผู้ต้องหาเกินเวลา ๒๒.๐๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาที่ทางราชการได้กำหนดไว้ โดยเก็บเงินค่าใช้บริการชั่วโมงละ ๑๕ บาท ทั้งไม่ปรากฏว่าการเล่นเกมส์ของเด็กหญิง ก. กับพวกได้อยู่ในความดูแลของผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหานอกจากเป็นการปฏิบัติที่ฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงมหาดไทยและผิดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปัจจุบันผู้ต้องหาคงมีความรับผิดชอบปกครองโดยนายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตของผู้ต้องหาได้ตามมาตรา ๕๙, ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วตามพฤติการณ์ของผู้ต้องหายังถือเป็นการดำเนินธุรกิจในลักษณะมุ่งหาประโยชน์ให้ตนโดยมิได้คำนึงถึงผลกระทบต่อสวัสดิภาพตลอดจนพัฒนาการที่เหมาะสมและความประพฤติด

ของเด็ก รวมทั้งความสงบเรียบร้อยของสังคม อันมีลักษณะเป็นการชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอม
ให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร และน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดีเลวต่อการกระทำผิดแล้ว
คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็ก
ประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดีเลวต่อการกระทำผิด
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๒๖ (๓), ๓/๘

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

การอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษชั่วคราว เป็นเพียงการผ่อนปรนยังไม่ดำเนินคดี

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๒๔/๒๕๕๓

พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ (ม.๑๑,๑๒,๑๔,๑๕,๑๖,๑๗,๑๘)

การที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นคนต่างด้าวสัญชาติพม่า ออกนอกเขตพื้นที่จังหวัดที่ได้จัดทำทะเบียนประวัติและที่ได้รับอนุญาตให้ทำงาน ทำให้การอนุญาตให้ผู้ต้องหาอยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเป็นอันสิ้นสุดและเป็นผลให้การอยู่ในราชอาณาจักรของผู้ต้องหาในขณะที่ถูกจับกุมเป็นความผิดฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด นอกจากนี้การที่ผู้ต้องหาหลบหนีเข้าเมืองแล้วได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ย่อมแสดงว่าผู้ต้องหาเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมาย ซึ่งการอยู่ในราชอาณาจักรหลังจากหลบหนีเข้าเมืองมา ก็เป็นการอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวเดินทางเข้ามาและอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตและยังเป็นความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เจ้าหน้าที่ทหารประจำค่ายรัตนรังสรรค์ จังหวัดระนอง ได้รับแจ้งจากสายลับว่าจะมีการลักลอบขนแรงงานต่างด้าวจากอำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง ไปยังจังหวัดชุมพร ผู้กล่าวหา กับพวก จึงออกลาดตระเวนตรวจสอบพื้นที่เป้าหมายบนถนนสายละอุ่น – บ้านในวง พบรถยนต์กระบะทะเบียนโล่ ในห้องโดยสารด้านหลังมีบุคคลลักษณะคล้ายคนต่างด้าว จึงแจ้งให้จุดตรวจบ้านในวง จังหวัดระนอง สก๊าดและขอตรวจค้น พบดาบตำรวจ ส. และดาบตำรวจ ก. เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร นั่งคู่อยู่ตอนหน้า

และพบผู้ต้องหา สัญชาติพม่า ถือใบอนุญาตทำงานที่จังหวัดชุมพร นาง ม. ไม่มีนามสกุล และนาย อ. ไม่มีนามสกุล สามีภรรยา สัญชาติพม่า ถือใบอนุญาตทำงานที่จังหวัดระนอง รวม ๓ คนนั่งอยู่ในห้องโดยสารด้านหลัง จึงประสานกับเจ้าหน้าที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดระนองร่วมตรวจสอบ และแจ้งข้อกล่าวหาแก่บุคคลในรถทั้งห้าคนแล้วควบคุมตัวส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี พนักงานสอบสวนแยกดำเนินคดีกับผู้ต้องหามาเป็นคดีนี้ ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ โดยให้การในรายละเอียดว่า ก่อนถูกจับกุมทำงานอยู่กับนายจ้างอยู่ที่ตำบลปังหวานอำเภอพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร วันเกิดเหตุ ดาบตำรวจ ส. และดาบตำรวจ ก. มารับผู้ต้องหาเพื่อไปเป็นล่ามในการวางแผนจับกุมแรงงานต่างด้าว โดยได้แวะไปรับนาง ม.กับนายอ. ในเขตจังหวัดระนองเพื่อให้นำทาง ผู้ต้องหาไม่มีเจตนาจะเดินทางออกนอกพื้นที่แต่อย่างใด

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานเป็นบุคคลต่างด้าวหลบหนีเข้ามาและอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาถูกเจ้าพนักงานตรวจพบในขณะนั่งโดยสารรถยนต์ไปถึงบริเวณจุดตรวจค้นบ้านในวง จังหวัดระนอง นอกเขตพื้นที่จังหวัดชุมพรที่ได้จัดทำทะเบียนประวัติและที่ได้รับอนุญาตให้ทำงาน เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพรหรือผู้ซึ่งรับมอบหมายให้ออกนอกพื้นที่จังหวัดชุมพรได้ และพฤติการณ์ที่ดาบตำรวจ ส. และดาบตำรวจ ก. นำพาผู้ต้องหาโดยสารรถยนต์ออกนอกพื้นที่จังหวัดชุมพรไปถึงที่เกิดเหตุซึ่งเป็นพื้นที่ของจังหวัดระนองก็มีพริฐประกอบกับในบันทึกการจับกุม ผู้ต้องหาก้ให้การว่าผู้ต้องหาได้ให้ ดาบตำรวจ ส. กับดาบตำรวจ ก. พาไปจังหวัดชุมพรเพื่อนำญาติของผู้ต้องหาไปทำงานที่จังหวัดชุมพร จึงไม่น่าเชื่อว่าดาบตำรวจ ส. และดาบตำรวจ ก. จะนำพาผู้ต้องหาไปเป็นล่ามในการสืบสวนจับกุมแรงงานต่างด้าวในท้องที่จังหวัดระนองจริงดังที่ให้การ การอนุญาตให้ผู้ต้องหาอยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวจึงเป็นอันสิ้นผล ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการอนุญาตให้คนต่างด้าวบางจำพวกเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษ (สำหรับผู้ที่ได้จัดทำทะเบียนประวัติไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗) ลงวันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

และตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การอนุญาตให้คนต่างด้าวบางจำพวกเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษ (ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒) ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๔ ย่อมเป็นผลให้การอยู่ในราชอาณาจักรของผู้ต้องหาในขณะที่ถูกจับกุมในคดีนี้ เป็นความผิดฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๘๑ ด้วย และการที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นคนต่างด้าวสัญชาติพม่าหลบหนีเข้าเมืองแล้วได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ก็ย่อมแสดงว่าผู้ต้องหาได้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านช่องทางด่านตรวจคนเข้าเมือง เขตท่า สถานี หรือท้องที่ตามที่รัฐมนตรีประกาศและเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ยื่นรายการตามแบบที่กำหนดและไม่ผ่านการตรวจอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑, ๑๒, ๑๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๒ และเมื่อผู้ต้องหาเข้าเมืองมาแล้ว การอยู่ในราชอาณาจักรภายหลังจากที่หลบหนีเข้าเมืองมา ก็เป็นการอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๘๑ แต่ผู้ต้องหาได้รับการผ่อนปรนยังไม่ดำเนินคดีในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว เนื่องจากผู้ต้องหาได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ดังนั้น เมื่อการอนุญาตให้ผู้ต้องหาอยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเป็นอันสิ้นสุดผลการผ่อนปรนการดำเนินคดีทั้งสองฐานดังกล่าวก็เป็นอันสิ้นสุดลงด้วย ผู้ต้องหาจึงต้องถูกดำเนินคดีในความผิดที่ได้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑, ๑๒, ๑๔ วรรคสอง ซึ่งต้องระวางโทษตามมาตรา ๖๒ และที่ได้อยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ตามที่ผู้ต้องหาได้กระทำความผิดไว้เดิม (เทียบเคียงคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๒๕/๒๕๔๓) ชี้ขาดให้ฟ้องและอนุญาตให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นบุคคลต่างด้าวเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านช่องทางด่านตรวจคนเข้าเมืองเขตท่าสถานี หรือท้องที่ตามที่รัฐมนตรีประกาศ เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ยื่นรายการตามแบบที่กำหนดและไม่ผ่านการตรวจอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ และเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๑๑, ๑๒, ๑๔ วรรคสอง, ๖๒, ๘๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม

ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ สั่งฟ้องและอนุญาตให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๘๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ แจ้งพนักงานสอบสวนดำเนินการแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาให้ถูกต้องตามฐานความผิดที่ชี้ขาดให้ฟ้องและตามคำสั่งฟ้อง โดยในการแจ้งข้อหาให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้ถูกต้องและครบถ้วนก่อนยื่นฟ้อง

หมายเหตุ

สำหรับความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด เป็นการชี้ขาดตามคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๒๒/๒๕๕๑ และสำนวนขออนุญาตฟ้องที่ ขฟ.๖๘๓/๒๕๕๐ นอกจากนี้ยังมีคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๘๐/๒๕๕๓ ชี้ขาดทำนองเดียวกัน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ภาพจากกล้องวงจรปิดเห็นการเข้าออกยังไม่เพียงพอพิสูจน์ความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๒๖/๒๕๕๓

ป.อาญา ร่วมกันลักทรัพย์ (ม.๓๓๕(๗), ๘๓)

ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายเลือกซื้อสินค้าในร้านของศูนย์การค้าโดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ เลือกซื้อสินค้าอยู่ใกล้ ๆ เมื่อผู้เสียหายซื้อสินค้าเสร็จแล้วได้เดินออกจากศูนย์การค้าไปที่ลานจอดรถ ขณะที่กำลังอยู่บนรถได้มีผู้ต้องหาที่ ๓ เดินเข้ามาแก้มักทำเงินตกข้างรถแล้วบอกผู้เสียหายว่าเงินของผู้เสียหายตก เมื่อผู้เสียหายเดินลงจากรถมาดูโดยไม่ได้ปิดประตูผู้ต้องหาที่ ๒ ได้หยิบกระเป๋าของผู้เสียหายที่วางอยู่ในรถแล้วพากันวิ่งหลบหนีไป หลังเกิดเหตุผู้เสียหายตรวจดูภาพที่วีรวงจรปิดเห็นภาพผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ เดินออกจากศูนย์การค้าไปบริเวณลานจอดรถและเดินเข้ามาในศูนย์การค้าในเวลาใกล้เคียงกัน พฤติการณ์ดังกล่าว เพียงน่าสงสัยว่าผู้ต้องหาที่ ๑ น่าจะเป็นคนร้ายร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ ด้วยเท่านั้น พยานหลักฐานยังไม่พอพียงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ลักทรัพย์ของผู้เสียหายไป

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุขณะผู้เสียหายเลือกซื้อสินค้าในร้านค้าของศูนย์การค้า เห็นผู้ต้องหาที่ ๑ มาเลือกดูสินค้าใกล้กับผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายซื้อสินค้าเสร็จได้เดินออกจากศูนย์การค้าไปขึ้นรถของผู้เสียหายซึ่งจอดไว้ที่ลานจอดรถ ระหว่างนั้นผู้ต้องหาที่ ๓ ได้เข้ามาใช้อุบายหลอกลวงให้ผู้เสียหายลงจากรถมาเก็บเงินที่ผู้ต้องหาที่ ๓ แก้มักทำตกไว้ข้างรถโดยไม่ได้ปิดประตูแล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ได้เข้าไปหยิบกระเป๋าสะพายของผู้เสียหายที่วางอยู่บนรถแล้วพากันวิ่งหลบหนีไป หลังเกิดเหตุผู้เสียหายได้ตรวจดูภาพที่วีรวงจรปิดเห็นผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ เดินออกจากศูนย์การค้าไปบริเวณลานจอดรถและเดินเข้าไปในศูนย์การค้าในเวลาใกล้เคียงกัน ผู้เสียหายเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ - ที่ ๓ ร่วมกันลักทรัพย์ของผู้เสียหายไป จึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ - ที่ ๓

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ มาเลือกดูสินค้าใกล้ผู้เสียหายในร้านค้าก่อนเกิดเหตุและเดินตามผู้เสียหายกับผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ไปที่ลานจอดรถ แล้วเดินตามผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ เข้ามาในศูนย์การค้า ภายหลังจากที่ผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ได้ร่วมกันลักทรัพย์ของผู้เสียหายแล้วในเวลาไล่เลี่ยกันนั้น ไม่มีพยานหลักฐานใดที่แสดงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ สมคบกับผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ลักทรัพย์ของผู้เสียหายไป แม้การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ อาจดูเป็นพิรุธก็ตามแต่เป็นเพียงพฤติการณ์น่าสงสัยว่าผู้ต้องหาที่ ๑ น่าจะเป็นคนร้ายร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ลักทรัพย์ของผู้เสียหายไปเท่านั้น เมื่อคดีไม่มีพยานพฤติเหตุแวดล้อมกรณีอื่นใดอีกมาสสนับสนุน เพื่อยืนยันให้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้กระทำผิดจริง พยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏยังไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕(๓), ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ผลโดยตรงจากการกระทำผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๘/๒๕๕๓

ป.อาญา หนึ่งวงเหี่ยวกักขัง (ม.๓๑๐)

กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส(ม.๓๐๐)

การที่ผู้เสียหายเปิดประตูรถแล้วกระโดดลงจากรถในขณะที่รถยังเคลื่อนตัวจนได้รับอันตรายแก่กายสาหัสก็เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ผู้ต้องหากระทำผิดมิร้าย ถือว่าเป็นผลใกล้ชิดโดยตรงกับเหตุที่ผู้ต้องหาขับรถในลักษณะดังกล่าว ผู้ต้องหาจึงต้องรับผลแห่งการกระทำของตนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ วรรคสอง แต่เนื่องจากการได้รับอันตรายแก่กายสาหัสของผู้เสียหายเป็นเพราะผู้เสียหายกระโดดลงจากรถเอง มิได้เกิดเพราะผู้ต้องหาขับรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่มีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหาย ไปรับประทานอาหารกับผู้ต้องหา และเพื่อนของผู้ต้องหา จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๓.๐๐ นาฬิกา ผู้เสียหายต้องการกลับบ้านเพราะมารดา และชายคนรักโทรศัพท์ตามหลายครั้งแต่ผู้ต้องหาไม่พากลับ ผู้เสียหายจึงโทรศัพท์บอกให้จำليبตำรวจ น. ซึ่งรู้จักคุ้นเคยกันและเป็นตำรวจประจำอยู่ที่เดียวกับผู้ต้องหามารับแทน เมื่อไปถึงร้านอาหาร จำليبตำรวจ น. เห็นผู้เสียหายวิ่งออกจากร้านมาในอาการรีบร้อน เมื่อขึ้นมานั่งบนรถแล้วก็บอกให้จำليبตำรวจ น. รีบขับรถออกไปโดยเร็ว แต่นาย จ. กับผู้ต้องหาซึ่งมีอาการมึนเมาตามออกมา นาย จ. ซึ่งเคยรู้จักกับจำليبตำรวจ น. มาก่อนได้เข้ามาเปิดประตูรถด้านคนขับดับเครื่องยนต์แล้วดึงกุญแจรถไปพร้อมต่อว่า จำليبตำรวจ น. ว่าทำไมถูกที่มารับผู้เสียหายซึ่งเป็นคนรักของผู้ต้องหา ระหว่างที่จำليبตำรวจ น. ได้เถียงกับนาย จ. ผู้ต้องหาได้ไปเปิดประตูรถด้านซ้ายแล้วดึงตัวผู้เสียหายลงจากรถไป ผู้ต้องหาบอกให้จำليبตำรวจ น. กลับไปแต่จำليبตำรวจ น. บอกว่าจะพาผู้เสียหายกลับไปด้วยเพราะรับปากกับมารดาของผู้เสียหาย

ไว้ว่าจะพาผู้เสียหายไปส่งที่บ้าน ผู้ต้องหาไม่ยอมจึงเกิดการโต้เถียงกันขึ้น ผู้เสียหายโทรศัพท์หา มารดา และให้พูดกับจำเลยตำรวจ น. แต่ผู้ต้องหากลับแย้งเอาโทรศัพท์ไปพูดแล้วบอกจำเลยตำรวจ น. ว่าคุยกับมารดาของผู้เสียหายแล้วตกลงให้ผู้ต้องหาพาผู้เสียหายไปส่ง แล้วผู้ต้องหาจูงแขนผู้เสียหายพาไปขึ้นรถของผู้ต้องหา นายจ. จึงคืนกุญแจรถให้จำเลยตำรวจ น. ระหว่างทางผู้เสียหายเห็นนาย น. ชายคนรักขับขี่รถจักรยานยนต์ตามมา จึงเรียกให้ช่วยเหลือ แต่เมื่อผู้ต้องหาชะลอรถคล้ายจะเลี้ยวเข้าบังกะโล ผู้เสียหายจึงเปิดประตูกระโดดลงจากรถของผู้ต้องหาบริเวณหน้าบังกะโล หายหลังศีรษะฟาดพื้นถนน แต่ยังคงรู้สึกตัวอยู่ ผู้ต้องหาลงจากรถมาดูและจะพาผู้เสียหายไปส่งบ้าน ผู้เสียหายไม่ยอมและเข้าหลบไปอยู่ด้านหลังนาย น. แต่ผู้ต้องหาใช้มือดันตัวนาย น. ออกแล้วจับแขนผู้เสียหายพาไปขึ้นรถ ผู้เสียหายไม่ยอมขึ้นรถ ผู้ต้องหาจึงอุ้มผู้เสียหายขึ้นไปนั่งบนรถและผลักผู้เสียหายที่พยายามจะลงจากรถไว้ นาย น. จะนั่งไปด้วย ผู้ต้องหาไม่ยอม นาย น. จึงบอกให้ผู้เสียหายนั่งรถผู้ต้องหาไปโดยจะขับขี่รถจักรยานยนต์ตามไปส่ง เมื่อถึงบ้านผู้เสียหายเข้านอนพักตลอดทั้งวัน ต่อมาผู้เสียหายมีอาการเดินโซเซ ถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ โดยไม่รู้ตัวและพูดไม่รู้เรื่อง มารดาและนาย น. จึงนำส่งโรงพยาบาล แพทย์ตรวจพบว่าผู้เสียหายอาการหนักมีเลือดคั่งในสมองต้องรักษาโดยการผ่าตัดด่วน จึงส่งตัวผู้เสียหายไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี แพทย์ผู้ตรวจพบว่าผู้เสียหายมีบาดแผลฟกช้ำบริเวณขมับซ้าย เลือดออกเหนือเยื่อหุ้มสมองชั้นนอกบริเวณสมองซีกซ้าย กระโหลกศีรษะด้านหน้าแตกกร้าว และให้ความเห็นว่าใช้เวลารักษาเกินกว่า ๒๐ วัน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหา มีความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายนั้นได้รับอันตรายสาหัส หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาซึ่งอยู่ในอาการมึนเมาสุราใช้กำลังดึงแขนผู้เสียหายให้เข้าไปนั่งในรถยนต์ที่ผู้ต้องหาเป็นคนขับโดยผู้เสียหายไม่เต็มใจไปด้วย และเมื่อผู้ต้องหาขับรถยนต์ออกไป ผู้เสียหายได้ร้องขอให้คนช่วยและขอลงจากรถมาตลอดทาง แต่ผู้ต้องหาไม่ยอมหยุดรถ การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการบังคับข่มขืนใจผู้เสียหายโดยใช้กำลังประทุษร้ายให้ผู้เสียหายต้องจำยอมโดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อร่างกาย

และเป็นการห่วงเหี่ยวให้ผู้เสียหายปราศจากเสรีภาพในร่างกาย อันเป็นความผิดต่อเสรีภาพ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙, ๓๑๐ แล้ว เมื่อผู้ต้องหาขั้บรถไปถึงบริเวณหน้า บังกะโลริมถนนได้ชะลอความเร็วลงทำท่าจะเลี้ยวรถเข้าไปในบังกะโลการที่ผู้เสียหายเปิด ประตูรถแล้วกระโดดลงจากรถในขณะที่รถยังเคลื่อนตัวจนได้รับอันตรายแก่กายสาหัสก็เพื่อ หลีกเลี้ยงมิให้ผู้ต้องหากระทำความผิดมีร้าย ถือว่าเป็นผลใกล้ชิดโดยตรงกับเหตุที่ผู้ต้องหาขั้บรถใน ลักษณะดังกล่าว ผู้ต้องหาจึงต้องรับผลแห่งการกระทำของตนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ วรรคสอง แต่เนื่องจากการได้รับอันตรายแก่กายสาหัสของผู้เสียหายเป็นเพราะ ผู้เสียหายกระโดดลงจากรถเอง มิได้เกิดเพราะผู้ต้องหาขั้บรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว แต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่น รับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐ ซึ่งเป็นความผิดต่างกรรมต่าง วาระกันกับมาตรา ๓๐๙, ๓๑๐ ซ้ำขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานห่วงเหี่ยวหรือกระทำด้วย ประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายเป็นเหตุให้ผู้ถูกห่วงเหี่ยวได้รับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ วรรคสอง และสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานข่มขืนใจผู้อื่น ให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อ กายและโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้นหรือ จำยอมต่อสิ่งนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคแรก, ๙๐ โดยให้พนักงาน สอบสวนแจ้งข้อหาดังกล่าวแก่ผู้ต้องหาให้ครบถ้วนถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญาที่แก้ไขใหม่ก่อนยื่นฟ้อง กับเพิกถอนคำสั่งฟ้องของอัยการจังหวัดระนอง กรณีมี คำสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐

ไม่รักษาผู้ป่วยตามที่ร้องขอและไม่รักษามาตรฐานในการประกอบวิชาชีพเวชกรรม ยังฟังไม่ได้ว่าประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๖๕/๒๕๕๓

ป.อาญา กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส (ม.๓๐๐)

ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นแพทย์ผู้รักษาอาการป่วยของผู้ป่วยในเบื้องต้น ซึ่งไม่ได้ตรวจรักษาตามที่ญาติแจ้งตามประสงค์ไว้แต่ได้ฉีดยาและจ่ายยารักษาตามอาการ และหลังจากนั้นมิได้รักษาอาการป่วยของผู้ป่วยอีกต่อไป โดยมีแพทย์ผู้อื่นรักษาจนผู้ป่วยดีขึ้นและผู้ป่วยไปรักษาที่โรงพยาบาลอื่นอีกหลายแห่ง การที่ผู้ป่วยอาการทรุดลงในเวลาต่อมาจึงเป็นการไม่แน่นอนว่าเกิดจากการตรวจรักษาของผู้ต้องหาที่ ๓ แม้แพทย์สภาได้ลงโทษว่ากล่าวตักเตือนผู้ต้องหาที่ ๓ ว่าประกอบวิชาชีพเวชกรรมโดยไม่รักษามาตรฐานในระดับดีที่สุด ก็เป็นเพียงการลงโทษเกี่ยวกับกรณีไม่ลงบันทึกเวชระเบียนประวัติการรักษาผู้ป่วยให้สมบูรณ์เท่านั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องของวิธีการรักษาหรือให้ยาผู้ป่วย จึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ปรากฏว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๓ ทำการรักษาผู้ป่วยด้วยจึงไม่มีความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุนาย ม. ป่วยมีอาการชาที่มือข้างขวาไม่มีแรงหยิบจับสิ่งของมานาน ๑๔ วัน ต่อมาผู้กล่าวหา ซึ่งเป็นภรรยาได้พานาย ม. ไปรักษาที่โรงพยาบาล ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาล ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล และ ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นแพทย์ผู้รักษา ผู้กล่าวหาได้เล่าอาการของผู้ป่วยให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ทราบและขอให้ทำการตรวจเอกซเรย์สมองกับตรวจคลื่นหัวใจผู้ป่วยด้วย

แต่ผู้ต้องหาที่ ๓ เพียงแต่ตรวจร่างกายทั่วไปและตรวจเลือดผู้ป่วย แล้วมีความเห็นว่าผู้ป่วยมีอาการเนื้อสมองตายเพราะขาดเลือดไปเลี้ยง ซึ่งอาการดังกล่าวไม่สามารถรักษาให้หายปกติได้และจะต้องทำการรักษาด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัดเท่านั้น และเนื่องจากผู้ป่วยมีอาการป่วยมาก่อนหน้าที่จะมาพบแพทย์ประมาณ ๒ สัปดาห์ จึงไม่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะรักษาผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดและไม่จำเป็นต้องรับผู้ป่วยไว้เป็นคนไข้ใน และได้รักษาผู้ป่วยตามอาการโดยฉีดยารักษาอาการปลายประสาทอักเสบให้ ๑ เข็ม กับจัดยารักษาอาการปลายประสาทอักเสบให้ทานอีก ๓๐ เม็ด โดยนัดผู้ป่วยมาพบแพทย์อีกครั้งประมาณ ๒ สัปดาห์ ภายหลังออกจากโรงพยาบาลประมาณ ๓ วัน ผู้ป่วยมีอาการชาตามขาและลำตัวด้านขวาผู้กล่าวหาจึงนำผู้ป่วยไปรักษาที่โรงพยาบาลเดิมอีกแต่มีแพทย์คนอื่นเป็นผู้รักษาจนอาการดีขึ้นจึงไปรักษาตัวต่อที่บ้านโดยทำกายภาพบำบัด ต่อมาผู้กล่าวหาเห็นว่าอาการป่วยของผู้ป่วยยังไม่ปกติจึงพาไปรักษาที่โรงพยาบาลอื่นอีกหลายแห่ง และผู้ป่วยได้ถึงแก่ความตายในเวลาอีก ๒ ปีต่อมาด้วยสาเหตุติดเชื้อในกระแสเลือด ผู้กล่าวหาเห็นว่าเหตุที่ผู้ป่วยมีอาการป่วยดังกล่าวจนประกอบกรณีศึกษาไม่ได้ตามปกติเกิดจากการที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่ได้ตรวจรักษาผู้ป่วยตามที่แจ้งความประสงค์ไว้ จึงร้องเรียนไปยังแพทยสภาและร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ – ที่ ๓ เป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสามมีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่จะเป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๐ ต้องมีการกระทำโดยประมาทและการกระทำโดยประมาทนั้นเป็นผลโดยตรงให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส คดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นแพทย์ผู้ทำการตรวจรักษาอาการป่วยของผู้ป่วยรายนี้ในเบื้องต้นโดยฉีดยาและจ่ายยารักษาอาการปลายประสาทอักเสบ แต่หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๓ มิได้รักษาอาการป่วยของผู้ป่วยอีกต่อไป โดยมีแพทย์คนอื่นเป็นผู้รักษาจนอาการป่วยของผู้ป่วยดีขึ้นและออกจากโรงพยาบาลไป และต่อมาผู้ป่วยได้ถูกนำไปรักษาอาการป่วย

จากแพทย์ที่โรงพยาบาลอื่นอีกหลายแห่ง ดังนั้น การที่ผู้ป่วยมีอาการทรุดลงในเวลาต่อมาจึงเป็นการไม่แน่นอนว่าเกิดจากการตรวจรักษาของผู้ต้องหาที่ ๓ อาจเป็นแพทย์คนอื่นก็ได้ ประกอบกับในการตรวจรักษาอาการผู้ป่วยรายนี้ของผู้ต้องหาที่ ๓ ทางคณะกรรมการแพทย์สภาและนายกแพทย์สภา ได้ตรวจสอบเรื่องแล้วเห็นว่าแม้การเจาะเลือดตรวจจะไม่เพียงพอที่จะทำให้ทราบได้ว่าผู้ป่วยมีอาการเนื่อสมองตายเพราะขาดเลือดก็ตามแต่การเจาะเลือดตรวจก็ทำให้ทราบว่าผู้ป่วยมีปัจจัยเสี่ยงอะไรบ้าง ผู้ป่วยที่มีอาการเนื่อสมองตายเพราะขาดเลือดนั้นไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ แต่อาจรักษาให้หายจนมีอาการเกือบปกติได้โดยผู้ป่วยจะต้องมารักษาอาการภายใน ๓ ชั่วโมงนับแต่มีอาการป่วยด้วยการใช้ยาละลายลิ่มเลือด ซึ่งการตรวจเ็กซเรย์สมองและการตรวจคลื่นหัวใจนั้นไม่เพียงพอให้วินิจฉัยได้ว่าผู้ป่วยมีอาการเนื่อสมองตายเพราะขาดเลือดไปเลี้ยง จะต้องทำการตรวจร่างกายด้วยจึงจะสามารถวินิจฉัยอาการป่วยได้อย่างแม่นยำ สำหรับการวินิจฉัยอาการป่วยของผู้ต้องหาที่ ๓ ในผู้ป่วยรายนี้เป็นกรณีวินิจฉัยอาการป่วยและดูแลรักษาผู้ป่วยถูกต้องตามมาตรฐานการประกอบวิชาชีพเวชกรรมแล้วและผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ใช้ความระมัดระวังในการตรวจวินิจฉัยและรักษาตามภาวะวิสัยและพฤติการณ์ของแพทย์ที่จะต้องทำการรักษาแล้ว แม้คณะกรรมการแพทย์สภาจะได้ลงโทษว่ากล่าวตักเตือนผู้ต้องหาที่ ๓ เนื่องจากผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่ได้ทำการตรวจและบันทึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและการรับรู้ความรู้สึก ทั้งที่เป็นอาการที่สำคัญที่นำผู้ป่วยมาโรงพยาบาล อันถือได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ประกอบวิชาชีพเวชกรรมโดยไม่รักษามาตรฐานในระดับดีที่สุดก็เป็นเพียงการลงโทษเกี่ยวกับกรณีไม่ลงบันทึกเวชระเบียนประวัติการรักษาผู้ป่วยให้สมบูรณ์เท่านั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องของวิธีการรักษาหรือให้ยาในผู้ป่วยรายนี้แต่อย่างใด กรณีจึงมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ทำการตรวจรักษาอาการป่วยของผู้ป่วยโดยใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์แล้ว มิได้กระทำโดยประมาทแต่ประการใด ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๓ ทำการตรวจรักษาผู้ป่วยรายนี้ด้วย การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา ข้อหาไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันกระทำโดยประมาทและการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐, ๔๓

ยินยอมให้พนักงานในร้านใช้สถานที่ของร้านในการค้าประเวณีกับลูกค้า
ตามความสมัครใจ เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี แต่ไม่ได้ข่มขู่
ใช้กำลังบังคับ หลอกลวงหรือใช้อำนาจโดยมิชอบ ไม่เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๒/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีฯ (ม.๔, ๙, ๑๑)

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ฯ (ม. ๔, ๖, ๕๒)

ป.อาญา เป็นธุระจัดหาเพื่อการอนาจาร (ม. ๒๘๒)

ผู้ต้องหาได้ตกแต่งบริเวณชั้นที่สามเป็นห้องจำนวน ๓ ห้อง แต่ละห้องมีที่นอนไว้
ให้ลูกค้าใช้บริการ และผู้ต้องหายินยอมให้พนักงานบริการหญิงและแม่บ้านใน
ร้านอาหารซึ่งอยู่ในความดูแลของตนทำการค้าประเวณีกับลูกค้าตามความสมัครใจ
การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณีและ
เป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี และเป็นธุระจัดหาหญิง
ให้กระทำการค้าประเวณีและเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น แต่เนื่องจากไม่ปรากฏ
ข้อเท็จจริงว่าในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบดังกล่าว ผู้ต้องหาได้ข่มขู่
ใช้กำลังบังคับ หลอกลวง หรือใช้อำนาจโดยมิชอบเพื่อให้หญิงเหล่านั้นทำการค้าประเวณีกับ
ลูกค้าแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เจ้าพนักงานตำรวจได้วางแผนจับกุมการลักลอบค้าประเวณี
ในร้านอาหารที่เกิดเหตุ โดยนำธนบัตรฉบับละ ๑๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ใบ ไปถ่ายสำเนาไว้
เป็นหลักฐาน และนำไปใช้ในการล่อซื้อ เมื่อพวกของเจ้าพนักงานตำรวจล่อซื้อประเวณีได้แล้ว
ได้ส่งสัญญาณให้เจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมซึ่งซุ่มสังเกตการณ์บริเวณใกล้เคียงเพื่อเข้า
จับกุม พบผู้ต้องหาซึ่งแสดงตัวเป็นผู้ดูแลร้าน จึงขอตรวจสอบ พบธนบัตรฉบับละ ๑๐๐ บาท

ที่มีหมายเลขตรงกับสำเนาภาพถ่ายธนบัตรที่ลงประจำวันไว้ และเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมขึ้นไปตรวจค้นบริเวณชั้นที่สามของร้านพบว่าแบ่งเป็นห้องจำนวน ๓ ห้อง และพบหญิงสองคนซึ่งเป็นพนักงานของร้านที่เกิดเหตุกำลังขายบริการทางเพศให้กับพวกของเจ้าพนักงานตำรวจสองคนที่เข้าล่อซื้ออยู่ภายในห้องแต่ละห้อง ซึ่งจากการสอบสวนหญิงทั้งสองคนดังกล่าวและพนักงานหญิงคนอื่นๆ ของร้านที่เกิดเหตุให้การว่าต่างใช้ร้านที่เกิดเหตุเป็นสถานที่ติดต่อการค้าประเวณีกับลูกค้าได้ตามความสมัครใจ แต่ผู้ต้องหาไม่ได้รู้เห็นเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีดังกล่าวและไม่ได้รับเงินส่วนแบ่งจากการค้าประเวณีด้วย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้หญิงนั้นจะยินยอมก็ตาม และความผิดฐานค้ามนุษย์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าร้านอาหารของผู้ต้องหาเป็นสถานการค้าประเวณีโดยผู้ต้องหาได้ตกแต่งบริเวณชั้นที่สามเป็นห้องจำนวน ๓ ห้อง แต่ละห้องมีที่นอนไว้ให้ลูกค้าใช้บริการ และผู้ต้องหายินยอมให้พนักงานบริการหญิงและแม่บ้านในร้านอาหารซึ่งอยู่ในความดูแลของตนทำการค้าประเวณีกับลูกค้าตามความสมัครใจ การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณีและเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี และเป็นธุระจัดหาหญิงให้กระทำการค้าประเวณีและเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น แต่เนื่องจากไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบดังกล่าว ผู้ต้องหาได้ข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ หลอกลวง หรือใช้อำนาจโดยมิชอบเพื่อให้หญิงเหล่านั้นทำการค้าประเวณีกับลูกค้าแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

คำประเวณีในสถานการณ์คำประเวณี เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการคำประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้หญิงนั้นจะยินยอมก็ตาม ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๙ มาตรา ๔, ๙, ๑๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๒ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๔ กับชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานค้ามนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๖, ๕๒

ใช้สิทธิยึดหน่วงทรัพย์ ไม่เป็นยกยอก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๖/๒๕๕๓

ป.อาญา ยักยอก (ม. ๓๕๑๒)

ผู้เสียหายจ้างให้ผู้ต้องหาปรับปรุงซ่อมแซมร้านค้าใหม่ โดยให้ขนย้ายทรัพย์สินจากร้านค้าเดิมไปไว้ที่ร้านค้าใหม่ ระหว่างปรับปรุงซ่อมแซมร้านค้าผู้ต้องหาขนย้ายทรัพย์สินของผู้เสียหายไปไว้ที่บ้านของผู้ต้องหา ครั้นผู้ต้องหาขอเบิกค่าจ้างบางส่วน ผู้เสียหายปฏิเสธและจะจ่ายให้เมื่อดำเนินการเสร็จแล้ว ต่อมาผู้เสียหายได้ว่าจ้างผู้อื่น ตกแต่งร้านค้าแทน และผู้เสียหายได้ขอให้ผู้ต้องหาส่งคืนทรัพย์สินที่ขนย้ายไป การที่ผู้ต้องหายึดหน่วงทรัพย์สินของผู้เสียหายไว้ เพื่อเจรจาต่อรองเกี่ยวกับค่าจ้างที่ผู้เสียหายค้างชำระ หาได้มีเจตนาที่จะเบียดบังทรัพย์สินของผู้เสียหายไว้เป็นของตน โดยทุจริต การกระทำของผู้ต้องหาไม่มีความผิดฐานยักยอก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้เสียหาย ได้ว่าจ้างผู้ต้องหา ให้ทำการปรับปรุง ซ่อมแซม ตกแต่งร้านบริการตัดผมภายในห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์ ชื่อร้าน “HP” โดยให้ผู้ต้องหาขนย้ายสิ่งของพร้อมอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในร้านตัดผมร้านเดิมที่ชื่อ “PT” ซึ่งตั้งอยู่ที่สยามสแควร์ ไปเก็บไว้ก่อน เมื่อทำการปรับปรุงตกแต่งร้าน “HP” เสร็จแล้ว ให้ผู้ต้องหานำอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในร้าน “PT” ที่เก็บรักษาไว้นำมาติดตั้งและส่งคืนให้ที่ร้าน “HP” ที่ปรับปรุงแล้ว โดยตกลงราคาในการปรับปรุง ซ่อมแซม ตกแต่งร้าน “HP” พร้อมทั้งขนย้ายสิ่งของอุปกรณ์ ในราคา ๕๐๐,๐๐๐ บาท การปรับปรุงซ่อมแซมมีกำหนดงานแล้วเสร็จภายในวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ต้องหาตกลงตามที่ผู้เสียหายว่าจ้าง แต่มิได้มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ ผู้ต้องหาเข้าดำเนินการรื้อขนย้ายอุปกรณ์ เครื่องใช้ต่าง ๆ ออกจากร้าน “PT” จนหมดและนำไปเก็บไว้ที่บ้านของผู้ต้องหา และดำเนินการปรับปรุง ซ่อมแซมร้าน “HP” ไปบางส่วนโดยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานทำระบบไฟฟ้า ผู้ต้องหาได้ว่าจ้างให้นาย ท.

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ช่วยดำเนินการรื้อถอน ขนย้ายอุปกรณ์จากร้าน “PT” และเข้าทำระบบไฟฟ้าที่ร้าน “HP” ในระหว่างดำเนินการผู้ต้องหากับผู้เสียหายมีปัญหาเรื่องการเบิกจ่ายเงินค่าจ้าง โดยผู้ต้องหาจะให้ผู้เสียหายจ่ายเงินที่ยังค้างจ่ายอีกจำนวน ๘๔,๓๖๑ บาท แต่ผู้เสียหายจะจ่ายเงินให้เมื่อดำเนินงานเสร็จแล้ว จนกระทั่งวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ต้องหาทำงานยังไม่แล้วเสร็จ ตามสัญญา ผู้เสียหายได้แจ้งให้ผู้อื่นเข้าดำเนินการปรับปรุง ซ่อมแซมฯ แทน และแจ้งให้ผู้ต้องหา นำทรัพย์สินและอุปกรณ์ที่ขนย้ายจากร้าน “PT” คืน แต่ผู้ต้องหาปฏิเสธว่าให้ผู้เสียหายจ่ายเงินค่าจ้างให้ครบถ้วนก่อนแล้วจึงจะคืนทรัพย์สินให้ วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ต่อมาผู้เสียหายและผู้ต้องหาได้มีการเจรจากัน ผู้ต้องหายินยอมคืนทรัพย์สินให้ผู้เสียหาย วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๒ เวลากลางวัน ผู้เสียหายว่าจ้างให้นาย ข. นารถยนต์บรรทุกไปทำการขนทรัพย์สินพร้อมอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ผู้ต้องหายึดไว้ที่บ้านของผู้ต้องหา เมื่อนาย ข. ขนทรัพย์สินต่าง ๆ ขึ้นรถยนต์บรรทุกเสร็จแล้วได้นำเอกสารร่างบันทึกข้อตกลงซึ่งฝ่ายทนายความของผู้เสียหายและผู้ต้องหาร่วมกันร่างไว้ให้ผู้ต้องหาลงชื่อ ผู้ต้องหาไม่ยินยอมลงลายมือชื่อ เนื่องจากตามร่างบันทึกข้อตกลงข้อ ๓ ระบุว่า “ทั้งสองฝ่ายไม่ติดใจดำเนินการคดีอาญา และคดีแพ่งใด ๆ อีก” โดยผู้ต้องหาอ้างว่ายังไม่ได้รับค่าจ้างทำงานจำนวน ๘๔,๓๖๑ บาท และขอให้นาย ข. ชี้แจงข้อความดังกล่าวออก แต่นาย ข. ไม่ชี้แจงข้อความดังกล่าว จึงไม่สามารถตกลงกันได้ นาย ข. จึงขนทรัพย์สินต่าง ๆ ลงจากรถและคืนให้ผู้ต้องหาไป วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๒ ผู้ต้องหามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน ชั้นสอบสวนให้การปฏิเสธ พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานยักยอก

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานยักยอกหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหาย ได้ว่าจ้างผู้ต้องหาทำการปรับปรุงซ่อมแซมและตกแต่งร้านตัดผมแห่งใหม่ของผู้เสียหาย รวมทั้งให้ผู้ต้องหาเป็นผู้ขนย้ายสิ่งของพร้อมอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในร้านตัดผมเดิมของผู้เสียหายไปเก็บรักษาไว้เพื่อรอนำเข้าไปตกแต่งและใช้ภายในร้านตัดผมแห่งใหม่ โดยตกลงสินจ้างกันจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท

และกำหนดงานแล้วเสร็จภายในวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ การที่ผู้เสียหายกับผู้ต้องหา
เกิดปัญหาโต้แย้งกัน โดยผู้เสียหายอ้างว่าผู้ต้องหาดำเนินการปรับปรุงตกแต่งร้านไม่แล้วเสร็จ
ตามสัญญา ผู้เสียหายจึงว่าจ้างบุคคลอื่นเข้าดำเนินการแทนและแจ้งให้ผู้ต้องหานำทรัพย์สิน
ของผู้เสียหายที่เก็บรักษาไว้มาคืน แต่ผู้ต้องหาไม่ยอมนำทรัพย์สินดังกล่าวคืนให้ผู้เสียหาย
โดยอ้างว่าผู้เสียหายค้างชำระสินจ้างจำนวน ๘๔,๓๖๑ บาท หากผู้เสียหายชำระสินจ้างที่ค้าง
ให้ครบถ้วนจึงจะคืนทรัพย์สินดังกล่าวให้ ดังนี้ แสดงว่าผู้ต้องหาไม่เพียงเจตนายึดหน่วงทรัพย์สิน
ดังกล่าวของผู้เสียหายไว้เพื่อเจรจาต่อรองกันเกี่ยวกับค่าจ้างที่ผู้เสียหายค้างชำระ
หาได้มีเจตนาที่จะเบียดบังทรัพย์สินของผู้เสียหายไว้เป็นของตนเองโดยทุจริตไม่
การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานลักขโมย ซ้ำขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักขโมย
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

เครื่องกระสุนปืนของกลางไม่เกินขนาดอาวุธปืนที่นายทะเบียนจะออก
ใบอนุญาตให้ได้ และไม่ปรากฏหลักฐานว่าเข้าข้อยกเว้นที่ทำให้นายทะเบียน
จะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ จึงไม่เป็นความผิดฐานมีเครื่องกระสุนปืนที่
นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ไว้ในครอบครอง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๐๒/๒๕๕๓

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม. ๕๕, ๓/๘)

เมื่อเครื่องกระสุนปืนของกลางมีขนาด .๒๒๓ (๕.๕๖ มม.) ไม่เกินขนาดอาวุธปืน
ที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตได้ตามกฎหมาย และคดีไม่ปรากฏหลักฐานว่า
เครื่องกระสุนปืนของกลางเป็นเครื่องกระสุนปืนชนิดเจาะเกราะหรือชนิดกระสุนเพลิง
ซึ่งเป็นข้อยกเว้นที่ทำให้นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ การกระทำของผู้ต้องหา
จึงไม่เป็นความผิดฐานมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ไว้ใน
ครอบครอง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ขณะที่นาย ช. นาย ป. กับพวก กำลังนั่ง
รับประทานอาหารอยู่ที่บ้านของนาย ป. ผู้ต้องหาซึ่งเป็นน้องชายภรรยาของนาย ช.
และเป็นบุตรชายของนาย ป. ได้เดินสะพานอาวุธปืนอัดลมลำกล้องยาว ๑ กระบอก เข้าไปในวง
ซึ่งนาย ช. นาย ป. กับพวก กำลังนั่งรับประทานอาหาร แล้วได้กระชากคันรั้งปืนเพื่อเอา
กระสุนปืนบรรจุ นาย ป. ได้เข้าแย่งปืนและปืนเกิดลั่นขึ้น ๑ นัด กระสุนปืนทะลุหลังคาสังกะสี
และกระสุนปืนอีกจำนวนหนึ่งที่ผู้ต้องหาล้วงออกจากกระเป๋าดกกลงพื้นหลายนัด นาย ช.
เก็บกระสุนปืนที่ตกลงพื้นดังกล่าวได้ ๔ นัด แล้ววิ่งออกจากบ้านและขับรถยนต์นำกระสุนปืน
ที่เก็บได้ดังกล่าวไปมอบให้พนักงานสอบสวนยึดเป็นของกลางและดำเนินคดีกับผู้ต้องหา
โดยก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหากับนาย ช. มีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจ
ได้นำหมายค้นของศาลไปตรวจค้นที่บ้านพักของผู้ต้องหาแต่ไม่พบอาวุธปืนของผู้ต้องหาที่ใช้ยิง
ผลการตรวจพิสูจน์และความเห็นของผู้เชี่ยวชาญระบุว่า กระสุนปืน ๔ นัด ของกลาง
เป็นเครื่องกระสุนปืนแบบที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ไว้ในครอบครอง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๒๒ ข้อ ๓ กำหนดว่า เครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ตามมาตรา ๗ หรือมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ต้องเป็นเครื่องกระสุนปืนที่ใช้กับอาวุธปืนตามข้อ ๒ ที่ได้รับอนุญาต แต่ต้องไม่เป็นเครื่องกระสุนปืนชนิดเจาะเกราะหรือชนิดกระสุนเพลิง ดังนั้น เมื่อเครื่องกระสุนปืนของกลางมีขนาด .๒๒๓ (๕.๕๖ มม.) ไม่เกินขนาดอาวุธปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ ตามกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว ข้อ ๒(๑) ที่กำหนดว่า “อาวุธปืนชนิดลากล้องมีเกลียว ที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางลากล้องไม่เกิน ๑๑.๔๔ มม.” และข้อ ๒(๒) กำหนดว่า “อาวุธปืนชนิดลากล้องไม่มีเกลียวดังต่อไปนี้ (ก) ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่ถึง ๒๐ มม. (ข) ปืนประจูปาก ปืนลูกซอง และปืนพลุสัญญาณ” จึงเห็นได้ว่า เครื่องกระสุนปืนของกลางขนาด .๒๒๓ (๕.๕๖ มม.) จำนวน ๔ นัด ที่ผู้ต้องหาให้มีไว้ในครอบครองเป็นเครื่องกระสุนปืนที่ใช้กับอาวุธปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ แม้ตามรายงานการตรวจพิสูจน์ของกลางจะระบุว่าเครื่องกระสุนปืนของกลางเป็นเครื่องกระสุนปืนแบบที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ เพราะเป็นเครื่องกระสุนปืนที่ผลิตเพื่อใช้กับปืนเล็กกล (เอ็ม ๑๖) และปืนเล็กกล (เอส เค ๓๓) ขนาด .๒๒๓ ซึ่งเป็นอาวุธปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ก็ตาม แต่รายงานการตรวจพิสูจน์ของกลางเป็นเพียงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเท่านั้น ประกอบกับคดีไม่ปรากฏหลักฐานว่าเครื่องกระสุนปืนของกลางเป็นเครื่องกระสุนปืนชนิดเจาะเกราะหรือชนิดกระสุนเพลิงซึ่งเป็นข้อยกเว้นที่ทำให้นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ไว้ในครอบครอง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ไว้ในครอบครอง ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

เครื่องกระสุนปืน วัดถูระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๕๕, ๗๘
พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัดถูระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๖ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัดถูระเบิด
ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๓๐ มาตรา ๓ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑
(พ.ศ.๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัดถูระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๒ ข้อ ๒, ๓

ให้คำรับรองด้วยข้อความอันเป็นเท็จมาแต่ต้น เป็นฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓๔/๒๕๕๓

ป.อาญา ข้อโกง (ม. ๓๔๑)

ผู้เสียหายสั่งซื้อสินค้าจากร้านค้าของผู้ต้องหาจำนวนมากจำนวนสองครั้ง และวางมัดจำบางส่วน ผู้ต้องหารับว่าจะจัดส่งสินค้าให้ได้ภายในกำหนดเวลาเนื่องจาก จะต้องสั่งสินค้ามาจากโรงงานผลิตสินค้าของผู้ต้องหาที่จังหวัดเชียงใหม่ ครั้นเมื่อครบกำหนดส่งมอบผู้ต้องหาเพิกเฉยและติดต่อไม่ได้ ผู้เสียหายได้ตรวจสอบที่ร้านค้า และโรงงานของผู้ต้องหา ปรากฏว่าที่ร้านค้าปิดกิจการและโรงงานไม่มีอยู่จริง การกระทำของผู้ต้องหาเป็นการหลอกลวงผู้เสียหายโดยให้คำรับรองด้วยข้อความอันเป็นเท็จมาแต่ต้นเพื่อหวังจะได้เงินจากผู้เสียหาย จนผู้เสียหายหลงเชื่อยอมมอบเงินมัดจำแก่ผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานฉ้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๑ เวลากลางวัน ผู้กล่าวหาและนาย ม. ได้มาซื้อสินค้าที่ตลาดนัดจตุจักร และได้สั่งซื้อขนม แจกกัน และที่ใส่เทียนไขที่ผลิตจากไม้มะม่วงจากผู้ต้องหาซึ่งเป็นเจ้าของร้าน ผู้ต้องหาได้แจ้งแก่ผู้กล่าวหาว่าจะต้องสั่งสินค้ามาจากโรงงานผลิตสินค้าของผู้ต้องหา ซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้กล่าวหาจึงตกลงสั่งซื้อสินค้าขนมไม้มะม่วง จำนวน ๖,๐๐๐ ใบ ในราคา ๓,๙๔,๓๓/๐ บาท ตกลงส่งมอบสินค้าในระหว่างวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ และได้วางเงินมัดจำไว้จำนวน ๒๔๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาได้ออกใบเสร็จรับเงินค่ามัดจำสินค้าไว้ด้วย แต่เมื่อถึงกำหนดส่งมอบสินค้าผู้ต้องหาได้ติดต่อขอเลื่อนการส่งมอบสินค้าไปอีกระยะหนึ่ง ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ผู้กล่าวหาได้มอบหมายให้นาย ม. ไปวางเงินมัดจำให้แก่ผู้ต้องหาอีกจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และสั่งซื้อเครื่องเล่นเกมสไมล์เพิ่มจากผู้ต้องหาจำนวน ๓๖๐ ชิ้น ในราคา ๔๐,๙๖๐ บาท พร้อมทั้งวางมัดจำให้ผู้ต้องหาไว้อีกจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

โดยตกลงจะส่งมอบสินค้าที่สั่งซื้อทั้งสองครั้งพร้อมกัน ในวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๑ แต่เมื่อครบกำหนดผู้กล่าวหา ก็ยังไม่ได้รับมอบสินค้าแต่อย่างใด จึงได้ติดต่อทวงถามจากผู้ต้องหาทางโทรศัพท์ในระยะแรกผู้ต้องหายังคงเพิกเฉยแต่ในระยะเวลาต่อมา ก็ไม่สามารถติดต่อกับผู้ต้องหาได้อีก ผู้กล่าวหาจึงได้เดินทางไปสถานที่ตั้งโรงงานที่จังหวัดเชียงใหม่ตามสถานที่อยู่ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ก็ไม่พบว่า มีโรงงานดังกล่าวแต่อย่างใด หลังจากนั้นผู้กล่าวหาได้กลับมาที่ร้านของผู้ต้องหาที่สวนจตุจักรไม่พบผู้ต้องหา ทราบว่าผู้ต้องหาได้เลิกประกอบกิจการแล้ว จึงมั่นใจว่าถูกผู้ต้องหาหลอกลวงเอาเงินค่ามัดจำสินค้าไป ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้เสียหายได้สั่งซื้อผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้มะม่วง จำนวน ๖,๐๐๐ ชิ้น ราคา ๓,๙๔,๓๓๐ บาท และเครื่องเล่นเกมที่ทำจากไม้ จำนวน ๓๖๐ ชิ้น ราคา ๔๐,๙๐๐ บาท จากผู้ต้องหา และชำระเงินมัดจำให้ผู้ต้องหาไปจำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท ก็เนื่องจากผู้ต้องหาบุตรรองว่าเป็นเจ้าของโรงงานซึ่งผลิตสินค้าดังกล่าว และนัดส่งมอบสินค้ากันภายในเวลาที่กำหนดไว้ ครั้นเมื่อครบกำหนดเวลาส่งมอบสินค้าปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่สามารถส่งสินค้าที่สั่งซื้อให้ผู้เสียหายได้และปิดร้านหลบหนีไป ทั้งผู้ต้องหาก็มิได้เป็นเจ้าของโรงงานตามที่กล่าวอ้างต่อผู้เสียหายแต่อย่างใด ดังนี้ ตามพฤติการณ์แสดงว่าผู้ต้องหาเจตนาทุจริตหลอกลวงผู้เสียหาย โดยการให้คำรับรองด้วยข้อความอันเป็นเท็จมาแต่ต้นเพื่อหวังจะได้เงินจากผู้เสียหายเท่านั้น จนผู้เสียหายหลงเชื่อยอมมอบเงินมัดจำให้แก่ผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ และขอให้ศาลสั่งให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้เงินจำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

เด็กเล่นพ่อแม่ลูกโดยไม่มี ความมุ่งหมายทางเพศไม่ผิดกระทำชำเราเด็กหญิง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๔๘/๒๕๕๓

ป.อาญา กระทำชำเรา (ม.๒๓/๓/ วรรคสาม)

ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาอายุเพียง ๑๑ ปีเศษ ส่วนผู้เสียหายอายุ ๕ ปีเศษ ได้เล่นพ่อแม่ลูกในบ้านของผู้ต้องหา การที่ผู้ต้องหาหอมแก้มและกอดผู้เสียหายแล้วใช้อวัยวะเพศมาถูที่อวัยวะเพศของผู้เสียหายหนึ่งครั้ง เมื่อผู้เสียหายบอกว่าเจ็บ ผู้ต้องหาก็ก่เลิกทำการกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาได้กระทำตามประสาเด็ก ซึ่งอาจจะเป็นการเลียนแบบจากสื่อต่างๆ โดยไม่มี ความมุ่งหมายทางเพศ การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่ได้มีเจตนากระทำชำเราผู้เสียหายในทางเพศ ไม่ผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า วันเกิดเหตุ ผู้เสียหายอายุ ๕ ปีเศษ ได้เล่นพ่อแม่ลูกกับผู้ต้องหาอายุ ๑๑ ปีเศษ และเด็กหญิง ศ. อายุ ๘ ปี ซึ่งเป็นน้องสาวของผู้ต้องหาอยู่ที่ชั้นล่างของบ้านผู้ต้องหา ต่อมาขณะที่ผู้เสียหายอยู่ในห้องนอนกับผู้ต้องหาเพียงสองคน ผู้ต้องหาได้ดึงมือผู้เสียหายให้ไปนอนบนเตียงแล้วหอมแก้มและกอดผู้เสียหายแล้วถลกกระโปรงของผู้เสียหายขึ้นพร้อมดึงกางเกงในออกจากตัวผู้เสียหาย จากนั้นผู้ต้องหาได้ดึงกางเกงในของตนเองออกแล้วใช้อวัยวะเพศของผู้ต้องหามาถูที่อวัยวะเพศของผู้เสียหายหนึ่งครั้ง ผู้เสียหายบอกว่าเจ็บ ผู้ต้องหาก็ก่เลิกทำ ต่อมายายของผู้เสียหายมาตาม เห็นผู้เสียหายร้องไห้จึงนำผู้เสียหายกลับบ้าน สอบถามผู้เสียหายได้ความว่าผู้ต้องหาเอาอวัยวะเพศใส่อวัยวะเพศของผู้เสียหาย จึงได้พาไปพบแพทย์ ผลการตรวจอวัยวะเพศของผู้เสียหายพบบาดแผลถลอกบริเวณแคมในขนาด ๐.๕ ซม. ซึ่งแพทย์ลงความเห็นว่ามีพบหลักฐานการร่วมประเวณี

คดีมีปัญหาคำชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาอายุเพียง ๑๑ ปีเศษ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ผู้เสียหายอายุ ๕ ปีเศษ เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล ๒ ทั้งคู่ จึงยังอยู่ในวัยเด็กด้วยกัน ก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาและผู้เสียหายได้เล่นพ่อแม่ลูกในบ้านของผู้ต้องหา การที่ผู้ต้องหาหอมแก้มและกอดผู้เสียหายแล้วใช้อวัยวะเพศมาถูที่อวัยวะเพศของผู้เสียหาย หนึ่งครั้งเมื่อผู้เสียหายบอกว่าเจ็บ ผู้ต้องหาก็ก่เลิกทำ การกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวน่าเชื่อว่า ผู้ต้องหาได้กระทำตามประสาเด็ก ซึ่งอาจจะเป็นการเลียนแบบจากสื่อต่างๆ โดยไม่มีความมุ่งหมายทางเพศ การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่ได้มีเจตนากระทำชำเราผู้เสียหายในทางเพศ ซ้ำขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓/๓ วรรคสาม พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๓

ความเห็นแย้งในฐานะความผิดที่พนักงานสอบสวนมิได้มีความเห็นไว้ ไม่ถือเป็นความเห็นแย้ง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๕๒/๒๕๕๓

พ.ร.บ. พนักงานอัยการฯ (ม. ๑๒)

พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ (ม. ๓, ๔, ๒๕, ๓๘, ๔๓, ๕๔, ๓/๘, ๓/๙, ๘๑, ๘๒, ๙๑)

พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ฯ (ม. ๔, ๖, ๘, ๑๕, ๒๘, ๓๑, ๖๑, ๓/๐, ๓/๕, ๓/๖, ๓/๘)

พ.ร.บ. ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ (ม. ๖)

ป.อาญา หลายกรรม (ม. ๙๑)

ป.วิ.อาญา ความเห็นแย้ง (ม. ๑๔๕)

แม้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจะมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๓, ๔, ๒๕, ๔๓, ๓/๘, ๘๑ แต่พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องในความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง, ๓/๘ ดังนั้นความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องในฐานะความผิดตามมาตรา ๔๓, ๘๑ หาใช้ความเห็นแย้งที่อัยการสูงสุดจะชี้ขาดตามมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่เมื่อพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหา กระทำความผิดตามมาตรา ๔๓, ๘๑ อัยการสูงสุดย่อมมีอำนาจสั่งได้ตามพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๔๘ มาตรา ๑๒ (ปัจจุบันเป็นพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๕)

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย ก. ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัท ร. ผู้เสียหายที่ ๑ และรับมอบอำนาจช่วงจากบริษัท บ. บริษัท พ. และบริษัท ฟ. ผู้เสียหายที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ตามลำดับ ตรวจพบว่าที่บริเวณแผงลอยไม่มีเลขที่ตลาดนัดบ้าต้อย ตำบลบางชะแยง อำเภอเมือง จังหวัด

ปทุมธานี ลักลอบจำหน่ายแผ่นซีดี ดีวีดี และวีซีดีละเมิดลิขสิทธิ์ จึงแจ้งสืบตำรวจโท จ. เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ต้องหาได้ขณะวางแผงขายอยู่ในร้าน พร้อมด้วยแผ่นซีดีเพลงคาราโอเกะ จำนวน ๑๐๐ แผ่น แผ่นซีดีเพลงเอ็มพี ๓ จำนวน ๓๑ แผ่น แผ่นดีวีดีคาราโอเกะ จำนวน ๔๔ แผ่น แผ่นวีซีดีภาพยนตร์ จำนวน ๑๖ แผ่น แผ่นดีวีดีภาพยนตร์ จำนวน ๒๑ แผ่น รวมจำนวน ๒๑๒ แผ่น เป็นของกลาง ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น ด้วยการขาย เสนอขาย ให้เช่า เสนอให้เช่า ซึ่งเทปวัสดุโทรทัศน์อันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ วิดีทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับผลประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับอนุญาต และประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่าย ภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยไม่แสดงหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายอนุญาต ไม่ถูกต้อง ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง, ๓๘ วรรคหนึ่ง, ๓๘, ๓๙ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๔, ๖, ๓๑ วรรคหนึ่ง, ๓๐

พนักงานอัยการ มีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ด้วยการขาย เสนอขาย มีไว้เพื่อขาย ซึ่งงานดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ สิ่งบันทึกเสียง ภาพยนตร์ และประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ และวีดิทัศน์โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๔, ๖, ๘, ๑๕, ๒๘, ๓๑, ๖๑, ๓๐, ๓๕, ๓๖, ๓๘ พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๖ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓, ๔, ๓๘, ๕๔, ๓๙, ๘๒, ๙๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานประกอบกิจการ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับ อนุญาตจากคณะกรรมการฯ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓, ๔, ๒๕, ๔๓, ๓๘, ๘๑, ๙๑

ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติปฏิบัติราชการแทนผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแจ้ง คำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการที่พนักงานสอบสวนมิได้มีความเห็นไว้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดพิจารณาว่า ความเห็นแย้งในฐานะความผิดที่พนักงานสอบสวนมิได้มีความเห็นไว้เป็นความเห็นแย้งที่อัยการสูงสุดต้องพิจารณาชี้ขาดหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหา นำแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย จำนวน ๕๑ แผ่น แผ่นวีซีดีภาพยนตร์ที่ไม่มีผู้ยืนยันลิขสิทธิ์ จำนวน ๑๖ แผ่น แผ่นวีซีดีภาพยนตร์ที่ไม่มีผู้ยืนยันลิขสิทธิ์ จำนวน ๒๑ แผ่น ของกลาง ซึ่งไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ออกจำหน่ายในร้านค้าแผงลอยที่เกิดเหตุ จึงมีความผิดฐานนำออกจำหน่ายในราชอาณาจักรซึ่งภาพยนตร์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๒๕ วรรคหนึ่ง, ๓/๘ และการที่ผู้ต้องหา นำแผ่นวีซีดีคาราโอเกะละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย จำนวน ๙ แผ่น แผ่นวีซีดีคาราโอเกะละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย จำนวน ๖ แผ่น และแผ่นวีซีดีคาราโอเกะที่ไม่มีผู้ยืนยันลิขสิทธิ์ จำนวน ๔๔ แผ่น ของกลาง ซึ่งไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ออกจำหน่ายในร้านค้าแผงลอยที่เกิดเหตุ จึงมีความผิดฐานนำออกจำหน่ายในราชอาณาจักรซึ่งวีดิทัศน์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๔๓ วรรคหนึ่ง, ๘๑ ได้พิจารณาความเห็นทางคดีของพนักงานสอบสวนในรายงานการสอบสวน พนักงานสอบสวน เห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาในฐานะความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง, ๓/๘ แต่พนักงานอัยการ ได้มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในฐานะความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓, ๔, ๒๕, ๔๓, ๓/๘, ๘๑ คำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาของพนักงานอัยการ ในฐานะความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๓, ๘๑ จึงเป็นคำสั่งไม่ฟ้องในฐานะความผิดที่พนักงานสอบสวนมิได้มีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้องไว้ แม้ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปฏิบัติราชการแทนผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จะมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้อง ในฐานะความผิดตามมาตรา ๔๓, ๘๑ ก็หาใช้ความเห็นแย้งที่อัยการสูงสุดจะชี้ขาด

ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่เมื่อพยานหลักฐานในสำนวนคดีฟังได้ว่าผู้ต้องหากระทำความผิดในฐานความผิดนี้ อัยการสูงสุดย่อมมีอำนาจสั่งคดีได้ตามพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๙๘ มาตรา ๑๒ ที่แก้ไขใหม่ (ปัจจุบันเป็นพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕) ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานนำออกจำหน่ายในราชอาณาจักร ซึ่งภาพยนตร์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๒๕๖๖ วรรคหนึ่ง, ๓/๘ และใช้อำนาจอัยการสูงสุดออกคำสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานนำออกจำหน่ายในราชอาณาจักรซึ่งวีดิทัศน์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๔๓ วรรคหนึ่ง, ๘๑ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อเท็จจริงและข้อหาแก่ผู้ต้องหา ให้ถูกต้องตามฐานความผิดที่ขาดให้ฟ้องและที่ออกคำสั่งฟ้อง โดยให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔, ๑๓๔/๑-๑๓๔/๔ ให้ถูกต้องครบถ้วน

ผู้สนับสนุนการกระทำความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๓/๒๕๕๓

พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ (ม. ๖๔)

ป.อาญา ผู้สนับสนุน (ม. ๘๖)

ผู้ต้องหาเป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์กระบะของกลางจากบริษัท อ. ผู้ต้องหาจึงเป็นผู้ครอบครองรถยนต์กระบะของกลาง การที่คนร้ายได้นำรถยนต์กระบะของกลางซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหา ไปใช้ในการกระทำความผิดบรรทุกคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรจนถูกยึดเป็นของกลาง แม้จะไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาได้ร่วมกระทำความผิดกับคนร้าย แต่เมื่อพนักงานสอบสวนออกหมายเรียกให้ผู้ต้องหามาพบเพื่อสอบปากคำ ผู้ต้องหากลับไม่ยอมมาพบพนักงานสอบสวนและเพิกเฉยไม่ติดตามขอรับรถยนต์กระบะของกลางคืน ทั้งที่รถดังกล่าวเป็นทรัพย์สินมีราคาสูงและผู้ต้องหาได้ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อไปแล้วเป็นเงินกว่าแสนบาทอันเป็นการผิดวิสัยที่คนทั่วไปจะพึงกระทำตามพฤติการณ์น่าเชื่อว่า ผู้ต้องหาได้มอบการครอบครองรถยนต์กระบะของกลางให้คนร้ายเพื่อนำไปใช้กระทำความผิดดังกล่าว การกระทำของผู้ต้องหาถือเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่คนร้ายจึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดของคนร้าย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุขณะที่เจ้าหน้าที่ชุดรักษาความปลอดภัยหมู่บ้านกำลังตั้งจุดตรวจบนถนนสายบ้านทิพย์-บ้านห้วยเสือ ตำบลชะแล อำเภอกองคา จ. จันทบุรี มีรถกระบะต้องสงสัยสองคันขับหลบหนีจุดตรวจ เจ้าหน้าที่จึงได้ขับรถติดตาม ระหว่างนั้นรถยนต์กระบะคันหน้าได้หยุดรถโดยกะทันหันทำให้รถยนต์กระบะคันหลังพุ่งเข้าชนท้ายรถยนต์กระบะคันหน้า แล้วคนขับรถยนต์กระบะคันหลังได้ลงจากรถวิ่งหลบหนีไป หลังจากนั้นรถยนต์กระบะคันหน้าได้แล่นหลบหนีไป เจ้าหน้าที่จึงตรวจค้นรถยนต์กระบะคันหลังที่จอดอยู่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

และตรวจค้นรอบ ๆ ที่เกิดเหตุ พบคนต่างด้าวหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยผิดกฎหมาย จำนวน ๑๓ คน สอบถามแจ้งว่าโดยสารมาในรถยนต์กระบะคันดังกล่าวเพื่อจะไปทำงานรับจ้างในเขตจังหวัดสมุทรสาครและรังสิต จึงแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมคนต่างด้าวดังกล่าวแยกดำเนินคดีต่างหากและยึดรถยนต์กระบะคันดังกล่าวไว้เป็นของกลางคดีนี้ จากการตรวจสอบหมายเลขทะเบียนรถยนต์กระบะของกลางดังกล่าวปรากฏว่าเป็นของบริษัท อ. ซึ่งได้ให้ผู้ต้องหาเช่าซื้อ พนักงานสอบสวนจึงดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ส่วนคนขับรถยนต์กระบะทั้งสองคันจากการสืบสวนไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานร่วมกันซ่อนเร้นหรือช่วยด้วยประการใด ๆ แก่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยผิดกฎหมาย เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุมีคนร้ายที่ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดได้ขับรถยนต์กระบะคนละคันบรรทุกคนต่างด้าวชาวพม่าที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายไปส่งทำงานที่จังหวัดสมุทรสาครและจังหวัดปทุมธานี ระหว่างทางเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมคนต่างด้าวดังกล่าวได้บางส่วนและยึดรถยนต์กระบะคันหนึ่งได้เป็นของกลาง ส่วนคนร้ายทั้งสองที่เป็นผู้ขับรถสามารถหลบหนีไปได้ เมื่อปรากฏหลักฐานว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์กระบะของกลางจากบริษัท อ. ผู้ต้องหาจึงเป็นผู้ครอบครองรถยนต์กระบะของกลางที่คนร้ายได้นำรถยนต์กระบะของกลางซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหาไปใช้กระทำความผิดจนถูกยึดเป็นของกลาง แม้จะไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่า ผู้ต้องหาได้ร่วมกระทำความผิดกับคนร้าย แต่เมื่อพนักงานสอบสวนออกหมายเรียกให้ผู้ต้องหามาพบเพื่อสอบปากคำ ผู้ต้องหากลับไม่ยอมมาพบพนักงานสอบสวนและเพิกเฉยไม่ติดตามขอรับรถยนต์กระบะของกลางคืน ทั้งที่รถดังกล่าวเป็นทรัพย์สินมีราคาสูงและผู้ต้องหาได้ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อไปแล้วเป็นเงินกว่าหนึ่งแสนบาท อันเป็นการผิดวิสัยที่คนทั่วไปจะพึงกระทำ ตามพฤติการณ์น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาได้มอบการครอบครองรถยนต์กระบะของกลางให้คนร้ายเพื่อนำไปใช้กระทำความผิดดังกล่าว การกระทำของผู้ต้องหาถือเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่คนร้ายจึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดของคนร้าย คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา

ฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานรู้ว่าคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืน
ต่อกฎหมาย ซ่อนเร้นหรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม
ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖
ส่วนรณนัยยะของกลางให้แจ้งพนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา ๘๕ และให้แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรีจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหา
มาฟ้องคดีภายในอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าร่วมกันวิ่งราวทรัพย์แล้ว ไม่เป็นความผิดฐานรับของโจรอีก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๖/๒๕๕๓

ป.อาญา ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยใช้นามพาหนะ (ม. ๓๓๖, ๓๓๖ ทวิ, ๘๓)
รับของโจร (ม. ๓๕๓)

คนร้าย ๒ คนขับรถจักรยานยนต์วิ่งราวทรัพย์เอากระเป๋าสะพายของผู้เสียหายไป ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจจับผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ในคดีอื่น ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การว่าได้ร่วมกับ ผู้ต้องหาที่ ๑ วิ่งราวทรัพย์ของผู้เสียหาย และสามารถจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พร้อมด้วย โทรศัพท์มือถือยี่ห้อซัมซุง ๑ เครื่อง ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๑ รับว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ วิ่งราวมาผู้เสียหายตรวจดูโทรศัพท์แล้วยืนยันว่าเป็นของตนที่ถูกวิ่งราวเอาไปจริง และผู้เสียหายยังยืนยันว่าภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นคนร้ายและ รถจักรยานยนต์ของกลาง มีลักษณะคล้ายกับรถที่คนร้ายใช้ก่อเหตุ พยานหลักฐาน จึงรับฟังได้ว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำผิดฐานวิ่งราวทรัพย์โดยใช้นามพาหนะฯ และไม่เป็นความผิดฐานรับของโจรอีก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้เสียหายกับนาย บ. ได้ขับรถมาจอดในที่เกิดเหตุ ขณะผู้เสียหายลงรถพร้อมกระเป๋าได้มีคนร้ายขี่รถจักรยานยนต์เข้ามาใกล้ผู้เสียหายแล้วชะลอรถ และคนที่ซ้อนท้ายได้กระชากกระเป๋าสะพายที่คล้องอยู่ที่แขนซ้ายของผู้เสียหายไป ต่อมาวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๒ ร้อยตำรวจเอก จ. เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลสามเสน ได้จับกุมตัวผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ในข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย จากการขยายผลผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อเหตุวิ่งราวทรัพย์เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ในเขตท้องที่สถานีตำรวจ

นครบาลพลับพลาไชย ๑ ได้โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อซัมซุง ๑ เครื่อง วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ร้อยตำรวจเอก จ. ออกตรวจท้องที่พบผู้ต้องหาที่ ๑ ยืนอยู่บริเวณดังกล่าว จึงทำการตรวจค้นพบโทรศัพท์มือถือยี่ห้อซัมซุง รุ่นแอล ๗๐๐ จำนวน ๑ เครื่อง ผู้ต้องหาที่ ๑ รับว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ วังราวมาจากที่เกิดเหตุ จึงได้ตรวจสอบมายังสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๑ พบว่ามีเหตุวังราวทรัพย์สินโดยผู้เสียหายได้มาแจ้งความไว้ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้เสียหายได้ตรวจดูโทรศัพท์ที่ยึดได้จากผู้ต้องหาที่ ๑ แล้วยืนยันว่าโทรศัพท์เครื่องดังกล่าวเป็นโทรศัพท์ที่ถูกคนร้ายวังราวไปจริง และคนซ่อนท้ายที่กระชากกระเป๋ารูปพรรณสัณฐานตรงกับผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อตรวจดูโทรศัพท์มือถือพบภาพผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในเครื่อง และยืนยันว่าบุคคลทั้งสองคือ คนร้ายที่ร่วมกันวังราวทรัพย์สินเอาโทรศัพท์มือถือของตนไป ร้อยตำรวจเอก จ. จึงจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ พร้อมโทรศัพท์มือถือของกลางนำส่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๑ ดำเนินคดีและยึดรถจักรยานยนต์คันที่ใช้กระทำความผิดเป็นของกลาง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันวังราวทรัพย์สิน โดยให้ยานพาหนะฯ หรือรับของโจร หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้คำให้การในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๑ และคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะพยานซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันกับผู้ต้องหาที่ ๒ และถูกศาลพิพากษาลงโทษไปแล้ว ที่ระบุว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมเป็นคนร้ายวังราวทรัพย์สินของผู้เสียหายและเอากระเป๋าสะพายของผู้เสียหายไป จะถือเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันก็ตาม แต่คำขัดทอดดังกล่าว ก็ได้เป็นเรื่องการปิดความผิดของผู้ขัดทอดให้เป็นความผิดของผู้ต้องหาที่ ๒ แต่ผู้เดียว ทั้งหาได้มี เหตุจูงใจที่จะให้การเพื่อให้ตนพ้นผิดหรือได้รับประโยชน์จากการให้การของตนไม่ จึงไม่ต้องห้ามที่จะรับฟังคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อปรากฏว่าผู้เสียหายได้ให้การถึงดำเนินรูปพรรณของคนร้ายทั้งสองภายหลังเกิดเหตุขึ้นที่ และชี้ยืนยันภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๒ ว่าเป็นคนร้ายที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๑ ประกอบกับเมื่อพนักงานสอบสวนนำโทรศัพท์มือถือของกลางที่ยึดได้จากผู้ต้องหาที่ ๑

ให้ผู้เสียหายตรวจสอบดู ผู้เสียหายได้ยืนยันว่าเป็นทรัพย์สินของตนที่ถูกคนร้ายวิ่งราวไป และเมื่อพนักงานสอบสวนนำรถจักรยานยนต์ของกลางที่ยึดได้จากผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งรับว่าได้ใช้ในการกระทำความผิดคดีนี้ให้ผู้เสียหายตรวจสอบดู ผู้เสียหายก็ยืนยันว่ามีลักษณะคล้ายกับรถของคนร้ายที่ก่อเหตุ พยานหลักฐานจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ วิ่งราวทรัพย์สินของผู้เสียหายสำหรับความผิดฐานรับของโจร เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้กระทำความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินแล้ว แม้ผู้ต้องหาที่ ๒ จะเอาไปเสียหรือรับไว้ซึ่งทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ ก็ไม่เป็นความผิดฐานรับของโจรขึ้นอีก ซ้ำขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์สินโดยใช้นามพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์สินนั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖, ๓๓๖ ทวิ, ๘๓ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๑๓ และขอให้ศาลสั่งผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนจำนวน ๓,๙๒๐ บาท แก่ผู้เสียหาย และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓

มีความเห็นแย้งแล้ว ไม่มีเหตุที่จะกลับความเห็นเดิมเป็นเห็นชอบ กับคำสั่งไม่ฟ้อง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๘/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๔, ๑๑, ๕๔, ๗๒ ตร.)

ป.วิ.อาญา ความเห็นแย้ง (ม.๑๔๕)

เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง โดยเห็นควรสอบสวนเพิ่มเติมไปแล้ว การที่ต่อมาได้มีความเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องอีกครั้งนั้น ไม่มีเหตุที่จะกลับความเห็นเดิมได้ ถือว่าได้มีความเห็นแย้งแล้ว

คดีปรากฏข้อเท็จจริงเพียงว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ถูกจับกุมเพราะอยู่ในที่เกิดเหตุซึ่งมีการปลูกสร้างที่พักอาศัยและห้องน้ำ รวมทั้งตัดโค่นไม้หวงห้ามโดยไม่มีความชอบหลักฐานใดแสดงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้สมคบกับคนร้ายปลูกสร้างที่พักอาศัยกับห้องน้ำ และตัดโค่นไม้หวงห้ามดังกล่าว ทั้งผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นเพียงลูกจ้างได้รับคำสั่งจากนายจ้างให้มาเฝ้าที่ดินที่เกิดเหตุเท่านั้น จึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กระทำผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า วันเกิดเหตุผู้กล่าวหาพร้อมกับพวกเจ้าพนักงานป่าไม้ได้ร่วมกันออกตรวจป้องกันปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายป่าไม้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าเทือกเขานาคเกิด เมื่อไปถึงป่าเทือกเขานาคเกิด หมู่ที่ ๒ ตำบลกะรน อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต พบผู้ต้องหาทั้งสามกำลังนั่งอยู่ภายในพื้นที่เกิดเหตุ จากการตรวจสอบได้พบหน้าจำนวน ๑ หลัง ห้องน้ำ ๑ หลัง และมีการสร้างแท่งค้ำน้ำจำนวน ๔ ใบบนที่ดินดังกล่าว มีการตัดไม้บางส่วนประเภทไม้กระยาเลยจำนวน ๖-๗ ต้นซึ่งไม่สามารถใช้เป็นสินค้าได้ ผู้กล่าวหา กับพวกจึงได้ทำการตรวจสอบรังวัดพื้นที่ พบพื้นที่ที่ถูกบุกรุกจำนวน ๑๐ ไร่ ค่าเสียหายของรัฐ จำนวน ๖๘๒,๔๔๒.๒๐ บาท ผู้กล่าวหาขอตรวจสอบเอกสารสิทธิ์เกี่ยวกับที่ดินดังกล่าวจากผู้ต้องหาทั้งสามปรากฏว่าไม่สามารถแสดงเอกสารสิทธิ์เกี่ยวกับที่ดินได้ ผู้กล่าวหา กับพวก

จึงจับกุมและดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสาม แต่ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นเยาวชนได้แยกดำเนินคดีเป็นอีกสำนวนหนึ่งต่างหาก หลังจากจับกุม นาย ธ. พยานให้การว่าได้ทำสัญญาเช่าที่ดินที่เกิดเหตุจำนวน ๒๕ ไร่เศษจากนาย พ. และนาย ร. ในราคา ๖๐,๐๐๐ บาทต่อ ๖ เดือน หลังจากนั้นพยานได้ให้ผู้ต้องหาทั้งสามซึ่งเป็นลูกจ้างเป็นผู้แผ้วถางพื้นที่ซึ่งกำลังจะสร้างร้านอาหารและมีการสร้างหน้า ๑ หลัง ห้องส้วม ๑ ห้องและแท้งค์น้ำจำนวน ๔ ใบขณะอยู่ที่บ้านพักได้ทราบว่าการจ้างทั้งสามถูกเจ้าหน้าที่ป่าไม้จับกุมตัว อัยการจังหวัดภูเก็ตพิจารณาแล้วมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานร่วมกันบุกรุก ก่อสร้าง แผ้วถาง ยึดถือครอบครองพื้นที่ป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่น หรือเข้าไปกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่าโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง โดยเห็นควรสอบสวนเพิ่มเติม อัยการสูงสุดมีคำสั่งสอบสวนเพิ่มเติม ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตได้ส่งสำนวนพร้อมผลการสอบสวนเพิ่มเติมไปยังอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาชี้ขาด โดยเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง เนื่องจากเห็นว่าผู้ต้องหาทั้งสองขาดเจตนากระทำความผิด ตามความเห็นของอัยการจังหวัดภูเก็ต

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดพิจารณาว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องหรือไม่ และชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่าหรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต และร่วมกันทำไม้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองของอัยการจังหวัดภูเก็ตโดยเห็นควรให้สอบสวนเพิ่มเติมไปแล้ว การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตได้มีความเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองของอัยการจังหวัดภูเก็ตอีกครั้งนั้นไม่มีเหตุที่จะกลับความเห็นเดิมได้ จึงถือว่าคดีนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตได้มีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองของอัยการจังหวัดภูเก็ตแล้ว ดังนั้น อัยการสูงสุดจึงต้องพิจารณาชี้ขาดคดีนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ต่อไป และเมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ที่ดินที่เกิดเหตุเป็นป่าและอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

(ป่าเทือกเขานาคเกิด) หมู่ที่ ๒ ตำบลกระนวน อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ขณะเกิดเหตุนาย ธ. ได้เช่าที่ดินที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ระหว่างการดำเนินการขออนุญาต น.ส. ๓ ก. จากผู้ครอบครองที่ดิน เพื่อเข้าทำประโยชน์ และให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งเป็นลูกจ้างของตน ฝ้าดูแล ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุเจ้าพนักงานผู้จับกุมได้ออกตรวจพื้นที่พบผู้ต้องหาทั้งสาม อยู่ในบริเวณที่ดินที่เกิดเหตุ และพบว่าที่ดินที่เกิดเหตุมีการปลูกสร้างขนำ ห้องน้ำ แท็งค์น้ำ และมีไม้กระยาเลยซึ่งไม่สามารถทำเป็นสินค้าได้ประมาณ ๖-๗ ต้น วางกองอยู่กับพื้น จึงจับกุมผู้ต้องหาทั้งสามดำเนินคดี เมื่อคดีปรากฏข้อเท็จจริงเพียงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ถูกจับกุมเพราะอยู่ในที่ดินที่เกิดเหตุซึ่งมีการปลูกสร้างที่พักอาศัยและห้องน้ำรวมทั้งมีการตัดโค่น ไม้หวงห้าม โดยไม่มีพยานหลักฐานใดแสดงว่าก่อนเกิดเหตุและขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้กระทำการอย่างใดหรือมีพฤติการณ์อย่างใดแสดงถึงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้สมคบ กับคนร้ายปลูกสร้างที่พักอาศัยและห้องน้ำหรือตัดโค่นไม้หวงห้ามดังกล่าว ทั้งผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นเพียงลูกจ้าง ซึ่งได้รับคำสั่งจากนายจ้างให้มาฝ้าที่ดินที่เกิดเหตุเท่านั้น ประกอบกับ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การปฏิเสธ ข้อเท็จจริงจึงยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการ ทำลายป่าหรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต และร่วมกัน ทำไม้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๑๑, ๕๔, ๗๒ ตี พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๔๙๔ มาตรา ๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๐๓ มาตรา ๑๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๑๔ มาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๗ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

ได้รับประโยชน์จากค่าไฟฟ้าจะอ้างว่าไม่รู้เห็นในการลักกระแสไฟฟ้าไม่ได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๒/๒๕๕๓

ป.อาญา ลักทรัพย์ (ม.๓๓๔)

จุดติดตั้งมิเตอร์ไฟฟ้าและบริเวณที่พบการลักลอบตัดสายคอนโทรล อยู่ภายใน
รั้วบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าไปกระทำการใดๆ ภายในบริษัท
ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ เมื่อการกระทำดังกล่าวบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับประโยชน์เสียค่าไฟฟ้า
น้อยลง ผู้กระทำจึงต้องเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องและได้รับประโยชน์ร่วมกันกับบริษัท
ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ จึงเชื่อได้ว่า
ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันลักกระแสไฟฟ้า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ มีผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓
เป็นกรรมการ ซึ่งลงชื่อผูกพันบริษัทได้ ประกอบกิจการผลิตน้ำแข็งเพื่อขาย ผู้ต้องหาที่ ๑
ให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดพิษณุโลกติดตั้งมิเตอร์วัดกระแสไฟฟ้าเพื่อนำไฟฟ้าไปใช้ในการ
ผลิตน้ำแข็งและคิดค่ากระแสไฟฟ้าที่ใช้โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ทำสัญญาซื้อขายกระแสไฟฟ้า
กับการไฟฟ้าฯ คิดเงินค่าไฟฟ้าเป็นประเภทกิจการขนาดกลาง(๓๐) อัตราตามช่วงเวลาการใช้
(TOU) ติดตั้งหม้อแปลงรวมขนาด ๑,๐๐๐ เควีเอ ประกอบ CT ๓๐/๕ VT ๒๒๐๐๐/๑๑๐ ตัวคูณ
๑,๒๐๐ ระดับแรงดัน ๒๒ เควี ต่อมาเจ้าหน้าที่ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดพิษณุโลก
เดินทางไปตรวจสอบบริเวณที่ติดตั้งมิเตอร์ไฟฟ้า ปรากฏว่าไม่ได้รับความร่วมมือและได้รับแจ้งว่า
ผู้จัดการไม่อยู่ คนคุมกุญแจที่ติดตั้งมิเตอร์ไม่อยู่ ไม่สามารถเข้าไปตรวจสอบได้ จึงได้แจ้ง
ผู้บังคับบัญชาที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดพิษณุโลกทราบ จากนั้นได้เดินทางมาที่เกิดเหตุ
ติดต่อกับผู้ดูแลและผู้บริหารผู้ต้องหาที่ ๑ เพื่อให้ร่วมตรวจสอบ พร้อมทั้งประสานเจ้าหน้าที่
ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกร่วมตรวจสอบต่อมาผู้ดูแลสำนักงานของผู้ต้องหาที่ ๑

อนุญาตให้เจ้าหน้าที่การไฟฟ้าฯ และเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกเข้าไปตรวจสอบมิเตอร์ไฟฟ้าผลการตรวจสอบพบว่ามียอดค่าบริเวณเปลือกหุ้มสีฟ้าเหนือมิเตอร์ประมาณ ๑ ฟุต และพบว่าสายแรงดันซึ่งเป็นตัวนำทองแดง (เปลือกหุ้มสีแดง) ขนาดสาย ๒.๕ ตารางมิลลิเมตร ถูกตัดขาดจากกัน สายแรงดันสีดำขนาดสาย ๒.๕ ตารางมิลลิเมตร ถูกตัดขาดจากกัน ส่วนสายกระแสไฟฟ้าซึ่งเป็นสายที่เดินจากตัว ซี ที เพื่อมาเข้ามิเตอร์ยังเป็นปกติ ซึ่งการกระทำดังกล่าว มีผลให้มิเตอร์หมุนช้าหรือไม่หมุน(ไม่ทำงาน) การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดพิษณุโลกจึงแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด ซึ่งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคคำนวณค่าเสียหาย โดยคิดจากหน่วยการใช้ไฟฟ้าช่วงวันหลังตรวจพบการตัดสายคอนโทรล นำมาเปรียบเทียบกับหน่วยการใช้ไฟฟ้าช่วงก่อนวันตรวจพบการตัดสายคอนโทรล คำนวณส่วนต่างการใช้ไฟฟ้าในเวลาทั้งสองช่วงเป็นเปอร์เซ็นต์ จากนั้นนำเปอร์เซ็นต์ส่วนต่างดังกล่าวเป็นฐานในการปรับปรุงหน่วยการใช้ไฟฟ้าของผู้ต้องหาที่ ๑ ย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ เริ่มใช้ไฟฟารวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔,๐๕๐,๐๕๔.๖๗ บาท

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสามมีความผิดฐานร่วมกันลักกระแสไฟฟ้า หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า จุดติดตั้งมิเตอร์ไฟฟ้าและบริเวณที่พบการลักลอบตัดสายคอนโทรลตัดแปลงเชื่อมต่ออุปกรณ์ไฟฟ้าของผู้เสียหาย อยู่ภายในรั้วบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าไปหรือกระทำการใดๆ ภายในบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ เมื่อการกระทำดังกล่าวทำให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับผลประโยชน์เสียค่ากระแสไฟฟ้าน้อยลง โดยไม่มีเหตุที่บุคคลภายนอกจะเข้าไปดำเนินการแก้ไขตัดแปลงอุปกรณ์ไฟฟ้างดงกล่าว ผู้ที่กระทำจึงต้องเป็นผู้เกี่ยวข้องและได้รับประโยชน์ร่วมกันกับผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นกรรมการบริหาร เป็นผู้ดำเนินการแทนบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเชื่อได้ว่าเป็นผู้ร่วมกระทำหรือรู้เห็นในการกระทำการลักกระแสไฟฟ้างดงกล่าว พยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันร่วมกันลักทรัพย์(กระแสไฟฟ้า) ในเวลากลางคืน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๓) วรรคสอง พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ และให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันคืนหรือใช้ราคาค่ากระแสไฟฟ้า จำนวน ๑๔,๐๕๐,๐๕๔.๖๗ บาท แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคด้วย

ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นควรสั่งฟ้องพวกของผู้ต้องหาด้วย มิใช่ความเห็นแย้งที่อัยการสูงสุดจะต้องชี้ขาด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๓/๒๕๕๓

ป.วิ.อาญา ความเห็นแย้ง ไม่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิด (ม. ๑๔๕, ๑๔๐)

ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นว่าพวกของผู้ต้องหาพร้อมกับผู้ต้องหากระทำความผิด จึงเห็นควรสั่งฟ้องพวกของผู้ต้องหาด้วย ความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดดังกล่าว มิได้เป็นความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาของพนักงานอัยการ จึงมิใช่ความเห็นแย้งที่อัยการสูงสุดจะต้องพิจารณาชี้ขาด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ในวันเกิดเหตุ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกาเศษ ผู้กล่าวหา กับพวกรวม ๓ คน นั่งอยู่ภายในพัก และพวกอีกประมาณ ๔ – ๕ คน นั่งดื่มสุราอยู่ที่หน้าบ้าน ต่อมาเวลาประมาณ ๒๐.๕๐ นาฬิกา ได้มีนาย ป. เพื่อนของผู้กล่าวหาที่นั่งอยู่ที่หน้าบ้าน มาบอกกับผู้กล่าวหาว่าพวกวัยรุ่นบ้านจัดสรรมาที่หน้าบ้าน ผู้กล่าวหา กับพวกอีก ๒ คน จึงลุกไปดูพบผู้ต้องหาเมื่อการมีเมาใช้อาวุธปืนพกสั้นไม่มีลูกไม่ชนิดประกอบขึ้นเองยาว ประมาณ ๑ ศืบเศษ ใช้ยิงกับกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. โดยบรรจุครั้งละ ๑ นัด ชี้อย่างพวกของผู้กล่าวหาที่นั่งอยู่หน้าบ้านในลักษณะส่ายไปมาพร้อมกับพูดว่า “นั่งมึงออกมา นั่ง” โดยบอกให้พวกของผู้กล่าวหาให้ออกไปนั่งที่ข้างถนน จากนั้นผู้ต้องหาเดินเข้าไปหาผู้กล่าวหา และใช้อาวุธปืนดังกล่าวจี้ที่ใบหน้าผู้กล่าวหา และบอกให้ผู้กล่าวหาไปนั่งที่ถนนหน้าบ้าน แต่ผู้กล่าวหา กับพวกไม่มีผู้ใดไปนั่งตามที่ผู้ต้องหาบอก เมื่อผู้ต้องหาเห็นผู้กล่าวหาไม่ไปนั่ง จึงตีผู้กล่าวหา ๑ ครั้ง แต่ผู้ต้องหากลับล้มเองและเมื่อลุกขึ้นได้ใช้อาวุธปืนจี้ที่ใบหน้าของผู้กล่าวหาอีกโดยนิ้วของผู้ต้องหาอยู่ในโกร่งโกปิ่นและพูดบังคับขู่เชิญให้ผู้กล่าวหาไปนั่งที่ข้างถนน แต่ผู้กล่าวหาไม่ยอมจึงถูกผู้ต้องหาใช้อาวุธปืนตบที่บริเวณขมับซ้าย ๑ ครั้ง เป็นเหตุให้อาวุธปืนลั่นขึ้น ๑ นัด กระสุนปืนถูกหลังคาสังกะสีทะลุเป็นรู ๑ รู ระหว่างนั้นมีพวก

ของผู้ต้องหายื่นอุทธรณ์อยู่ใกล้ ๆ และมีนาย ต. ซึ่งผู้กล่าวหารู้จักแต่ชื่อเล่น และไม่ทราบว่ายู่ที่ใด ตะโกนบอกผู้ต้องหาว่า “ยิงมันเลย” หลังจากนั้น มีคนเข้าห้ามปรามพูดคุยกับผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงขับรถจักรยานยนต์ออกจากที่เกิดเหตุข้ามสะพานไปทางฝั่งตรงข้าม ผู้กล่าวหาเข้าแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ต่อมาผู้ต้องหาเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน ชื่นชอบผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ

พนักงานอัยการ มีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย และพยายามข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใดไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นโดยมีอาวุธปืน สั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใดไม่กระทำการใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น หรือจำยอมต่อสิ่งนั้น

ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าขณะเกิดเหตุมีพวกของผู้ต้องหาซึ่งทราบเพียงชื่อเล่นว่านาย ต. มีพฤติการณ์ร่วมกับผู้ต้องหากระทำความผิดฐานพยายามข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ๆ และพวกของผู้ต้องหาอีกประมาณ ๑๐ กว่าคนมีพฤติการณ์ร่วมกับผู้ต้องหากระทำความผิดฐานร่วมกันมีและพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะด้วย จึงเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหากับพวกตามข้อหาดังกล่าวแย้งความเห็นของพนักงานอัยการ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดพิจารณาว่า ความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นความเห็นแย้งที่อัยการสูงสุดต้องพิจารณาชี้ขาด หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า “ความเห็นแย้ง” หมายถึงความเห็นในการสั่งคดีของพนักงานอัยการกับผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณีเกิดขัดกันหรือไม่ตรงกัน โดยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ว่าราชการจังหวัดไม่เห็นชอบ

ด้วยกับคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาของพนักงานอัยการ ซึ่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องทำความเข้าใจและส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งกันไปยังอัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นว่านอกจากผู้ต้องหาแล้วยังมีพวกของผู้ต้องหา ซึ่งทราบเพียงชื่อเล่นว่านาย ต. มีพฤติการณ์ร่วมกับผู้ต้องหากระทำความผิดฐานพยายาม ช่มชู้ใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจ่ายมอบต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่า จะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของผู้ถูกช่มชู้ใจนั้นโดยมีอาวุธ และพวกของผู้ต้องหาอีก ประมาณ ๑๐ กว่าคน มีพฤติการณ์ร่วมกับผู้ต้องหากระทำความผิดฐานร่วมกันมีและพกพา อาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะ จึงเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้งพวกตามข้อหาดังกล่าวด้วยความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดดังกล่าวมิได้มีลักษณะเป็นการแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาของพนักงานอัยการในคดีนี้แต่อย่างใด จึงมิใช่ความเห็นแย้งที่อัยการสูงสุดจะต้องพิจารณาชี้ขาด แต่เมื่อความปรากฏในชั้นพิจารณาชี้ขาดความเห็นแย้งของอัยการสูงสุด ซึ่งหากอัยการสูงสุด เห็นฟ้องด้วยกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดว่านาย ต. กับพวกของผู้ต้องหาอีกประมาณ ๑๐ กว่าคน มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดคดีนี้ อัยการสูงสุดก็สามารถใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๑๒ (ปัจจุบันคือพระราชบัญญัติ องค์การอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕) มีคำสั่งฟ้องนาย ต. กับพวกของผู้ต้องหาทั้งกล่าวเพื่อให้รับโทษตามความผิดที่กระทำลงได้ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคดีใน ส่วนของนาย ต. นั้น ผู้เสียหายกับพวกให้การว่ารู้จักแต่เพียงชื่อเล่น โดยไม่ทราบชื่อ และนามสกุลจริง ไม่ทราบว่าอยู่ที่ใด ทั้งไม่ได้ให้การระบุถึงตำหนิรูปพรรณของนาย ต. ไว้ให้ เพียงพอที่จะกำหนดตัวได้แน่นอนว่าเป็นบุคคลใด ส่วนพวกของผู้ต้องหาอีกประมาณ ๑๐ กว่าคน ผู้เสียหายกับพวกก็ได้ให้การระบุถึงตำหนิรูปพรรณของบุคคลดังกล่าวไว้ให้ เพียงพอที่จะกำหนดตัวได้แน่นอนว่าเป็นบุคคลใดเช่นกัน จึงเป็นกรณีไม่ปรากฏว่าผู้ใด เป็นผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐ (๑) ซึ่งพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการจะมีความเห็นและคำสั่งได้เพียงให้งดการสอบสวน หรือให้สอบสวนต่อไปเท่านั้น สำนวนการสอบสวนคดีนี้จึงเป็นสำนวนมีทั้งปรากฏตัว ผู้กระทำความผิด และไม่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิด ซึ่งตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่า

ด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๓/ ข้อ ๕๖ วรรคท้าย ให้ถือเป็น
สำนวนปรากฏตัวผู้กระทำความผิด พนักงานอัยการไม่ต้องมีคำสั่งเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่ปรากฏตัว
ผู้กระทำความผิด ดังนั้น อัยการสูงสุดจึงไม่อาจพิจารณาสั่งคดีในส่วนของนาย ต.และพวก
ของผู้ต้องหาดังกล่าวได้ ส่งสำนวนคืนเพื่อให้พนักงานอัยการ ยื่นฟ้องผู้ต้องหาตามฐาน
ความผิดที่ได้มีคำสั่งฟ้องไว้ต่อไป

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

การข่มขืนใจ ต้องเป็นการบังคับให้กระทำหรือไม่ให้กระทำการใด ๆ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๔/๒๕๕๓

ป.อาญา ข่มขืนใจ (ม.๓๐๙)

การข่มขืนใจที่จะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ ต้องเป็นการบังคับให้ผู้ถูกข่มขืนใจกระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจ่ายอมต่อสิ่งใด การที่ผู้ต้องหาใช้อาวุธปืนจ้องเล็งไปทางผู้เสียหายทั้งสามพร้อมกับพูดว่า “ใครดีเด็กบ้านกู” “มึงแนไหม” ยังฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาได้ข่มขืนใจผู้เสียหายทั้งสามให้กระทำหรือมิให้กระทำการใด ๆ หรือจ่ายอมต่อสิ่งใด อันจะเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙

ข้อเท็จจริงได้ความว่า วันเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๑ พร้อมพวกประมาณ ๑๐ กว่าคน ขับขี่รถจักรยานยนต์ไปเที่ยวงานที่บริเวณตลาดเทศบาล ๒ บ้านท่าบ่วย จากนั้นพากันนั่งคุยกันที่บริเวณตลาดสด ขณะที่นั่งคุยกันอยู่ได้มีนาย ต. ขับขี่รถจักรยานยนต์แล่นเข้ามาโดยมีผู้ต้องหาหนึ่งซ้อนท้ายมาด้วย ส่วนอีกคันก็แล่นมาพร้อม ๆ กัน แต่ไม่ทราบว่ามีผู้ใดเป็นคนขับขี่ เมื่อรถทั้งสองคันแล่นเข้ามาจอดที่บริเวณตลาดสด ผู้ต้องหาก็ลงมาจากรถตรงเข้าหาผู้เสียหายที่ ๑ กับพวก เมื่อมาถึงก็พูดขึ้นมาว่า “ใครดีเด็กบ้านกู” แต่ผู้เสียหายที่ ๑ กับพวกไม่มีผู้ใดพูดได้ตอบแล้วผู้ต้องหาก็เดินไปหานาย ต. และเอื้อมมือไปดึงปืนที่เหน็บอยู่ที่เอวของนาย ต. ออกมา จากนั้นก็เดินมายังพวกผู้เสียหายที่ ๑ เมื่อมาถึงก็วาดปืนไปมาพร้อมกับพูดว่า “ใครดีเด็กบ้านกู” พวกผู้เสียหายที่ ๑ ก็ไม่มีผู้ใดพูดว่าอย่างไร ผู้ต้องหาวาดปืนไปมาแล้วนำปืนไปจ่อที่หน้าผู้เสียหายที่ ๓ และนำปืนไปจ่อที่หน้าผู้เสียหายที่ ๒ พร้อมกับพูดว่า “มึงแนไหม” ขณะนั้นก็มีพวกของผู้ต้องหาไม่ทราบว่าเป็นใครเดินพาตัวผู้ต้องหาออกไปจากบริเวณที่เกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ ๑ กับพวกจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจ่ายอมต่อสิ่งใดโดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเองหรือของผู้อื่นโดยมีอาวุธ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การข่มขืนใจที่จะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ ต้องเป็นการบังคับให้ผู้ถูกข่มขืนใจกระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจ่ายอมต่อสิ่งใด และผู้ถูกข่มขืนใจได้กระทำ ไม่กระทำหรือจ่ายอมต่อสิ่งนั้น เป็นผลจากการข่มขืนใจแล้ว การทำให้กลัวหรือใช้กำลังประทุษร้าย แต่ไม่ได้ข่มขืนใจให้ทำหรือไม่ทำหรือให้ยอมต่อสิ่งใดไม่เป็นความผิดตามมาตรานี้ การที่ผู้ต้องหาเพียงแต่ใช้อาวุธปืนจ้องเล็งไปทางผู้เสียหายทั้งสามพร้อมกับพูดว่า “ใครดีเด็กบ้านกู” และ “มึงแน่ไหม” จากนั้นพวกของผู้ต้องหาได้พาผู้ต้องหาขึ้นรถออกไปจากที่เกิดเหตุ ตามพฤติการณ์ดังกล่าวยังฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาได้ข่มขืนใจผู้เสียหายทั้งสามให้กระทำหรือมิให้กระทำการใด ๆ หรือจ่ายอมต่อสิ่งใด การกระทำของผู้ต้องหาไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคสอง ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจ่ายอมต่อสิ่งใดโดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเองหรือของผู้อื่นโดยมีอาวุธ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคสอง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

สั่งจ่ายเช็คขณะพ้นจากตำแหน่งกรรมการผู้มีอำนาจ ถือเป็นการกระทำส่วนตัว บริษัทไม่ต้องร่วมรับผิดชอบ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๘/๒๕๕๓

พ.ร.บ. เช็คฯ (ม.๔ (๑) (๓))

ป.อาญา ตั๋วการ หลายกรรม (ม. ๘๓, ๙๑)

ขณะผู้ต้องหาที่ ๑ ลงลายมือชื่อและประทับตราบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ สั่งจ่ายเช็คจำนวน ๔ ฉบับเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อแหวนเพชรให้กับผู้เสียหายนั้น ได้พ้นจากตำแหน่งกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ แล้ว เมื่อธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน การออกเช็คดังกล่าวเป็นการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นส่วนตัว ผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้นและออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ รู้จักเป็นเพื่อนกับผู้เสียหายมาก่อน ในวันเกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เชิญผู้เสียหายไปพบที่บริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ และขอซื้อแหวนเพชร ตัวแหวนเป็นทองคำขาวหัวเพชรเม็ดกลางหนัก ๙ กระรัต เพชรล้อมรอบหัวเพชร น้ำหนักประมาณ ๕-๖ กระรัต ที่ผู้เสียหายสวมใส่อยู่ และผู้ต้องหาชี้ไป โดยตกลงซื้อขายแหวนเพชรกันในราคา ๔,๕๐๐,๐๐๐ บาท และผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำเช็คธนาคารจำนวน ๔ ฉบับ ฉบับละ ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ๑ ฉบับ ฉบับละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๓ ฉบับ รวม ๔,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ลงลายมือชื่อและประทับตราของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ชำระหนี้ค่าแหวนเพชรให้กับผู้เสียหาย และต่อมาเมื่อเช็คถึงกำหนดชำระเงินปรากฏว่าธนาคารตามเช็คได้ปฏิเสธการจ่ายเงิน โดยให้เหตุผลว่า “เงินในบัญชีไม่พอจ่าย” ผู้เสียหายจึงแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับ

ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ โดยนางสาว ร. กรรมการผู้มีอำนาจ ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค และในข้อหาฉ้อโกง ต่อมาผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ในความผิดฐานฉ้อโกง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เดิมมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัทกระทำการแทนและมีผลผูกพันบริษัท เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ลงลายมือชื่อและประทับตราของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คของกลางจำนวน ๔ ฉบับเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อแวนพาเซอร์ให้นาย ธ. ผู้เสียหาย และต่อมาธนาคารตามเช็คได้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คของกลางทั้งสี่ฉบับ เมื่อได้ความว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ได้จดทะเบียนแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ผู้ต้องหาที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งกรรมการของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ได้จดทะเบียนแก้ไขเพิ่มเติมให้นางสาว ร. เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ เพียงคนเดียว พยานหลักฐานจึงฟังได้ว่าขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ออกเช็คของกลางดังกล่าว ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ และไม่ได้เป็นผู้แสดงเจตนาแทนบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ แต่อย่างใด อีกทั้งนางสาว ร. ก็ได้ร่วมลงชื่อเป็นผู้ส่งจ่ายหรือสลักหลังเช็คของกลางด้วย การออกเช็คของกลางดังกล่าวจึงเป็นการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นส่วนตัว ถือไม่ได้ว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๑ แม้จะปรากฏว่าขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ออกเช็คของกลางนั้น บริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่ได้แจ้งเปลี่ยนชื่อผู้มีอำนาจออกเช็คต่อธนาคารเจ้าของเช็คก็ตาม ก็ฟังได้เพียงว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ยอมให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เชิดตนเป็นตัวแทน ซึ่งเป็นเรื่องที่บริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ต้องร่วมกันรับผิดชอบกับผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อบุคคลภายนอกในทางแพ่งเท่านั้น หากมีมูลเป็นความผิดอาญาตามข้อกล่าวหาไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่ฟ้องบริษัทผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชี อันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑) (๓) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

นิติบุคคลอาคารชุด มีหน้าที่ต้องดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลาง ให้อยู่ในสภาพใช้งานได้อย่างดี

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐๘/๒๕๕๓

ป.อาญา ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส (ม.๓๐๐)

นิติบุคคลอาคารชุด ผู้ต้องหาที่ ๑, ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้จัดการและผู้ต้องหาที่ ๓ ผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลรับผิดชอบอาคารชุด มีหน้าที่ร่วมกันจัดการดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลางให้อยู่ในสภาพที่ไม่ให้เกิดอันตรายใด ๆ แก่ผู้พักอาศัย การที่ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ มิได้ตรวจสภาพการใช้งานและซ่อมบำรุงลิฟท์ ทั้งที่มีผู้พบเห็นและแจ้งแล้วว่าลวดสลิงขาดบางเส้น จนเป็นเหตุให้ลวดสลิงลิฟท์ขาด ทำให้ผู้เสียหายซึ่งโดยสารอยู่ในลิฟท์ร่วงหล่นลงพื้นชั้นล่างได้รับอันตรายสาหัส ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ จึงมีความผิดฐานร่วมกันกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัท ว. จำกัด ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนและเป็นเจ้าของอาคาร อ. คอนโด ได้จดทะเบียนอาคาร อ. คอนโด เป็นนิติบุคคลใช้ชื่อว่าอาคารชุด อ. คอนโด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการและดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลางของอาคารชุด และให้มีอำนาจกระทำการใด ๆ เพื่อประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ ตามข้อบังคับและมติของเจ้าของร่วม ภายใต้ข้อบังคับของพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ.๒๕๒๒ โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้จัดการอาคารชุดดังกล่าวและได้รับอนุญาตให้จดทะเบียนมีชื่อว่า นิติบุคคลอาคารชุด อ. คอนโดมีเนียมผู้ต้องหาที่ ๑ โดยมีทรัพย์สินส่วนกลางคือที่ดิน, ทรัพย์สินส่วนกลางภายในอาคารชุด, ทรัพย์สินส่วนกลางที่ใช้ร่วมกันในอาคารชุด ได้แก่ลิฟท์โดยสาร ๑ เครื่อง และช่องลิฟท์โดยสาร ๑ ช่อง รวมทั้งห้องเครื่องลิฟท์โดยสารและหลังคาลิฟท์โดยสาร ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้ดูแลและเก็บเงินค่าส่วนกลางแทนผู้ต้องหาที่ ๒ อาคารชุดของผู้ต้องหาที่ ๑ มีทั้งหมด ๙ ชั้น มีที่จอดรถอยู่ชั้น ๑ และชั้น ๒ ของอาคาร แต่ไม่มีทางรถขึ้นไปลานจอดรถ

ชั้น ๒ การนำรถไปจอดที่ชั้น ๒ ต้องขับรถเข้าไปจอดในลิฟท์ซึ่งใช้ยกขึ้นไปชั้น ๒ ได้ครั้งละ ๑ คัน โดยมี นาย ก. พนักงานรักษาความปลอดภัยเป็นคนคอยกดสวิทช์ไฟฟ้าให้ลิฟท์ยกรถยนต์ขึ้นลงชั้น ๑ และชั้น ๒ ต่อมาผู้พักอาศัยอยู่ในอาคารชุดของผู้ต้องหาที่ ๑ พบว่าเส้นลวดที่จุดลิฟท์ยกรถยนต์ขาดออกบางเส้น และเวลาลิฟท์ทำงานจะมีเสียงดัง จึงแจ้งให้นาย ก. ทราบ ซึ่งนาย ก. ได้แจ้งให้ผู้จัดการทราบแล้ว ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้เสียหายขับรถยนต์จากบริเวณลานจอดรถยนต์ ชั้น ๒ เข้าไปในลิฟท์เพื่อลงไปยังชั้น ๑ ขณะที่นาย ก. กำลังกดสวิทช์ให้ลิฟท์ลงไปชั้น ๑ ลวดสลิงที่ใช้สำหรับดึงลิฟท์ขึ้นลงได้ขาดออกเป็นเหตุให้ลิฟท์ได้เลื่อนลงไปชั้น ๑ อย่างรวดเร็วและกระแทกพื้นชั้น ๑ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บสาหัส กระดูกสันหลังแตกหัก และเคล็ดหลายแห่งต้องใช้เวลารักษาประมาณ ๑ ปี จึงหาย และรถยนต์ได้รับความเสียหายคิดเป็นเงินประมาณ ๕๕,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสาม

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกันกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานรับฟังได้ว่า นิติบุคคลอาคารชุด อ. คอนโดมิเนียม ผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งได้รับมอบหมายจากบริษัท ว. จำกัด เจ้าของอาคารชุด อ. คอนโดมิเนียม ให้มีหน้าที่รับผิดชอบและให้บริการอาคาร อ. คอนโดมิเนียมต่างร่วมกันมีหน้าที่ในการจัดการดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลางของอาคารดังกล่าว รวมทั้งต้องทำการตรวจสอบอุปกรณ์ที่ใช้ในอาคาร เช่น ลิฟท์โดยสาร ลิฟท์ขนส่งรถยนต์ ให้อยู่ในสภาพที่ไม่ให้เกิดอันตรายใด ๆ แก่ผู้พักอาศัยในอาคารดังกล่าว การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๓ มิได้ดำเนินการให้มีการตรวจสอบสภาพการใช้งานหรือมีการซ่อมบำรุงสภาพของลิฟท์ และแก้ไขกรณีมีผู้พบเห็นลวดสลิงที่ผูกยึดจุดติดตั้งตัวลิฟท์ขนส่งรถยนต์ขาดเป็นบางเส้น จนเป็นเหตุให้เส้นลวดสลิงที่ผูกยึดลิฟท์ขนส่งรถยนต์ดังกล่าวขาดหล่นลงสู่ชั้นล่าง เป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่พักอาศัยอยู่ในอาคารดังกล่าวซึ่งโดยสารอยู่ในลิฟท์ขณะจะนำรถยนต์สู่พื้นชั้นล่างได้รับอันตรายสาหัส การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๓ จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้อง

นิติบุคคลอาคารชุด อ. คอนโดมิเนียม ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐ และชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐ แต่ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๓ แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวมาดำเนินคดีภายในอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ไม่ได้ร่วมในการแจ้งเกิดอันเป็นเท็จ แต่ใช้เป็นหลักฐานในการขอมีบัตร ประจำตัวประชาชนหรือแจ้งย้าย ผู้กระทำไม่มีความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐๙/๒๕๕๓

พ.ร.บ. การทะเบียนราษฎรฯ (ม. ๕๐)

พ.ร.บ. บัตรประจำตัวประชาชนฯ (ม. ๑๔)

ขณะที่มีการแจ้งเกิดผู้ต้องหาที่ ๑ มีอายุเพียง ๖ ปี ยังเป็นเด็กเล็กยังไม่อาจ
ร่วมกับผู้อื่นทำการแจ้งเกิดอันเป็นเท็จได้ การแจ้งย้ายชื่อของผู้ต้องหาที่ ๑ เข้าไปใน
ทะเบียนบ้านอื่นหลายครั้ง เป็นการแจ้งย้ายที่อยู่ตามผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นลุง
และป้าของผู้ต้องหาที่ ๑ ส่วนการยื่นขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ของผู้ต้องหาที่ ๑
ก็อาจทำไปโดยไม่ทราบว่าการแจ้งเกิดอันเป็นเท็จ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓
แม้เป็นลุงและป้า ก็ไม่ปรากฏว่าเป็นผู้แจ้งหรือรู้เห็นกับการแจ้งเกิดอันเป็นเท็จดังกล่าว
การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมในการแจ้งย้ายชื่อผู้ต้องหาที่ ๑ เข้าทะเบียนบ้านของ
ผู้ต้องหาที่ ๒ ก็ในฐานะเป็นลุงและดำเนินการตามขั้นตอนของทางราชการ
พยานหลักฐานไม่พอพียงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีส่วนร่วมในการกระทำผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหา ได้รับคำสั่งจากผู้อำนวยการเขตบางกะปิให้
ตรวจสอบกรณีบุคคลมีชื่อและทำบัตรประจำตัวประชาชนโดยมิชอบในรายของนางสาว ณ.
ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งทางที่ว่าการอำเภอเสนา จังหวัดหนองคาย ได้มีหนังสือแจ้งให้ทราบว่า
ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับการเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านโดยมิชอบ ผู้กล่าวหาจึงได้ทำการตรวจสอบ
ข้อมูลทางทะเบียนราษฎรเขตบางกะปิ พบว่าเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๕ ผู้ต้องหาที่ ๑
ได้แจ้งย้ายจากสำนักงานเขตจตุจักรเข้ามายังบ้านเลขที่ ๑๑๕๓/๓ โดยมีนาย ว. ผู้ต้องหาที่ ๒
ซึ่งเป็นเจ้าบ้านได้มอบหมายให้ นางสาว ร. ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้มาแจ้งย้ายเข้า และต่อมาวันที่

๑๓/ ตุลาคม ๒๕๔๕ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชนกรณีบัตรหายโดยมีผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้รับรองในการขอมีบัตร จากการตรวจสอบหลักฐานพบว่าเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตบางกะปิไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและรู้เห็นเกี่ยวกับการกระทำความผิด เพราะได้ตรวจสอบหลักฐาน ซึ่งมีการออกโดยเจ้าพนักงานและเชื่อว่าเป็นหลักฐานที่ถูกต้อง จึงได้จัดทำให้ผู้ต้องหาที่ ๑ มีชื่อในทะเบียนบ้านและทำบัตรประจำตัวประชาชนให้ ผู้กล่าวหาได้รายงานให้ผู้อำนวยการเขตบางกะปิทราบและได้มีการจำหน่ายคำขอมีบัตร และจำหน่ายชื่อของผู้ต้องหาที่ ๑ ออกจากทะเบียนบ้านแล้ว ทางสำนักงานเขตบางกะปิ เห็นว่าการกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามเป็นการกระทำความผิดก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการและผู้อื่น จึงได้มอบอำนาจให้ผู้กล่าวหาไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสาม แต่ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๓ ถึงแก่ความตาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันทำ ใช้ หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จ หรือกระทำเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อ หรือมีรายการอย่างหนึ่งอย่างใดในทะเบียนบ้าน หรือเอกสารการทะเบียนราษฎรอื่นโดยมิชอบ และร่วมกันแจ้งข้อความหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในการขอมีบัตรหรือการขอมีบัตรใหม่ หรือเปลี่ยนบัตรประจำตัวประชาชน หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นบุตรของนาย ท. กับนาง จ. และผู้ต้องหาที่ ๑ เกิดที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๒๘ ดังนั้น ในขณะที่มีผู้ไปแจ้งการเกิดของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่อำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย ที่มีนาย ย. ผู้ช่วยนายทะเบียนอำเภอเซกา เป็นผู้รับแจ้งการเกิดในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ นั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ มีอายุเพียง ๖ ปี ยังเป็นเด็กเล็ก ย่อมไม่อาจดำเนินการแจ้งหรือรู้ผิดชอบร่วมกับผู้อื่นทำการแจ้งการเกิดอันเป็นเท็จดังกล่าวได้ และการแจ้งย้ายชื่อของผู้ต้องหาที่ ๑ ไปเข้าอยู่ในทะเบียนบ้านอื่นอีกหลายครั้ง ก็เป็นการแจ้งย้ายที่อยู่ตามผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ที่เป็นลุงและป้าของผู้ต้องหาที่ ๑ ส่วนการยื่นขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ของผู้ต้องหาที่ ๑ ก็อาจกระทำไปโดยไม่ทราบหรืออาจจดจำไม่ได้ว่าได้รับการแจ้ง

การเกิดอันเป็นเท็จในขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ยังเป็นเด็กเล็กดังกล่าว ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งถึงแม้จะเป็นลูกของผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ก็ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ได้เป็นผู้แจ้ง หรือได้รู้เห็นกับการแจ้งการเกิดอันเป็นเท็จดังกล่าวแต่อย่างใด การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมในการแจ้งการย้ายชื่อผู้ต้องหาที่ ๑ เข้าไปอยู่ในทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ ก็เป็นการกระทำไปในฐานะที่เป็นลูกของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งก็ได้ดำเนินการตามขั้นตอนของทางราชการ โดยใช้เอกสารที่ออกโดยเจ้าพนักงานที่วิญญูชนทั่วไปเชื่อว่าเป็นหลักฐานที่ถูกต้อง ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ลงชื่อรับรองผู้ต้องหาที่ ๑ ในบันทึกคำให้การรับรองบุคคล ในการขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ของผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อเจ้าหน้าที่เขตบางกะปิ แต่อย่างใด พยานหลักฐานจึงไม่พอฟังว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ซึ่งขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันทำ ใช้ หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จ หรือกระทำเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อ หรือมีรายการอย่างหนึ่งอย่างใดในทะเบียนบ้าน หรือเอกสารการทะเบียนราษฎรอื่นโดยมิชอบ และร่วมกันแจ้งข้อความหรือแสดงหลักฐาน อันเป็นเท็จต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในการขอมีบัตรหรือการขอมีบัตรใหม่หรือเปลี่ยน บัตรประจำตัวประชาชน ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๕๐ พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ พระราชบัญญัติ บัตรประจำตัวประชาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และใช้อำนาจอัยการสูงสุดตามพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕ สั่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๓ เพราะผู้ต้องหาที่ ๓ ถึงแก่ความตาย ตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๕๔ (๑)

ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นเพียงความเห็นตามหลักวิชาการ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑๐/๒๕๕๓

พ.ร.บ. เชื้อฯ (ม. ๔)

ป.อาญา ตัวการ (ม. ๘๓)

ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันออกเช็คของกลางชำระหนี้เงินกู้ล่วงหน้ามอบให้บริษัท ผู้เสียหายโดยวันที่สั่งจ่ายที่ลงในเช็คของกลางตรงกับวันครบกำหนดชำระเงินตาม สัญญากู้เงินเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย การที่ ผู้ต้องหาที่ ๒ อ้างว่าไม่เคยลงชื่อในเช็คหรือสัญญาหรือเอกสารแห่งหนึ่งในนามบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ และกองพิสูจน์หลักฐานได้ตรวจพิจารณาแล้วลงความเห็นว่ามีลายมือ ชื่อของบุคคลคนเดียวกัน ซึ่งความเห็นของผู้เชี่ยวชาญจะรับฟังได้เพียงโดยอ้อมขึ้นอยู่กับ ความสมเหตุสมผลของความเห็นนั้นด้วย การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ อ้างว่าไม่เคย ยุ่งเกี่ยวกับการบริหารจัดการของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่มี หลักฐานสนับสนุน ทั้งไม่เคยให้การต่อสู้ในประเด็นดังกล่าวในชั้นสอบสวน จึงไม่มี น้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานในสำนวน ผู้ต้องหาที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดชอบ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๙ บริษัท ท. จำกัด (มหาชน) ได้ให้ ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ลงลายมือชื่อประทับตราสำคัญของบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ กู้เงินจำนวนเงิน ๒,๐๖๐,๐๐๐ บาท กำหนดชำระเงินต้นพร้อมดอกเบี้ยคืนในวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๒,๑๐๙,๑๐๑ บาท และผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ออกเช็คของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาบางโคล่ ลงวันที่ สั่งจ่าย ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ สั่งจ่ายเงินจำนวน ๒,๑๐๙,๑๐๑ บาท ให้แก่บริษัท ท. จำกัด (มหาชน) เพื่อชำระหนี้ดังกล่าว ต่อมาเมื่อเช็คถึงกำหนดการจ่ายเงินตามเช็ค ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๓

กรรมการผู้จัดการได้ขอผ่อนผันกับบริษัท ท. จำกัด (มหาชน) ไม่ให้นำเช็คไปเรียกเก็บเงินในวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เนื่องจากประสบปัญหาทางการเงินจึงขอให้บริษัท ท. จำกัด (มหาชน) เรียกเก็บเงินในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ ซึ่งบริษัท ท. จำกัด (มหาชน) นำเช็คดังกล่าวไปเข้าบัญชีบริษัทที่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาอโศก เพื่อเรียกเก็บเงินตามวิธีทางธนาคาร ปรากฏว่าในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ ธนาคารตามเช็คได้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค โดยให้เหตุผลว่า “มีคำสั่งให้ระงับการจ่าย” หลังจากนั้นบริษัท ท. จำกัด (มหาชน) พยายามติดตามทวงถามเรื่องเงินตามเช็คกับผู้ต้องหาทั้งสาม แต่ไม่ได้รับชำระเงินตามเช็คมีการบ้ายเบี่ยงหลบหนีเรื่อยมา เป็นเหตุให้ได้รับความเสียหาย จึงได้มอบอำนาจให้ผู้กล่าวหาหรือทุกข่มอบคดีให้พนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานะส่วนตัว และเป็นผู้ส่งจ่ายเช็คจนกว่าคดีจะถึงที่สุด

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมายโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๙ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ กรรมการผู้มีอำนาจลงชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัทกระทำการแทนและมีผลผูกพันบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ออกเช็คของกลาง เพื่อชำระหนี้เงินกู้พร้อมดอกเบี้ยให้แก่บริษัท ท. จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหาย ครั้นถึงกำหนดส่งจ่าย ปรากฏว่าธนาคารได้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คของกลางด้วยเหตุผลว่า “มีคำสั่งให้ระงับการจ่าย” เมื่อได้ความว่าในการกู้เงินดังกล่าวบริษัทผู้เสียหายมีสัญญากู้เงินที่แสดงว่าผู้ต้องหาทั้งสามกู้ยืมเงินจากบริษัทผู้เสียหายจึงย่อมพึงได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสามเป็นหนี้กู้ยืมเงินบริษัทผู้เสียหายตามสัญญากู้เงินนั้น การที่ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันออกเช็คของกลางชำระหนี้เงินกู้ดังกล่าวไว้ล่วงหน้ามอบให้บริษัทผู้เสียหาย โดยวันที่ส่งจ่ายที่ลงในเช็ค

ของกลางตรงกับวันที่ครบกำหนดชำระเงินตามสัญญากู้เงิน การสั่งจ่ายเช็คของกลางดังกล่าว ย่อมถือว่าเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมาย เมื่อธนาคารปฏิเสธ ไม่ใช้เงินตามเช็คของกลาง การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่า ด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑), (๓) ประกอบประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ส่วนที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ร้องขอความเป็นธรรมอ้างว่าการบริหาร กิจการของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ มีผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้ดำเนินการเพียงผู้เดียว ผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่เคยลงชื่อในเช็คหรือสัญญาหรือเอกสารแห่งหนึ่งในนามของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ แต่อย่างใด และขอให้ส่งลายมือชื่อของผู้ต้องหาที่ ๒ ในเอกสารต่าง ๆ ไปตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับ ลายมือชื่อของผู้ต้องหาที่ ๒ ในเช็คของกลางและสัญญากู้เงินดังกล่าว ซึ่งว่าที่พันตำรวจตรีหญิง ศ. นักวิทยาศาสตร์ (สบ ๒) กลุ่มงานตรวจเอกสาร กองพิสูจน์หลักฐาน ได้ตรวจพิจารณาลายมือ ชื่อของผู้ต้องหาที่ ๒ ในเช็คของกลางและสัญญากู้เงินดังกล่าวเปรียบเทียบกับลายมือชื่อ ของผู้ต้องหาที่ ๒ ที่เขียนไว้ในเอกสารต่าง ๆ และตัวอย่างลายมือชื่อที่ผู้ต้องหาที่ ๒ เขียนต่อ หน้าพนักงานสอบสวนแล้ว ลงความเห็นว่ามีลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวกัน เนื่องจากมี คุณสมบัติของการเขียนและรูปลักษณะของลายมือชื่อแตกต่างกันนั้น เห็นว่า ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นเพียงความเห็นตามหลักวิชาการเท่านั้น เนื่องจากลายมือชื่อผู้ต้องหาที่ ๒ ในเอกสารต่าง ๆ และตัวอย่างลายมือชื่อที่ส่งไปตรวจพิสูจน์มีคุณสมบัติการเขียน รูปลักษณะ ของตัวอักษรแตกต่างกับลายมือชื่อผู้ต้องหาที่ ๒ ในเช็คของกลาง และสัญญากู้เงินซึ่งเป็นการ เขียนต่างกันตามกาลเวลาผลการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อผู้ต้องหาที่ ๒ จึงเป็นเพียง ข้อสันนิษฐานเท่านั้น ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวจะรับฟังได้เพียงโดยย้อมขึ้นอยู่กับ ความสมเหตุสมผลของความเห็นนั้นด้วย มิใช่ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นอย่างไรแล้วต้องฟัง ตามนั้นเสมอไป ส่วนข้ออ้างของผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ว่าไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับการบริหารจัดการ ของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเพียงการกล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่มีหลักฐานมาแสดงสนับสนุน ข้ออ้างดังกล่าว ประกอบกับผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร้องขอความเป็นธรรมยกข้อต่อสู้โดยไม่เคย ให้การไว้เช่นนี้ในชั้นสอบสวนทั้งที่สามารถให้การปฏิเสธต่อสู้ในประเด็นดังกล่าวได้มาแต่แรก ข้อต่อสู้ของผู้ต้องหาที่ ๒ จึงไม่มีน้ำหนักและเหตุผลรับฟังหักล้างพยานหลักฐานที่ปรากฏ ในสำนวนได้ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายโดยเจตนาที่จะไม่ให้

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

มีการใช้เงินตามเช็คนั้น และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชี
อันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิด
จากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑), (๓) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ เช็คและ
ใบคืนเช็คของกลางให้แจ้งพนักงานสอบสวนจัดการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา ๘๕ เมื่อคดีถึงที่สุด

เป็นเพียงลูกจ้าง ไม่ผิดฐานให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ฯ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓๔/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ฯ (ม.๓๘,๓๙)

ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาอายุ ๑๖ ปีเศษ จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ แล้วไม่ได้ศึกษาต่อเนื่องจากบิดามารดาถึงแก่กรรมและฐานะทางครอบครัวยากจน ผู้ต้องหาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปเพื่อเลี้ยงดูตนเองมาตลอด ปรากฏตามรายงาน แสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวนที่ จัดทำโดยพนักงานคุมประพฤติคดีจึงมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นเพียงลูกจ้าง ได้รับค่าจ้างจากการขายแผ่นดีวีดีและวีซีดีภาพยนตร์ของกลางให้แก่นายจ้าง ผู้ต้องหา ไม่ใช่ผู้ประกอบการในความหมายตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ จึงไม่มีความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือ จำหน่ายภาพยนตร์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนมีการจับกุม ผู้กล่าวหา กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ประจำกองบังคับการตำรวจปราบปราม (กก. ๕ บก.ป.) ได้รับแจ้งจากพลเมืองดีว่ามีการละเมิด ลิขสิทธิ์ประเภทดนตรีกรรม สิ่งบันทึกเสียงฯ แล้วนำออกเสนอขายเพื่อการค้าโดยไม่ได้รับอนุญาต ที่บริเวณตลาดนัดในปั้มน้ำมันที่เกิดเหตุ ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุผู้กล่าวหา กับพวกจึงเดินทางไปตรวจสอบพบผู้ต้องหา อายุ ๑๖ ปีเศษ กำลังเสนอขายแผ่นดีวีดีภาพยนตร์และเพลง และแผ่นวีซีดีภาพยนตร์และเพลง ให้แก่ประชาชนทั่วไปอยู่ที่แผงค้าขาย ผู้กล่าวหา กับพวก จึงแสดงตัวเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจและทำการตรวจสอบพบแผ่นดีวีดีภาพยนตร์และเพลงจำนวน ๕๐๐ แผ่น และแผ่นวีซีดีภาพยนตร์และเพลงจำนวน ๒๕๐ แผ่น จึงยึดเป็นของกลางและจับกุม แจ้งข้อกล่าวหา กับผู้ต้องหาว่า ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ โดยทำเป็นธุรกิจ หรือได้รับประโยชน์ตอบแทน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ชั้นจับกุมผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ มีองค์ประกอบความผิดที่สำคัญประการหนึ่งคือ ผู้กระทำความผิดต้องเป็นผู้ประกอบกิจการ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนทางหนึ่งทางใดในการประกอบกิจการนั้นด้วย คดีนี้มีสืบตำรวจโท ว. ผู้กล่าวหาและดาบตำรวจ บ. ให้การยืนยันสอดคล้องกันว่า ขณะจับกุมพบผู้ต้องหากำลังขายและเสนอขายแผ่นวีซีดีและวีซีดีภาพยนตร์ของกลาง จำนวน ๗๕๐ แผ่นให้แก่ลูกค้า ชั้นจับกุมผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่าเป็นลูกจ้างผู้ดูแลแผงจำหน่ายสินค้าดังกล่าว ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงจากรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรสาคร ว่าขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาอายุ ๑๖ ปีเศษ มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ แล้วไม่ได้ศึกษาต่อเนื่องจากบิดามารดาถึงแก่กรรมและฐานะทางครอบครัวยากจน ผู้ต้องหาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปเพื่อเลี้ยงดูตนเองมาตลอด ซึ่งรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวนที่จัดทำโดยพนักงานคุมประพฤติซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐ คดีจึงมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นเพียงลูกจ้างได้รับค่าจ้างจากการขายแผ่นวีซีดีและวีซีดีภาพยนตร์ของกลางให้แก่รายจ่าย ผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ประกอบการในความหมายตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่มีหน้าที่ต้องไปขออนุญาตจากนายทะเบียนในการดำเนินการดังกล่าว การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่มีความผิดตามฐานความผิดนี้ ชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง, ๓/๙

สำนักงานอัยการสูงสุด